

ANTHONY GREY
A HALÁLMESTER
PANNON KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1990

- ...most már ne variáljunk annyit, lőjük le és kész.

- Bocsáss meg, tényleg nem kukacoskodni akarok, de szerintem mégiscsak jobb lenne, ha inkább szűrnánk.

-Hm.

- Most gondold bele! Egy lövés és kész... ez olyan snassz. Viszont egy kis szurkálás, ahol ugyebár folyik a vér, hörög az áldozat...

- Jó, jó, csak azt nem értem, hogy ez eddig miért nem jutott az eszedbe.

A férfi, akit beszélgetőpartnere a szurkálás magasabbrendűségéről igyekezett meggyőzni, töprengve a feje búbjára tolta a zsokésapkáját, és megvakarta homlokát. Láthatóan nem lett okosabb ettől, mert néhány másodperc múlva visszahúzta a fejfedőt eredeti

helyzetébe és, ha lehet, még tanácstalanabbul nézett, mind eddig. Aztán hirtelen sarkon perdült, és a tőle körülbelül ötméternyire álló, hatalmas termetű kínaira nézett.

- Mr. Tsai! Magának mi a véleménye?

Az izomkolosszus, aki mind ez ideig fejét lehorgasztva, egykedvűen, majdhogynem unottan hallgatta a párbeszédet, most lassan a

vele szemben állókra emelte a tekintetét. Előbb a két vitatkozót vette szemügyre, aztán a közvetlenül mellettük álló harmadik férfit. Ez utóbbi nem nyerhette el túlzottan a tetszését, mert undorodó képet vágott. Egy szicíliai családfő nézhet így, amikor éppen lánya hozományáról tárgyal leendő vejével, akit ugyan szívből utál, de miután az teherbe ejtette a lányt, nem döfheti le, mint szeretné, hanem kénytelen hozzáadni azt a cédát.

- Nos, Mr. Tsai? Mi a véleménye? - kérdezte újfent a zsokésapkas, tudomást sem véve az izomkolosszusban dúló viharokról.

- Nekem? - szólalt meg végül az óriás. - Hát csak az, hogy inkább lőjön le a mitugrász - utálata tárgyára mutatott -, mert, ha a közelemben jön, régen rossz neki. Csak nem képzelem, hogy egy ilyen játékszerrel a kezemben, bárki is legyőzhet egy szál törrel?

És megemelte az eddig lábához támasztott tárgyat. Egy úgynevezett hosszú nyelvű harci balta volt, amely az ősi kínai harcművészet tizennyolc alapfegyverének egyike.

A szerszám egy közel másfél méteres fanyélből és egy - az átlagos táskairógépnél nagyobb méretű - fejből állt.

Riasztó látvány volt, különösen a kínai kezében, aki fenyegető arccal, résnyire húzott szemmel figyelte a szemközt elhelyezkedő triót. Aztán lassan megenyhültek a vonásai, a fegyvert újra a lábához támasztotta, és magyarázni kezdett a zsokésapkasnak.

- Huszonöt éve forgatom ezt a szerszámot, és higgye el, nem sok ember van, aki annyira tud, mint én. Jobbat pedig nem ismerek. Ha a balta a kezemben van, bárki ellen kiállók, hacsak az illetőnél nincs lőfegyver. Tehát, ha mindenképpen meg kell halnom, akkor inkább lőjön le a mitugrász - újra fenyegetővé vált az arca -, de ne próbáljon itt holmi késekkel hadonászni, mert ideges leszek és kettécsapom.

- Na, de kérem! Micsoda hang ez?! - a mitugrásznak nevezett sértődötten kihúzta magát.

- Jó, jó, jó, jó - csitította a kedélyeket a zsokésapkas -, akkor egyezzünk meg Mr. Tsai. Mr. Fruggi lelövi önt, és nincs semmi hadonászás a késekkel. így megfelel?

- így igen - vont vállat az óriás, aztán ruhájának zsebéből rágógumit varázsolt elő, szájába gyömöszölte, és elégedetten rágni kezdte.

A zsokésapkas megkönnyebbülten fújta egyet, láthatóan örült, hogy sikerült megegyezésre jutniuk a gyilkosság módját illetően, mind a gyilkos, mind az áldozat megalégedésére.

Hirtelen körülnézett, és elkínzott hangon felnyögött.

- Sally! Egy dupla whiskyt, de gyorsan, mert meghalok!

Távolodó léptek zaja jelezte, hogy Sally máris elindult az éltető nedűért. A zsokésapkás néhány pillanatig átszellemülten hallgatta a cipősarkak kopogását, aztán szemét lehunyva bólintott, és a világmindenségbe kiáltott: – Húsz perc szünet.

Az eddig kihaltnak tűnő helyiség egyszerre megelevenedett.

Mindenfelé lámpák gyúltak, overallos emberek hada nyomult elő valahonnan a semmiből, bútorokat cipelve, átrendezve, kihordva, behordva, a falon túlról kopácsolás, fűrészelés, fúrás zaja hallatszott, és beszéd, beszéd, beszéd. Mintha a nyüzsgő, hömpölygő

emberáradat minden egyes tagja számára, ez a mostani néhány perc lenne az utolsó alkalom arra, hogy elmondhassa a gondolatait.

Kissé riadtan pillantottunk egymásra Mike-kal, erre azért nem számítottunk. Igaz, sejtettük, hogy felfordulás lesz, meg tumultus, meg zsivaly, meg minden ilyesmi..., de a valóság felülmúlta még a legpezzsimistább elképzeléseinket is.

Hogy lehet így dolgozni?

Most már értettem, miért retteg minden amerikai rendező és színész attól a gondolattól, hogy esetleg Hongkongba kell utaznia filmet készíteni.

Hiába na, ez nem Hollywood!

Viszont mi nem is filmet készítem jöttünk ide! Hálistennek!

Jóleső megnyugvással mosolyodtam el erre a megállapításra, majd miután egy könnyed sasszéval kitértem a csekélységemet éppen legázolni készülő bútorszállítók elől, fejemmel intettem Mike-nak.

Kétszemélyes magánnyomozó irodánk másik ötven százaléka mellém lépett, és előbb szélesen elvigyorodott, aztán diszkréten a fülembe ordított.

– Van nyüzsi, mi? Los Angelesben összesen nem vagyunk enynyien.

Vállat vontam, és a zsokésapkás által Frugginak nevezett férfi felé böktém a mutatóujjammal, jelezve, hogy itt az ideje az akcióbalépésnek.

És akcióba léptünk, nem is akármilyenbe. Mert a helyiségben tartózkodó összes ember egybehangolt és megfeszített együttléte dacára, alig két perc alatt legyűrtük a köztünk és Fruggi között lévő mintegy hatméteres távolságot. Nem csekélység!

Fruggi háttal állt nekünk, és a kínai által otthagyt baltát tanulmányozta félelemmel vegyes áhitattal. Egészen lehajolt hozzá, és hüvelykujját óvatosan ide-oda húzogatta a szerszám élén, nyilván azt vizsgálva, vajon hányadik próbálkozásra sikerül elvágnia az ujját.

Nem vártam meg, amíg fáradozását siker koronázza, odaléptem mögé, és finoman megveregettem a vállát.

Hörögve ugrott odébb, mintha attól tartana, hogy mindjárt rávetem magam – hülyeség, akkor előtte nem veregetem meg a vállát –, aztán elszántan szembefordult velem, és megkísérelte felkapni a baltát.

Csak hát ugye egy ilyen szerszám meglehetősen nehéz, és nem olyan egyszerű dolog felkapni.

Frugginak végül mégis majdnem sikerült. Mindössze az akadályozta meg a műveletben, hogy tenyérével keményen rávágta a csuklójára. Ére halkan felsikoltott, s kiejtette kezéből a fegyvert, amely hangosan koppanva landolt a földön.

Most már fegyvertelen volt, és a menekülés útját is elvágtuk, így az egyetlen módja az volt, amit tehetett.

– Kik mjtgitk és mit akarnak? – kérdezte.

Barátságosán rámosolyogtam.

– Mr. Fruggi? A nevem Anthony Grey. Ő pedig a társam, Miké Darms.

Fruggi arca felderült.

– Ó, a francba... már a szívbajt hozták rám. Tehát maguk lennének azok a híres izé... magánnyomozók?

– Igen – vigyorgott Miké.

– Ő, én meg itt majdnem lekasaboltam magukat – szégyenlősködött újdonsült ismerősünk. – Pedig nem az én stílusom az ilyesmi.

Na, de jöjjenek csak, menjünk a büfébe, mert ebben a kuplerájban egymás szavát sem érti az ember.

Fürgén nekiiramodott, mi pedig követtük. Néhány pillanattal később már egy másik kuplerájban találtuk magunkat, azzal a különbséggel, hogy itt legalább leülhettünk.

- Nahát, nahát - vigyorgott Fruggi, mikor elhelyezkedtünk az egyik asztalnál. - Alig hiszem, hogy maguk azok. Már megbocsássanak, nem úgy értem... csak azt hittem, hogy olyan marcona fickók lesznek, mint a filmekben... erre jön két fiatal férfi, akik inkább holmi nőcsábásznak látszanak, semmint magánnyomozóknak. De ugye nem haragszanak?

- Az csak előny lehet, ha látszik rajtunk, hogy a nőket díjazzuk vélte Miké. - Pláne itt, filmeseknél nem árt az ilyesmit hangsúlyozni.

- Na ja - bólogatott Fruggi, majd előbb intett az egyik pincérlánynak, aztán felénk fordult. - Mit isznak?

- Rómában tégy úgy, mint a rómaiak - bölcsekedett társam.

- Vagyis? - érdeklődött Fruggi azt várva, hogy Miké valamilyen egzotikus kotyvalékot választ.

- Hát természetesen whiskyt - közölte a kérdezett szemrebbenés nélkül, majd hozzátette: - hiszen az az úriember, aki gondolom a rendező lehet, szintén whiskyt hozatott Sally-vel.

- Igaza van! - hely eselt Fruggi, maj az odaérkező lánytól három bourbont rendelt.

Ezután kényelmesen elnyúlt a széken, így végre alkalmam nyílt, hogy jobban szemügyre vegyem.

Bár negyvenes éveinek elején járt, mégis volt valami gyerekes az arcában. Az egészen lágy, szinte babaszerű vonások egyrészt közel tízkilós súlyfeleslegéből, másrészt - legalábbis sejtésem szerint - az életmódjából adódtak.

Azt mindenesetre első pillantásra meg lehetett állapítani, hogy Fruggi nem valami bányában vagy kohászüzemBerikeresi a kenyerét. Valamint azt is, hogy szereti az élet minden ajándékát egy pohár italt, egy csinos lányt, és persze nem utolsó sorbáji egy jó kiadós

vacsorát, igencsak sokra értékelt. És mint általában az ilyen típusú emberek többségéből, Fruggiból is sugárzott a derű, az optimizmus.

A barna szemek vidáman incselkedve mustrálták a közelünkben ülő nőket, a vastag, húsos száj örökké készen állt a mosolyra. Mindössze az oldalra fésült szőke haj nem bírt derűt sugározni, mivel sem kacsintani, sem vigyorogni nem tudott.

Azért mindent összevetve, az ember hosszabb távon nemigen volt képes kofnoly vagy pláne komor maradni, ha a kis köpcösre tévedt a tekintete. Természetesen az italunkat hozó pincérnőnek sem sikerülhetett a dolog, különösen, amikor Fruggi valamit bizalmasan a fülébe súgott.

Összenéztünk Mike-kal, és elvigyorodtunk. A nő pedig tréfásan megfenyegette Fruggit a mutatóujjával, aztán távozott, így asztaltársunk jobb híján felénk fordult.

- Micsoda helyes kis nő, és hiába fűzöm az agyát, pedig a legjobbat akarom neki.

- Efelől semmi kétségünk - bólintott kajánul Miké.

A kis köpcös ábrándosan sóhajtott egyet, aztán felrezzent és ránk mosolygott.

- Tehát, hol is tartottunk? Ja, igen, szóval nagyon örülök, hogy eljöttek és remélem, hogy maguk majd kiderítik az itt folyó disznóságokat.

Tudják, azért is ijedtem meg az előbb, mert azt hittem, ki akarnak nyírni.

- De hát miért akartuk volna? - kérdezte Mikeicsodálkozva.

- Áh, nem úgy értettem... szóval nem magukra gondoltam. ..Az a helyzet hogy az utóbbi napokban kissé elrongyolódtak az idegeim. Amióta azt a levelet megkaptam, örökké a frász kerülget.

- Milyen levelet? - érdeklődtem.

- Hát azt, ami után írtam maguknak.

- Ühüm. Értem. De meg kell mondjam, a nekünk küldött üzenetében elég szűkszavúan fogalmazott, így nem tudjuk teljes pontossággal, hogy ki, és mit írt önnek.

- Hogy ki? - keserűen felnevetett, aztán hirtelen elhallgatott, és riadtan körülnézett. Most egyáltalán nem nyújtott mulatságos látványt Az eddigi könnyed, lezser tartása egy pillanat alatt, az üldözött vad menekülésre kész

lapulásává változott.

Egymásra néztünk Mike-kal.

- Tehát ki írta azt az ominózus levelet?

Fruggi felemelkedett a székéről, és egészen áthajolt az asztalon, mintha attól tartana, hogy más is meghallja, amit mondani akar nekünk, és szinte a fülünkbe suttogetta:

- A...a Halálmester!

Nyeltem egyet

- Miféle Halálmester? - kérdeztem ezután.

Fruggi nem válaszolt, csak széttárta a karjait, jelezve, hogy eddig még nem volt szerencséje az illetőhöz.

- Ne haragudjon Mr. Fruggi - Miké óvatosan félrehúzta a poharát még mielőtt a köpcös felborította volna -, talán az lenne a legjobb, ha az elején kezdené.

Egyáltalán, hogy került ide a Silver Fist filmgyárba?

A köpcös beleegyezően bólintott, és visszaült a helyére, Miké pedig belekortyolt a megmentett italba. Követtem a példáját, aztán Fruggira függesztettem a tekintetemet, aki rövid tétovázás után belevágott:

- Ez az egész, tíz napja kezdődött. Tudják éppen az éves szabadságomat kezdtem meg, és először ide Hongkongba jöttem.

Persze tovább akartam menni még máshová is, de aztán találkoztam Grainessel, és itt maradtam.

- Ki az a Graines? - kérdezett közbe Miké.

- Hát a zsokésapkás - magyarázta Fruggi. - ő a rendezője annak a filmnek, amit most forgatunk. Az a címe: Amikor nincs menekvés. Nem rossz cím, mi? Na, szóval teljesen véletlenül összetalálkoztam vele az utcán, jobban mondva egy étteremben, és nyomban

leszerződtetett. Képzeltetik, hogy meglepődtem. Már azon, ahogy odajött. Tudják, bementem az étterembe, rendeltem, aztán elkezdtem kajálni.

Éppen a középén tartottam, amikor látom ám, hogy a nekem oldalvást ülő pasas, aki eddig meglehetősen leverten iszogatta úgy cirka az ötödik whiskyjét, hirtelen felém fordul, és előbb kikerekednek a szemei, aztán felderül a képe. Na, mondom, ez biztos le akar vágni egy tízesre, mindjárt kideríti, hogy régi ismerősök vagyunk, meg ilyesmi... De nem, az ürge odajött hozzám és

bemutatkozott. Aszongya, ő Dusty Graines, és filmrendező a Silver Fistnél. Mondom neki, nem baj, én meg Ted Fruggi vagyok és kereskedő. Erre aszongya nagyon örül, mert egy készülő filmjéhez

keres szereplőt, és én pont megfelelek neki. Persze képzeltetik, hogy néztem rá... De aztán elmagyarázta, miről van szó. Tudják ez a Silver Fist egy közös amerikai-hongkongi filmgyár, ahol ilyen rúgkapáló filmeket forgatnak.

- Kung-fu - szólt közbe Miké.

- Igen, igen - bólogatott Fruggi -, szóval ilyen rúgkapáló filmeket forgatnak, és az egyik amerikai sztár összetörte magát az egyik jelenet közben. Ez még nem lett volna baj, mert aki ilyesmit csinál, az el lehet rá készülve, hogy előbb-utóbb megjárja. De ezt a Grainest nagyon szorítja az idő, gondolom valami anyagi oka lehet a dolognak, így megegyezett az ürgével, hogy nem várják meg, amíg meggyógyul, hanem a film további részében majd helyettesítik valakivel.

- És... ez lenne ön? - Miké alig tudta leplezni a csodálkozását.

- Világos - húzta ki magát öntelt vigyorral Fruggi, majd valamivel szerényebben hozzátette: - Persze meg kell mondjam maguknak, hogy nekem halványlila gőzöm sincs ezekről a dolgokról... de

itt nem is ez a lényeg. Tudják az a helyzet, hogy ez a totálkárossá vált ürge meg én nagyon hasonlítunk egymásra, és mivel a verekedési jelenetek jó részét már előbb felvették, nekem tulajdonképpen csak az ilyen dumálós jelenetekben kell szerepelnem.

- Azért, hajói láttuk az imént, van még hátra egy-két harci jelenet is - vetette közbe Miké.

- Jaj, maguk látták az előbbi dolgot? - derült fel Fruggi. - Hát ez a marha nagydarab ürge félelmetes azzal a baltával.

- ő kicsoda? - érdeklődtem.

- A kínai? - kérdezett vissza Fruggi. - Simon Tsai a neve. Állítólag ő az egyik legjobb ilyen... baltás a környéken.

- Valóban ő az egyik legjobb hosszú nyelvű harcibalta-szakértő Dékelet-Ázsiában - jegyezte meg Miké, akinek nemcsak Kung-fu, de lexikális tudása is sokkal jobb volt az átlagosnál.

- Ismeri? - képedt el Fruggi.

- Nem, de hallottam már róla. Egy feljövőben lévő iskola egyik mestere.

- Igen - helyeselt Fruggi -, a... izé... Tomboló, ez az, a Tomboló Sárkány nevű társaság tagja. Egyébként itt van az egész geng. Tudják, ez a Graines úgy csinálja a filmjeit, hogy mindig egy-egy ilyen ti csapatot mutat be. Most ezeket szedte össze, de van néhány amerikai szereplő is...

- Talán térjünk vissza a mi ügyünkre - szóltam közbe, mert rájöttem, hogy Fruggi magától akár reggelig is képes lenne beszélni, anélkül, hogy a tárgyra térne.

- Na, szóval az a helyzet - magyarázta -, hogy nekem nagyon megtetszett Graines ajánlata. Képzeldék milyen szuper lesz, ha majd hazamegyek, és a szomszédoknak kölcsönadom a videokazettát, amin én szerepelek. A fene megeszi őket az irigységtől. Akkor majd az a megjátszós kis Gwendolin se kéreti magát tovább...

Na, de eltértem a tárgytól, szóval ott tartottam, hogy aláírtuk Grainesszel a szerződést, mégpedig egy olyan kikötéssel, hogy amennyiben nem vagyok hajlandó végigcsinálni a filmet, kártérítést kell fizetnem a Silver Fistnek. De hát ki figyelt akkor ilyesmire... meg aztán különben sem állt szándékomban lelépni. Már csak azért sem, mert Graines nagyon jó pénzt ígért. Csak, amikor idejöttem és elkezdődött a forgatás, akkor derült ki a disznóság.

- Mármint? - érdeklődött Miké.

- Hát az, hogy a filmben szereplő valamennyi sztárt megfenyegették, jobban mondva megfenyegette a Halálmester. Mindegyikük kapott egy levelet, amiben ez a barom azt írja, hogy amiérteláruzták a harcművészetet és kurvaként mutogatják a tudásukat a filmben, végezni fog velük.

- Ezek szerint az amerikai mestert is ő támadta meg? - kérdeztem.

- Nem - rázta a fejét Fruggi. - Ő leesett egy jelenet közben valami állványról, és tudás ide, tudás oda majdnem kinyíffant. De ő legalább, azáltal, hogy kórházba került, megúsza élve.

- Miért, volt aki nem? - kapta fel a fejét Miké.

Fruggi furcsán nézett rá.

- Ne haragudjon Mr. Darms - mondta aztán -, de ha magának ismerős volt a Simon Tsai név, akkor talán ismerős lesz a Dick Yuen is.

- így van - bólintott társam. - A pusztakezes küzdés egyik legjobbja, ha jól emlékszem tavalyelőtt ötödik lett a délkelet-ázsiai Kung-fu viadalon. Nagyon tud, iszonyúan gyors, és briliáns technikája van. Miért, mi van vele?

- Ő is szerepelt a filmben - mondta csendesén Fruggi.

- És? - kérdeztem rosszat sejtve.

Fruggi hol rám sandított, hol Mike-ra, aztán végül kibökte:

- Néhány napj a meghalt... agyonverték.

- Ez nem lehet igaz! - kiáltottunk fel szinte egyszerre.

- De, igen - bólogatott Fruggi. - Ez az idióta Halálmester megkezdte a leszámolást. Képzeldék, mit éreztem, amikor megláttam azt a nyomorult Yuent holtan. Azt hittem a frász kitör. Csak abban bíztam, hogy engem nem akar majd kinyíffantani a Halálmester, hiszen nekem semmi közöm ehhez az egészhez, én csak véletlenül kerültem bele... És különben is, soha életemben nem foglalkoztam ilyen izével... szóval én nem értem, mi a baja velem.

- Valószínűleg csak annyi, hogy szerepel a filmben - véltem.

- De hát ez miért baj? - siránkozott Fruggi. - Hiszen evvel az erővel ezeket lehetne kinyírni.

- Mindenesetre - tűnődött Miké - nem lehetett akárki a gyilkos

- Miért? - érdeklődött köpcös barátunk.

- Hát csak azért - magyarázta Miké -, mert Dick Yuen kivételes képességű mester volt, a legjőbbak egyike, őt nem lehetett csak úgy egyszerűen agyonverni.

- Hát nem is csak úgy verte agyon az a barom. Egy Shaó nevű ürge, aki századosi beosztásban szened és a nyomozást vezeti, szintén ezt mondogatta.

- Mármint, mit? - kérdeztem.

- Hát, ő is azt mondta, hogy Yuent nem egyszerűen megölték...

- Hanem?

- Hanem... ő... - Fruggi kereste a szavakat - azt mondta... azt mondta, hogy... ez az, megvan! Azt mondta: nem egyszerűen megölték... hanem... szabályosan kivégezték.

- Ezt, hogy érti? - képedt el Miké.

- Én? - kérdezett vissza Fruggi. - Én sehogy. Ez a Shaó nevű ürge mondta, miután megvizsgálta a nyomokat és a sérüléseket. Később persze boncolási jegyzőkönyv is készült, de hát engem nem érdekelt különösebben a dolog, meg aztán Shaó se tartott kiselőadást.

- Értem - bólintott Miké, én pedig közben arra gondoltam, itt az ideje, hogy végre a tárgyra térjünk.

- Mr. Fruggi! - kezdtem. - Ön a levelében azt írta nekünk, hogy életveszélyben van, és azért kéri a mi segítségünket, mert a hongkongiakban nem bízunk.

- Így is van - helyeselt a kis köpcös elszántan -, de hát ez gondolom érthető. Egy amerikaiban csak jobban megbízunk az ember.

Annál is inkább, mert ez a Halálmester nevű alak is egészen biztosan ázsiai. Képzeld ék el, milyen érdekes lenne, ha épp a gyilkosomat bíznám meg a védelmemmel.

- Miből gondolja, hogy a Halálmester ázsiai? - kérdezett közbe Miké.

- Hát ez csak nyilvánvaló - vont a vállát Fruggi. - Vagy maguk szerint fehér ember képes lenne ilyesmiért gyilkolni? Hogy elárulják a harcművészetet meg ilyenek... áh, röhej az egész.

- Valóban igaza van - bólintott Miké, de jól tudtam, hogy nemcsak Fruggi magyarázata győzte meg. Az csak az egyik része a dolognak, hogy fehér ember ilyen elvi jelentőségű ok miatt nem öl.

A másik, és lényegesebb az, hogy ha Dick Yuen valóban annyira tudott, akkor azt csakis egy másik ázsiai győzhette le. Egyszerűen azért, mert ilyen képességű emberek csak Ázsiában vannak.

- Na, szóval ott tartottam - lendült bele újra Fruggi -, hogy röhejesnek tartom ezt az egész dolgot, de azt már nem, hogy az ürge engem is ki akar nyírni. Mert, hogy Yuen halála után én is megkaptam a magam levelét. Ebben azt írta az ürge, hogy mivel én is szerepet vállaltam ebben a filmben, még ha csak helyettesítőként is, ezért nekem sem fog kegyelmezni. Képzeltetik mit éreztem... Aztán eszembe jutottak maguk, tudják, olvastam egy-két ügyükről és tudtam, ha valaki, akkor maguk azok, akik segíthetnek.

- Egén - bólogatott Miké, miközben mutatójával a poharát ide-oda terelgette az asztalon.

- Ne haragudjon Mr. Fruggi - vettem át a szót -, nem akarom befolyásolni, de nem lenne okosabb a saját érdekében, ha inkább megpróbálna beszélni Grainesszel, hogy tekintsen el az ön további szerepeltetésétől?

- Úgyse menne bele - legyintett a kis köpcös. - Jobban mondvá belemenne, de akkor ki kellene fizetnem a Siiver Fistnek a szerződésben említett kártérítést... és még a filmben sem szerepelnék.

- Ühüm - bólintottam, és az arcát figyelve hirtelen rájöttem, neki nem is a pénz a lényeg, hanem az, hogy szerepelhessen. Hogy mindenkinek mutogathassa a kész videofilmet, amelyben valamilyen rettenthetetlen hőst alakít. És ez az, amiért még az életveszélyt is vállalja.

Hiába a film nagy úr!

- És tőlünk konkrétan mit vár? - kérdeztem.

Fruggi arca felderült.

- Hát vállalják?

- Egyelőre még nem tudjuk mit? - mosolyodtam el.

- Ó, hát nem olyan nagy dolog az egész - magyarázta lelkesen. Tudják arról van szó, hogy a film utolsó jeleneteit egy szigeten vesszük fel. A stáb holnap indul...

-És?

- És maguk velünk jönnének, és vigyáznának rám, hogy ez a baromarcü ne bírjon kinyiffantam.

- Gondolja, hogy mi meg tudjuk védeni? - kérdezte Miké feltekintve a pohártologatásból.

- Persze, maguk vágják ezt a dolgot, piff-puff, zitty-zutty, meg aztán gondolom, ha ott lesznek velem, akkor a fickó is jobban meggondolja, hogy próbálkozzon-e.

Összenéztünk Mike-kal és nem tudtuk nevezzünk-e vagy sem. Az mindenesetre mulatságos volt, ahogy Fruggi megpróbálta elbagatellizálni a dolgot... de ha jól belegondoltunk, az már korántsem volt vicces, hogy olyan ellenféllel kerülünk szembe, aki könnyörtelenül gyilkol... és nagyon tud. Mert, aki Dick Yuent agyonverte, az minket is simán ki tud nyírni. Legalábbis, ha külön-külön támad ránk. Hosszasan bámultunk egymásra Mike-kal, Fruggi szemei pedig ide-oda jojóztak köztünk, miközben gazdájuk izgatottan fészkelődött a székén, várva, hogy mit határozunk.

Lassan elmosolyodtam Miké úgyszintén. Sok-sok év óta ismertük egymást, pontosan tudtuk, mire gondol a másik. És most mindketten ugyanarra gondoltunk: már megint egy életveszélyes kaland! Már megint egy olyan ügy, amelyet épeszű ember nem vállalna el! És mi már megint belemászunk!

Fruggi felé fordultunk és szinte egyszerre bólintottunk.

- Juhééé! - rikoltotta a kis köpcös, aztán máris intett a pincérnőnek, és amikor az odajött hozzánk, behízelgő hangon búgta a fülébe:

- Drágám! Valami egészen frankó pezsgőt hozzon, mert kiszáradtam, mint dakszli nyelve a sivatagban, és ha nem jutok hamarosan valami piához, akkor nem lesz, aki kifizesse az eddigi számlát.

A pincérnő mosolyogva legyintett - nyilván megszokta már Fruggi stílusát -, aztán ellibbent, és néhány pillanat múlva egy üveg Cinzano pezsgővel tért vissza. Diszkréten szinte hangtalanul távolította el a dugót, aztán töltött. Fruggi elégedetten figyelte, amint az ital a poharakba zubog, majd a sajátját felénk emelte.

- Hát akkor igyunk arra, hogy most már minden oké!

Miké megcsóválta a fejét.

- Inkább arra, hogy a későbbiekben is oké legyen minden.

Miközben koccintottunk, nem is sejtettük, hogy ez az óhaj mennyire naivnak bizonyul a későbbiekben.

Alig tettük le a poharat, megszólalt a hangosbemondó, és Fruggit invitálta a sminkszobába. Köpcös barátunk most már sugárzó arccal állt fel az asztaltól.

- Bocsánat, megyek és csinibe vágom magam. Aztán lelövöm ezt a behemót kínait, még mielőtt Storkman megint megpróbálná rábeszélni Grainest valami hülyeségre.

- Storkman? Az kicsoda? - érdeklődött Miké.

- Áh, a forgatókönyvíró - legyintett Fruggi. - Mindig van valami új ötlete, ha rajta állna, még tíz év múlva is ezt a filmet forgatnánk. Igaz, Graines is tud variálni. ...Na, de most már tényleg megyek, és...

- Igen, én is éppen ezt akartam kérni Mr. Fruggi - szólalt meg egy hang a köpcös háta mögött, aztán a zsokésapkás lépett oda az asztalunkhoz.

- A, de jó, hogy itt van - örült meg Fruggi. - Engedje meg, hogy bemutassam magának Mr. Greyt és Mr. Darmsot. Tudja, ők azok, akikről a múltkor beszélgettünk.

- Igen, igen - bólogatott Graines, aztán kezet fogott velünk, és leült mellénk.

- Akkor én megyek is - vigyorgott Fruggi, és gyors léptekkel kicsörtetett a helyiségből.

Graines elgyötörve nézett utána, maj amikor a kis köpcös eltűnt

a láthatárról, fújt egyet, zsokésapkáját a mellette lévő székre dobta, és két kezével hátrasimította sűrű fekete haját. Látszott rajta, hogy nagyon elege van mindenből. Néhány pillanatra behunyta a szemét, és mélyeket lélegzett. Aztán ránk nézett, és bocsánatkérően elmosolyodott.

- Elnézést, de egy kicsit fáradt vagyok.

- Ugyan - háritotta el a szabadkozását Miké. - Gondolom ez általában így szokott lenni a nap vége felé.

Graines keserű fintorra húzta a száját.

- Tudják, az a helyzet - magyarázta komoran -, hogy ilyen problémás forgatásom még nem volt. Pedig higgyék el, nem ma kezdtem a szakmát. Az még csak hagyján, hogy ilyen felfordulás van, volt időm megszokni az alatt a nyolc év alatt, amióta a Silver Fistnél dolgozom. De ez a mostani film... Nem tudom Fruggi mesélte-e maguknak, hogy én mináig, valamelyik jelenleg is létező

Kung-fu-iskola mestereit bízom meg egy adott film főszerepeinek eljátszásával. Ebben van a filmek erőssége, ezért kelendőek még ezen a manapság meglehetősen telített piacon is. Nos, ehhez a filmhez, amit most forgatunk, egy eddig még nem túlzottan ismert stílus, a Tomboló Sárkány iskola legjobbait kértem fel a szereplésre...

- És nem akarták elvállalni? - kérdezte Miké.

- De igen, a gond nem is ezzel volt.

- Hanem?

- Tudják az iskola legfőbb vezetője már nagyon öreg és beteg, ezért az itteni szokás szerint hamarosan meg kell választani az utódot.

- És kitört a hatalmi harc?

- Pontosán. A hat utódjelölt közül egyik sem akarta elismerni, hogy rajta kívül más is esélyes lehet.

- Meglehetősen kínos az ilyesmi...

- Kínos? - kesergett Graines. - Az nem kifejezés! Képzeldenek el egy olyan társaságot, ahol a tagoknak együtt kell dolgozniuk, de mindenki fúj mindenkiire. És mindegyik itt, ebben a filmen akarja bebizonyítani, hogy ő a legjobb. Pedig akármit csinálnak is, csak egyvalaki lehet közülük a győztes. Arról már nem is beszélek, hogy szerintem lehetetlen eldönteni, melyikük tud a legjobban. Gondolják csak el!

Mindegyiküknek más-más fegyver a specialitása, arra képezte ki magát tökéletesen. Most, hogy az úristenbe lehet összehasonlítani tudásban mondjuk egy- hosszú nyelvű balta-szak értőt egy nuncsaku virtuózzal? Ez épp olyan mintha azt akarnánk eldönteni, hogy a rúdugró ügyesebb vagy a teniszező.

- Egy összehasonlítási lehetőség mindenképpen van - simogattam meg az államot elgondolkozva.

- És pedig? - Grainest szemmel láthatóan érdekelte a dolog.

Hiszen, ha eldőlt a hatalmi harc, akkor megszűnik a torzszalkodás, és a továbbiakban már normális mederben folyhat a forgatás.

Tudtam, hogy a válaszzal ki fogom ábrándítani, de mégis kimondtam, amit gondoltam.

- Könnyen el fog dőlni a dolog. Az tud a legjobban a társaságból...

-Aki?

- Aki megéri a forgatás végét.

Graines ingerülten az asztalra csapott, aztán rám meredt.

- Mr. Grey! Kérem, ilyesmit, ha egy mód van rá, ne nagyon hangoztasson.

Vállat vontam.

- Ne haragudj on, de attól, hogy én mit mondok és mit nem, még semmi sem változik. Viszont az elég furcsa, hogy épp egy ilyen hatalmi harc kellős közepén jelentkezik ez a titokzatos Halálmester.

Persze könnyen meglehet, hogy tévedek... De, ha a film végét csak egy mester éri meg, akkor az nem lesz véletlen.

- Biztos, hogy nincs igaza - ingatta a fejét Graines. - És tudja miért?

-Nos?

- Hát csak azért, mert például Dick Yuent az öt életben maradt mester közül egyik sem tudta volna legyőzni.

- És miért nem?

- Azért - magyarázta Graines szenvedélyesen -, mert a többiek mind valamilyen fegyverre specializálták magukat. Persze nem azt mondom, hogy a pusztakezes küzdelemhez nem értettek, sőt nagyon is... De Dick Yuenhez egyik sem volt mérhető és ezt ők is elismerték. A Halálmester viszont szabályosan agyonverte Dicket.

- Tényleg, Mr. Graines! - szólt közbe Miké. - Ha már itt tartunk, mesélne valamit erről? Hogy milyen nyomok maradtak a helyszínen... meg, hogy milyen sérüléseket szenvedett Yuen.

Graines előbb Mike-ra nézett, aztán elfordította a tekintetét és újra kezdte: - Hát először is, a sérülésekből egyértelműen kitűnt, hogy Yuenre szemtől-szemben támadott rá a gyilkos, tehát szó sem lehet arról, hogy valamilyen gyengébb képességű ember orvul rátört volna, és ezzel meglepte. Egy igazi Kung-fu mestert egyébként sem lehet csak úgy meglepni..., de gondolom, ezt önök is tudják. Mert elárulhatom: hallottam egyet-mást magukról, és a hírekből kitűnt, hogy szintén nem kezdők ezen a téren.

Kis szünetet tartott, és az arcunkat figyelte. Mikor látta, hogy nincs hozzátennivalónk a dologhoz, folytatta.

- Szóval ott tartottam, hogy a Halálmester, nevezzük így, ha már ő így nevezi magát, megtámadta Yuent. A küzdelem valószínűleg pillanatok alatt eldőlt. Mégpedig egy iszonyatos erejű ütés következtében, amikor is Yuennek négy bordája tört el, az egyik két helyen is. Ekkor térdre esett, és a Halálmester megkezdte a kivégzést.

Szemmel láthatóan csak fél erővel ütött és rúgott... Mert, ha mondjuk egy ugyanolyan erejű ütest mér Yuen fejére, mint előzőleg a bordáira, akkor áldozata azonnal meghal. De a Halálmester nem egyszerűen csak megölni akarta Dicket, hanem meg is akarta alázní... még halálában is. Ezért ahelyett, hogy azonnal végzett volna a védekezésre már képtelen emberrel, szép lassan szétverte, szétrúgta a fejét.

- Űristen! - suttogta Miké, és bevallom, én is megborzongtam.

Graines is észrevette az arcunkon a változást.

- Bizony uraim - bólogatott -, ez az ügy önökre nézve is veszélyes lehet. Hogy őszinte legyek, nem is értem, mit írhatott Fruggi, aminek a hatására képesek voltak ideutazni. Jobban mondva azt hiszem, maguk nem is igazán Fruggi miatt jöttek ide.

- Van benne valami - bólogatott Miké. - Tudja, egyrészt nagyon érdekel bennünket, hogy hogyan készül egy ilyen film, másrészt szívesen megismerkedünk ázsiai mesterekkel, harmadszor... nos, harmadszor mi szeretjük a veszélyt, a kalandot. Ha nem üyenek lennénk, akkor valószínűleg valamilyen unalmas hivatalban porosodnánk életünk végéig.

- Hát izgalomban, attól tartok nem lesz hiány - Graines kesernyésen elmosolyodott. - Ami viszont a mestereket illeti, nem hiszem, hogy nagyon össze fognak velük barátkozni... Bár, lehet,

hogy maguknak sikerül, mindenesetre Fruggit nem zárták a szívükbe. Persze ez érthető is, hisz ők valóban tudnak, Fruggi meg csak ökörködik mellettük. Ami azt illeti, sokszor nekem is felforr tőle az agyvizem, de nem tehetek mást, mint hogy megpróbálom elviselni még néhány napig. Legalább a forgatás befejezéséig...

Higgyék el, nem bántani akarom, de sokszor az örületbe kerget.

A film érdekében azonban kénytelen vagyok jó képet vágni hozzá.

És nagyon örülök, hogy most itt vannak, mert egyébként valószínűleg eliszkolt volna a fenyegető levél hatására. Csak azt tudnám, hogy a Halálmester mit akar ettől a nyomorulttól?

Mintegy végszóra, megjelent mellettünk Fruggi, kisminkelve, fekete bőrszerelésben.

- Hahó rendezőkém, itt vagyok, ragyogok - kedélyeskedett. Na, hol a stukker, hadd lőjem le a favágót.

Graines csendesesen felhőrdült, mint a ketrecbe zárt tigris, amikor rájön, hogy a közöttük lévő rács miatt nem csaphat le az őt bottal piszkáló félhülye felnőttre. Aztán felállt, és felénk fordult.

- Most mennem kell, de a felvétel után visszajövök, és akkor

majd megbeszéljük, hogy mikor és hol találkozunk. Tudják az én jachtommal megyünk át a szigetre, és mivel én fogok vezetni, nekem már jóval az indulás előtt kint kell lennem a kikötőben. Maguk viszont ráérnek odajönni később is. Gondolom Mr. Fruggi már elmondta, hogy...
- Persze, persze - veregette meg a rendező vállát a kis köpcös. Már mindent elmondtam nekik, felesleges ismételtetni.

Graines ingerülten ránézett, aztán lehunyta a szemét, és nagyokat lélegzett. Néhány pillanatig így maradt szótlanul, mozdulatlanul, valószínűleg amíg sikerült leküzdenie magában a vágyat, hogy végezzen a kis köpcössel. Mikor úgy-ahogy megnyugodott, kinyitotta a szemét, és felénk fordult.

- Addig is, amíg visszajövünk érezzék jól magukat.

Egymásra sandítottunk Mike-kal, és elvigyorodtunk.

- Majd igyekszünk.

Graines szintén megpróbált valami vigyorfélét varázsolni az arcára - inkább vicsorgassa sikeredett a dolog -, aztán felkapta a zsokésapkát, fejébe nyomta, és komor arccal, mint valami tábornok, aki éppen sorsdöntő csatába készül, elindult a kijárat felé.

Fruggi megvárta, amíg hallótávolságon kívülre ér, akkor odasúgta nekünk.

- Milyen egy életunt pali, mi? Örökké, mintha citromba harapott volna. Néha próbálom feldobni egy kicsit, de úgy tűnik, teljesen reménytelen. Gyomorhajos lehet vagy ilyesmi. Na, megyek és

viszek egy kis színt a társaságba. Nemsokára jövök, addig ismerkedjenek a tereppel. Ott a sarokasztalnál az a pipi szabad. Csak úgy mondom... ha gondolják... esetleg...

- Oké, kösz - vigyorgott Miké.

Fruggi ravaszkásan hunyorított.

- Mindent bele!

Aztán sarkon perdült és

kiviharzott a helyiségből.

Miké még nézett utána egy darabig, aztán somolyogva megcsóválta a fejét.

- Hát tudod, nem szeretnék Graines helyében lenni.

- Igen, igen - bólogattam, majd rövid szünet után hozzátettem: Csak nehogy egy-két nap múlva a saját bőrünk is kényelmetlenné váljon a számunkra.

Kényelmesen rákönyököltem a jacht korlátjára, és miközben a lassan közeledő szigetet figyeltem, azon morfondíroztam, hogy vajon a Halálmestert tényleg az egymással torzsalkodó Kung-fumesterek között kell-e keresni.

Ahogy a szemem sarkából Mike-ra sandítva megállapítottam, neki is ez a kérdés motoszkált a fejében. De végül is érthető volt, hogy ezen töprengünk. Hiszen, ha a Halálmester nem tartozik a stábhoz, akkor az elkövetkező néhány napban nem is tud akcióba lépni.

A szigetet ugyanis teljes egészében kibérelte a Silver Fist, és így a forgatás ideje alatt csak a filmesek tartózkodhatnak ott, és annak az üdülőtelepnek a dolgozói, ahol lakni fogunk. Ha pedig így van, akkor minden különösebb probléma nélkül megúszhatjuk a dolgot.

És miért ne lenne így?

- Már itt is vagyok. Gyors voltam, mint a vihar mi?

Ez persze Fruggi volt, aki az imént hagyott magunkra bennünket azzal, hogy elcsusszan becsócsálni valami gyorsan ölő kígyómérget.

Hátrafordultam, és mosolyogva bólintottam. A kis köpcös mellém lépett, aztán háttal nekidőlt a korlátnak, és miközben végignézett a fedélzeten kisebb-nagyobb csoportokban ácsorgókon, halkan megjegyezte:

- Elég nyomott a hangulat mi? Mintha nem is filmezni mennénk,

hanem temetésre. Ennyi savanyú ábrázatot utoljára a Chicago

Bulls-Los Angeles Lakers meccsen láttam, amikor a Los Angeles-iek az utolsó pillanatban megnyerték a meccset egy hárompontos kosárral. Persze nem mondom,

én is be vagyok gyulladva egy

kicsit, de hát nem lehet örökké azon rágódni, hogy ez az örült tényleg beváltja-e a fenyegetését vagy sem.

- Azért ez nem ilyen egyszerű - magyarázta Miké. - Képzeld magát például Graines helyébe. Ha nem sikerül befejezni a filmet, akkor komoly gondok támadhatnak a cégnél. Ahogy tegnap este a

felvétel után elmondta, arról van szó, hogy a Silver Fist nincs éppen rózsás anyagi helyzetben. Éppen ezért, ha most közbejön valami gikszer, akkor az nemcsak Grainest érinti kellemetlenül, hanem a többi itt dolgozót is. Aztán gondolja csak el, mit érezhetnek azok a mesterek, akik tizenöt-húsz éve edzik magukat, hogy legyőzhetetlenek legyenek és akkor egyszer csak jön valami titokzatos egyén, aki közli velük, hogy valamennyiükkel végezni fog. És nem marad meg a fenyegetőzésnél, hanem egyiküket meg is öli.

- De, hát minek hajtottak, mint a keserűső, ha tizenöt vagy húsz év alatt sem jutottak el arra a szintre, hogy meg tudják védeni magukat? - fakadt ki Fruggi. - És különben is, akkor mit szólnak én?

Hiszen engem is ki akar nyírni ez a barom. Akkor most árulja már el, kinek kellene jobban félni, nekik vagy nekem?

- Senkinek sem kell jobban félni a többiekénél... - szólalt meg mellettünk egy gúnyos, nyekergő hang -, mert... Mindenki meg fog halni.

Mindhárman oldalra kaptuk a tekintetünket.

Alacsony, manószzerű, copfos kínai állt mellettünk, és lefitymáló mosollyal tekintett végig a fedélzeten.

Azt hittem Fruggi nyomban elájul, de a kis köpcös ehelyett ingerülten ráripakodott a copfosra.

- Most mit vészmadárkodik? A frászt hozza az emberre a settenkedéseivel meg a jóslataival.

A kis kínai elkomorodott.

- Mr. Fruggi azt hiszi tévedek. De Laó ritkán téved. A csillagokban meg van írva, hogy az elkövetkező napok bajt hoznak ránk.

A Halálmester újra le fog csapni. És mindenki meghal... Mindenki, aki elárulta a harcművészetet.

- Mondja Laó - tört ki Fruggi -, magának tényleg nincs jobb dolga, mint hogy felállítsa a hátunkon a szőrt? Esküszöm, ha maga írná a horoszkópomat, nem fárasztanám a szemem az olvasással, inkább felkötném magam. És biztos lennék benne, hogy még mindig jobban jártam annál, mint ami a maga horoszkópja szerint vár rám.

A kis kínai nem válaszolt, csak mereven nézett bennünket. Aztán lesiklott rólunk a tekintete és révedezővé vált, mintha csak

Fruggi szavain töprengett volna el.

Én közben Mike-ra sandítottam, aki alig észrevehetően megvonta a vállát, jelezve, hogy eddig még nem volt szerencséje újdonsült ismerősünkhöz.

Mindenesetre az, hogy Fruggi, a nevéen szólította az illetőt, némiképp megnyugtatóan hatott rám. Hogy miért csak némiképp?

Nos azért, mert ha olyan ügyben nyomozok, ahol egy nagytudású, vérszomjas Kung-fu-mester a gyilkos, akkor a legkevésbé sem tudok örülni annak a kínainak, aki kb. hetven éves kora ellenére is szálfagyenes tartású és hangtalanul képes a közelembé férkőzni, akár a prédára leső leopárd. Még kevésbé szeretem, ha az illető furcsán csillogó szemmel több ember halálát jósolja meg. Az ilyesmi valahogy mindig rosszat jelent.

Még egyszer szemügyre vettem az előttünk állót.

Buggyos fekete nadrágot viselt, és ugyanolyan színű, kereknyakú kínai kabátot, amelyet elől pántok fogtak össze a mellén. Fekete

volt a lábán lévő elnyűtt vászoncipő is. Az egész ember nagyon gyászosan festett, s nemcsak a ruházata volt komor... a tekintete is.

Valami dacos gúny sugárzott az arcáról, mintha csak azt mondaná:

- Idáig hallgattam... de most én következem!

Néhány másodpercig némán, mozdulatlanul álltunk egymással

szemben - még az egyébként örökké fecsegő Fruggi is hallgatott -, aztán Laó hirtelen sarkon perdült, és gyors léptekkel elsietett.

Elgondolkozva néztem utána. Egészen addig követtem a tekintetemmel, amíg el nem tűnt a fedélzeti ház sarka mögött.

Akkor aztán visszapergettem magamban az iménti jelenetet, amikor megfordult. Nemcsak az volt feltűnő a számomra, hogy mennyire gyors volt a mozdulata, hanem az is, hogy milyen sima, milyen folyamatos. Egy átlagember nem így fordul meg, ez egészen

biztos.

- Látom, maguk is kiakadtak a fickón - szólalt meg Fruggi, félreértve a hallgatásunkat. - Nem valami szívderítő látvány az biztos, rám már jó néhányszor a szívbajt hozta. Képes egészen zajtalanul az ember háta mögé osonni, aztán elnyekergi magát, mire a gyanútlan ürgének egyből félrevert a ketyegője. És örökké vészmadárcodol, állandóan valami szerencsétlenséget jósolgat, én már tisztára ki vagyok tőle. Most meg pláne él, amióta ez az idióta Halálmester megfenyegette a csapatot...

- Ő mit keres itt? - kérdezte Miké elvágva a szóáradatot.

- Ő? - Frugginak kellett egy kis idő, hogy a monológját félbeszakító szavait felfogja. Aztán elvigyorodott.

- Ja, Laó? Hát, ő a kellékes. Tudják, ő intézi a ruhákat, meg az ilyen izéket... ezeket a szerkentyűket. Balta, kard, meg mit tudom én még mit.

- Aha - bólogatott Miké, aztán rám nézett.

A szemei teljesen világosan elárulták a gondolatait.

- Odanézzen! - bökött oldalba Fruggi, félbeszakítva az éppen csak megkezdett hangtalan párbeszédet. - Nem rossz anyag, mi?

Az általa jelzett irányba fordultam és egy nagyon helyes, huszonöt év körüli kínai lányt pillantottam meg. Érdekes módon szinte teljesen európai vonásai voltak, csupán mandulavágású szemei árulkodtak távol-keleti származásáról. Csillogó, fekete haját hátul vékony bőrszíjjal fogta össze, így a háta közepéig érő, egyetlen tinccsé alakított hajfonatot nem borzolta szét a meglehetősen erős szél. Ruházata egyszerűen bő szárú nadrágból, egy sötétebb árnyalatú kabátkából - ez utóbbit széles övvel fogta össze a derekán -, valamint könnyű, nyári vászoncipőből állt.

- A legjobb nő a stábben - csettintett Fruggi elismerően. - És hogy befürödtem vele! Első nap amikor már itt voltam, és kezdtünk forgatni, kiszúrtam és hát ugye... gondoltam... ráhajtok. Nyomtam is neki a dumát, de ő mindig kitért előlem... aztán, egyszer csak hallom, hogy őt szólítják egy jelenethez. Ja, még nem is mondtam, Jenny Ii a neve. Na, szóval hallom, hogy szólítják, és mondom magamban, hogy: na, lássuk a kis statiszta csaj ilyen félénk-e a kamera előtt is?

- És? - kérdezte Miké kaján mosollyal, mert Jenny Ii járását figyelve már sejtette, hogy kivel is kezdett ki Fruggi.

- És? - kérdezett vissza a kis köpcös. - Odaállt a kamera elé, és pár pillanat alatt úgy lerendezte a három amcsi statisztát, hogy csak na. Ütött, rúgott, kalimpált jobbra-balra, ezek meg repültek, mint a rajtakapott szerető a hálószobából. Képzeltetik, egyből leizzadtam. Még jó, hogy nem nyomtam neki valami keményebb szöveget, mert levert volna, mint betörő a lakatot. Pikk-pakk, aztán kész. Elmosolyodtunk, majd Miké megjegyezte:

- Ha annyira tud, mint amilyen szép, akkor tényleg veszélyes ellenfél.

- Hát mindenestre - vont a vállát Fruggi - Foresték pillanatok alatt lefeküdtek. Tudják Forest az egyik tagja a triónak. A másik meg Seimer, és valami... Don... Donner. Ez áz! Na, szóval... Miké nem várta meg, hogy Fruggi újra belelendüljön a beszédbe, hanem lassan elindult a lány felé.

A kis köpcös előbb rábámult, aztán rám.

- Most... hova megy? - kérdezte értetlenül.

Elvigyorodtam.

- Tudja, Miké olyan, mint én.

- És... az... mit jelent? - Fruggi arcán az értetlenségbe most már jó adag kíváncsiság is vegyült.

- Ez azt jelenti - magyaráztam nyájasan -, hogy egy ilyen nő láttán mindkettőnknek egyből mehetnékje támad. Odamehetnékje.

Ezzel otthagytam a bamba arcot vágó kis köpcöst, és elindultam Miké után.

Mikor odaértem, társam háttal állt nekem és fennhangon magyarázott Jennynek.

- ...aki pedig épp most üget ide, az a barátom, Anthony Grey.

Kényszeredett mosollyal kezét nyújtottam a lánynak, közben pedig arra gondoltam, hogy Mike-ot alkalomadtán még bokán rúgom ezért a bemutatásért. A fene a pofáját! És hogy kiszámította,

mikorra érek mögé.

- Már hallottam magukról - mosolygott Jenny. - Bár nem egészen értem, hogy Mr. Fruggi miért hívta ide önöket.

- Miért, maga nem fél a Halálmestertől? - kérdezte Miké.

Jenny Li arcán egy pillanat alatt megkeményedtek az előbb még oly barátságos vonások. Most már nem egy helyes, fiatal lány állt velünk szemben, hanem egy olyan ember, aki képes kegyetlen és könyörtelen lenni, ha kell.

- Nem tudom ki lehet ez az örült - mondta rövid hallgatás után -, de nem félek tőle. Ha elém kerül, meg fogok küzdeni vele. Maguk talán nem értik ezt, de ez az ember megalázott és megölt valakit abból az iskolából, amelyiknek én is a tagja vagyok. És már csak ezért is meg kell vele küzdenem... bosszúból.

Hidegen, keményen csattantak a szavak, és ahogy egymásra sandítottunk Mike-kal, rögtön tudtuk mire gondol a másik. Arra, hogy ez a lány vérbeli mester, olyan, amilyenek csak Ázsiában vannak. Fanatikus és bármire kész, ha az iskolája becsületéről van szó.

Még tovább is hallgattuk volna az önvallomást, de valaki megzavart ebben.

- Kiért akarsz bosszút állni?

Mély, barátságtalan és gúnyos volt a hang, amely felharsant a hátunk mögött.

Megfordultunk.

Hatalmas termetű, borotvált koponyájú, csupa izom kínai tornyosult elénk, és apró gonosz szemeivel fenyegetően méricskelt bennünket.

- Ő, Johnson Wong - mutatott Jenny Li az óriásra, majd a hústorony felé fordult.

- Johnson, ezek az urak itt Anthony Grey, és Miké Darms. Tudod, őket hívta ide Mr. Fruggi. .

Johnson Wong úgy tett, mintha meg se hallotta volna Jenny Li szavait, és továbbra is rezzenéstelen arccal meredt ránk.

Leginkább egy krokodilra vagy egy óriáskígyóra emlékeztetett, amely azon töpreng, hogyan is végezhetne a leggyorsabban menekülésre és védekezésre egyaránt képtelen áldozataival.

Aztán végül mégis úgy döntött - ki tudja miért? -, hogy egyelőre elhalasztja kivégzésünket és a keze helyett csak a szavaival vágott végig rajtunk.

- Azt hiszik, ha mi nem bírunk a Halálmesterrel, akkor majd maguk igen? Jobban tették volna, ha inkább a bőrüket mentik... amíg lehet. Akkor legalább magukkal vitték volna ezt a félhülye dagadékot is.

Hirtelen a lány felé fordult.

- Te meg mit siráncozol? Dick Yuent azért verték agyon, mert gyenge volt. Mert nem tudta magát megvédeni. Szégyent hozott ránk... És még egy ilyen akart a Tomboló Sárkány iskola vezetője lenni!

- De Johnson! - kiáltott fel Jenny Li, de az óriás belefojtotta a szót.

- Mondtam, hogy hagyd abba a siráncozást! Úgy beszélsz, mint egy öregasszony és nem úgy, mint egy mester. Te is gyenge vagy! Jenny dühösen kifakadt, és magyarázni kezdett Johnsonnak, de ezt már nem értették, mert - valószínűleg önkéntelenül - kínaira váltott. Az óriás válaszolt, de persze ő is kínaiul.

Miké felé fordultam és egy alig észrevehető fejmozdulattal jeleztem neki, hogy egyelőre talán ennyi is elég a barátkozásból.

Így azután kényelmesen visszaballagtunk Fruggihoz, aki szemmel láthatóan megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy minden tartozékunkkal együtt, hiánytalanul térünk vissza.

- Már azt hittem gubanc lesz - fűjt egyet, amikor mellé értünk

Tudják, ez a Johnson Wong a legagresszívabb fickó az összes között, ő, meg Simon Tsai... Valószínűleg közöttük fog eldőlni, hogy ki lesz az új főnök a Dilis Sárkány...

- Tomboló Sárkány - javította ki Miké.

- Igen, igen, szóval ott az iskolában. Egyébként van ennek a kopasznak egy olyan hosszú seprtínye...

- Bot.

- Az ugyanaz, nem? Na, szóval azt szokta pörgetni össze-vissza és legalább olyan félelmetes, mint a favágó. Rajtuk meg a nőn kívül még két ürge van a csapatban, az egyik kis muksó ilyen láncos valamit pörget...

- Nuncsaku.

- Az, az, mucsákó.

- Nuncsaku - Miké már erősen fáradt, de Fruggit szemmel láthatóan nem zavarta különösebben az előadásban.

- Igen, szóval azt pörgeti, ő Brian Chow, és az ötödik az két ilyen tőrszerű valamit...

-Szai.

Mit csinál? - Fruggi riadtan pislogott Mike-ra.

- Mondom, szai. Ez a neve.

- Nem, Douglas Chan a neve az ürgének és...

- A törőről beszélek - Miké türelme végső határához közeledett.

- Ja - vont vállat könnyedén Fruggi -, én meg az ürgéről, na, szóval az meg két ilyen tőrszerű valamit pörget, nem csinálja rosszul, nem mondom, de engem különösebben mondjuk nem köt le.

Tehát, így néz ki a névsor. Ezek öten frankók, a többi csak ilyen izé... töltelék. Ja, meg persze én is a frankók között vagyok.

- Világos - bölintottam nagy komolyan, és közben alig tudtam visszatartani kirobbanni készülő jókedvemet.

Fruggi azonban mit sem vett észre a szavaim és a gondolataim között húzódó ellentmondásból, lelkesen tovább beszélt.

- Ja, és a csaj... Hát ő sem piskóta, neki kardja van, és azt pörgeti össze-vissza, meg közben rugdal, mint a makrancos ló.

Hirtelen elhallgatott és töprengő arcot vágott. Aztán felderült az ábrázata.

- Ó, a francha! Hát ez az! Ez az, ami közös bennük! Valamit pörgetnek a kezükben, és közben rugdálnak. Persze a favágót kivéve, mert ha az megemelné a baltát, és közben rúgna egyet, akkor osszenyeklene, mint tavalyelőtt az a szálloda Rióban. Mondjuk ezen nem is csodálkozom, mert ha nekem kéne felkapnom azt a szerkentyűt, akkor vagy sérvet kapnék, vagy bent mennék ki, vagy mindjárt jöhetnének a tűzoltók daruskocsival, hogy leemeljék rólam.

Hirtelen suttogóra fogta a hangját.

-Figyeljék!

A kabinsor egyik ajtaján éppen akkor lépett ki Simon Tsai, a hosszú nyelvű harci balta szakértője. Ő már korántsem volt olyan tradicionális öltözkében, mint Laó, a kellékes, vagy Jenny Li. Kopott farmernadrágot, fehér atlétatrikót és kék-piros mintás edzőcipőt viselt. Lassan körülnézett a fedélzeten, majd tekintete a még mindig vitatkozó Johnson Wongon és a lányon állapodott meg.

Egy darabig figyelte őket, aztán elindult feléjük.

Mikor odaért melléjük, kérdezett valamit Jennytől és közben Johnstont méregette. Az állta a pillantását.

Bár nem történt semmi, még csak nem is szóltak egymáshoz, mégis egy pillanat alatt felizzott körülöttük a levegő.

Szinte tapintható volt a feszültség, amely ott vibrált a két óriás között. Johnson volt a magasabb, Simon pedig - ha egyáltalán lehet illet mondani két izomkolosszus összehasonlításánál - az izmosabb.

Fruggi is megcsodálta őket.

- Micsoda két gorilla -jegyezte meg elképedve. - Még szerencse, hogy ezt a baltást tegnap végül mégis pisztollyal kellett kinyírnom. Képzeljék, mi történt volna, ha ott hadonászok a törrel, és ez meg hirtelen felidegesíti magát valamin. Brrr.

Összerázkódott a gondolatra, még a szemét is behunyta.

- Csak azt nem értem - tűnődött Miké, hogy ha már tegnap meghalt, akkor miért jön most mégis velünk?

- Ó, hát ez egyszerű - vigyorgott Fruggi a bennfentesek magabiztosságával. - Arról van szó, hogy egy filmet nem olyan sorrendben vesznek fel, ahogy azt a néző látja. Gondoljanak csak bele! Ha egy film mondjuk két helyszínen játszódik és mindkét helyen hathat különböző időpontban történik a cselekmény, akkor nem fognak mindig mindent ide-oda

hurcolgatni. Előbb felveszik egyik

helyen az összes jelenetet, aztán a másikon, utána meg összevágják.

- Hogy erre eddig nem jöttem rá - csóválta Miké a fejét.

- Most ezért támadt fel a favágó, meg az egyik kis muksó, az az indiánfrizurájú..., aki azt a láncos akármit...

- Nuncsaku.

- Igen, igen, azt pörgeti. Mert ők egyébként egyszer már meghaltak, de most még fel kell venni egy-két jelenetet abból az időből, amikor még élnek.

- Világos - bólintottam, miközben továbbra is Johnson Wongot és Simon Tsait figyeltem. Ez utóbbi még egy kérdést tett fel a lánynak, majd miután választ kapott rá, rágógumit vett elő a nadrágzsebéből, szájába gyűrte és kényelmesen visszaballagott a kabinjába.

Fruggi fújt egyet.

- Phú. Akkor ezt a napot megúsztuk emberhalál nélkül.

Körülbelül egy óra múlva kikötöttünk a szigeten.

Gyönyörködve néztem körül, szinte paradicsomi állapotok

uralkodtak. Látszott, hogy a szigeten élők tudatosan nem avatkoznak bele a természet munkájába, így tarka összevisszaságban pompázott egymás mellett a nyáriorgona és a páfránypálma, a szantálfa és a bételpálma.

- Nem rossz környék - jegyezte meg Miké, miközben végigdobógtunk a fából ácsolt stégen, amelyhez Graines odakormányozta a jachtot.

- Ja - bólintottam, és mégegyszer körbepillantottam a kis tisztáson, amelyre a stégen átjutottunk, ám most már a gyönyörködésen túl, valami utat is kerestem, amelyen a beígért osztályon felüli üdülőtelepet megközelíthetjük.

Néhány pillanat múlva fel is, fedeztem egy szűk kis ösvényt.

Ahogy megpillantottam, némiképp tamaskodva gondoltam: lehet, hogy a szuper kéjlakok is hasonló állapotban vannak?

Túl sok töprengésre azonban nem maradt időm, mert előkerült Graines - természetesen elmaradhatatlan zsokésapkájával a fején

-, és máris intézkedett. Pár másodperc múlva a stáb elindult.

Mi Mike-kal a sor végére maradtunk - Fruggi háliszennek most kivételesen a forgatókönyvíró Eddie Storkmant fárasztotta helyettünk -, és megpróbáltuk felmérni az egyes embereket.

Először a mestereket vettük szemügyre. Simon Tsait, Johnson

Wongot és Jenny Lit már ismertük, ám most módunk volt rá, hogy az ötösfogat eddig még nem látott tagjait is megfigyeljük. Brian Chow, a nuncsaku-virtuóz, tényleg indiánfrizurát viselt, mint azt

Fruggi nagyon találóan leírta, sőt egy kígyóbőr homlokpánttal is erősítette a vadnyugati hatást. Az arca korántsem volt olyan ellenséges és

agresszív, mint az óriásoké. Inkább érdeklődve tekingetett

jobbra-balra, miközben néha rántott egyet a vállára vetett hátizsák szíján, és megpróbált azonos ütemben lépni a mellette haladó Douglas Channal. Nem volt könnyű dolga, mert Chan időnként lépést váltott, sőt-még a kezében tartott hatalmas sporttáskát is

- egy hirtelen csuklómozdulattal - más ütemre kezdte himbálni.

Mindez azért volt, mert a szai tör mestere walkmant hallgatott, és járását a fülhallgatóban éppen felcsendülő dal tempójához igazította.

- Hát nem úgy néznek ki, mint a vérbeli Kung-fu-mesterek csóválta a fejét vigyorogva Miké.

- Igaz - bólintotta -, nem Kínában vagyunk, hanem Hongkongban. Az itteniek már teljesen elnyugatiasodtak, akárcsak a Szingapúriak. Nagyon tudnak, de nem akarják az egész életüket a hegyek

közt, állandó edzéssel és meditációval tölteni. Ehelyett inkább filmeznek, élvezik az életet... És nekik van igazuk...

- És ezért fognak meghalni!

Villámgyorsan perdültem hátra, hogy kivédhessem az esetleges ütést vagy rúgást, de a mögöttem álló nem akart megtámadni.

Laó csak gúnyosan mosolygott.

- Maga tényleg a frászt hozza az emberre - fakadtam ki ingerülten. - Egyáltalán, hogy került a hátunk mögé, hiszen az előbb még

valahol elől volt.

Laó továbbra is mosolygott, de most már gúnyos színezet nélkül.

- Csak nem szemmel tart, Mr. Grey?

A jövőre nézve nem is rossz ötlet - gondoltam, de nem mondtam ki a véleményemet, helyette inkább megráztam a fejem.

- De valószínűleg kíváncsi rá, hogyan kerültem a csapat végére.

- Igen, mi tagadás, érdekel a dolog.

- Tudják - magyarázta Laó -, ha egy utazás végén megérkezem valahová, az első dolgom mindig az, hogy köszönetet mondjak az isteneknek. Az előbb éppen ezt tettem, csak ehhez félre kellett vonulnom a bokrok közé..,

- Ühüm - bólogattam olyan arccal, mint egy tanár, akinek tanítványa ázt bizonygatja, hogy néhány perce még mindent tudott de abban a pillanatban, amint felelésre szólították, hirtelen kiröppent a felhalmozott ismeretanyag a fejéből.

Laó elkomorodott.

- Úgy látom Mr. Grey, hogy nem hisz nekem.

- Valóban? - kérdeztem ártatlanul. - Úgy nézek ki?

- Igen, úgy.

- Nos, ha nagyon tudni akarja, tényleg nem hiszem amit mond.

Egy szavát se. És jó lenne, ha a jövőben nem settenkedne utánunk.

- Nem settenkedtem.

- Csak túl halkán lépkedett. És közben hallgatózott.

- Nem szokásom hallgatózni.

- Mégis megtette.

- Nem tettem.

- Csak végighallgatta, amit beszélünk.

Laó arcán egy pillanat alatt felizzott a düh.

Most fog nekem rontani - gondoltam. De nem... A kitörni készülő indulat szép lassan elcsendesedett,

igaz, a másiknak láthatóan nem kis erőfeszítésébe került a dolog.

Mikor végre sikerült legyőznie önmagát, még egyszer jól megnézett bennünket tetőtől-talpig, aztán sarkon perdült és az időközben már jócskán eltávolodott stáb után sietett.

- Mi a véleményed? - pillantott rám Miké, miközben hüvelykujjával a távozó felé bökött.

Megvontam a vállam.

- Most még nem sikerült kihozni a béketűrésből... pedig minél hamarabb színvallásra kényszerítjük, annál jobb.

Az üdülőttelep egészen közel volt, mindössze öt percig tartott az

odavezető út megtétele. Ekkor az ösvény, amelyen eddig mentünk,

egy hatalmas tisztásba torkollott, amin alakban helyezkedtek

el a különböző épületek. Az szárait kétszintes teraszos, lapostetős házikók alkották, amelyek egymástól néhány méternyire voltak, a képzeletbeli íven pedig jókora, emeletes vendégfogadó állt.

A közepe táján téglalap alakú, kerthelyiséges étterem hívogatta a jövevényeket, jelen esetben minket.

A stáb nem is volt rest, nagy lendülettel megrohamozta az épületet, pillanatok alatt elfoglalva az eddig üresen álló asztalokat.

Mi Mike-kal, és az időközben előkerült Fruggival egy félreeső sarokban telepedtünk le.

- Frankó hely - tekingetett körbe a kis köpcös. - Tudják, én azt hittem, hogy ilyen izére kerülünk majd... erre a rezervátumra vagy, hogy mondják. Tudják, ahol ezek a ferdetetős kéglük vannak, meg sárkányfejes oszlopok, mint a múzeumban. Az olyasmit nagyon nem csípem.

Elmosolyodtam, és nem mondtam neki, hogy én viszont jobban

örültem volna, ha egy olyan izére kerülünk. Bár, maga a környék

csodálatos volt. Az impozáns szállodaépületet és az éttermet fehér

csavicsal felszórt, pálmafákkal és ívlámpákkal szegélyezett sétányok kötötték

Össze a lakóházakkal, ez utóbbiak pedig olyan szemet gyönyörködtetően sorakoztak egymás mellett, mint az ékszerdobozok valamely élelmes New Kowloon-i kereskedő üzletének kirakatában. Az ég valószínűtlenül kék volt egy festő talán nem is tudna ilyen szint kikeverni, igaz neki nincs is annyi ideje a kísérletezgetésre,

mint a természetnek...

Egyszóval, tényleg nagyon szép volt a hely, engem is csupán az zavart egy kissé, hogy egyáltalán nem érződött rajta a Távol-Kelet. Én ugyanis, ellentétben köpcös barátunkkal, igenis szerettem volna, ha pagodatetős, oszlopsoros épületet vagy épületeket találunk itt, esetleg egy-két kolostort... itt viszont, ilyesminek nyoma sem volt, az egész inkább Floridára emlékeztetett.

De, hát végül is nem turistaként jöttünk ide! Az elkövetkező napokban valószínűleg sokkal komolyabb és fontosabb dolgunk lesz, mint holmi kolostorlátogatás.

Gondolataimból Miké hangj a riasztott fel. - Meg kell hagyni a táj gyönyörű -jegyezte meg vigyorogva, és fejével az étterem bejárata felé intett.

Odafordultam, és ahogy az ajtón kilépő nőt megláttam, azonnal elfelejtettem a távol-keleti hangulat hiányát, a New kowlooni kereskedők kirakatait, a festők szfhkeverési problémáit, és minden egyebet is.

Csak néztem a fantasztikusan jd alakú, büszke tartású szépséget, amint jobb kezével előbb világosbarna, enyhén hullámos fürtjeit igazítja meg, majd sárga, virágmihtás ruháján az övet.

A tünemény, miután ez utóbbi műveletet is befejezte, mosolyogva összeütötte néhányszor a tenyerét, jelezve az asztaloknál ülőknek, hogy egy kis figyelmet kér.

Megvárta, amíg mindenki elcsendesedik, aztán nagy, kék szemeivel végignézett a társaságon, és csilingelő hangon beszélni kezdett:

- Mindenekelőtt engedjék meg, hogy nagy szeretettel köszöntsem önöket, a magam és az itt dolgozók nevében. Igazán megtisztelő a számunkra, hogy a Silver Fist filmgyár éppen a mi kis szigetünket választotta ki legújabb filmjének forgatási helyszínéül. Remélem, nagyon jól fogják érezni magukat, ha bármire szükségük van, kérem, csak szóljanak nekem. A nevem Jadrisa, én vagyok az üdülotelep vezetője. De hadd mutassam be az étterem tulajdonosát is, Mr. Pradettet.

Az ajtó felé mutatott, amin éppen akkor lépett ki egy középtermetű, zömök, vállas férfi.

Nekem valahogy nem tetszett az illető, bár nem mondhatnám, hogy ellenszenves volt a külseje.

Negyvenes éveinek elején járhatott, göndör fekete haja kissé Jimi Hendrixes benyomást keltett, míg hegyes, vékony bajusza inkább Dumas valamelyik hősét juttatta eszembe. Ruházata fekete nadrágból, krémszínű, rövid ujjú ingből, és fényesre suvickolt lakkcipőből állt.

Mosolyogva meghajolt, és megszólalt:

- Jadrisa szóval köszöntötte önöket, én, ha megengedik egy kis itallal. Kérem, kóstolják meg specialitásunkat a Siwayát.

Szavait hangos tetszésnyilvánítás fogadta, ő pedig intett az étterem belseje felé, ahonnan a jelzésre két, meglehetősen csinos lány billegett ki. Közükben tálcát tartottak, rajta csiszolt talpas poharakban lila színű folyadék volt.

- Csípem az ilyesmit - derült fel Fruggi, amikor belekóstolt az italba. - Olyan koktélszerű akármí, de frankó... Na, a nő sem piskóta, volna rá néhány tippem, hogy mit kezdjek vele. Micsoda alak, uramisten, micsoda alak. Nem tudom meséltem-e már maguknak, volt egy barátnőm, az tornász volt. Tudják, aki így ugrik és pörög a levegőben, meg ilyesmi. Hát őneki volt még frankó karosszériája, egyszer emlékszem mentünk az utcán és... Hé! Most hova megy?

Ez utóbbi kérdés nekem szólt, én azonban nem fordultam hátra.

Annyit azért még hallottam fél füllel, hogy Miké magyarázni kezd.

-Tudja, Tony olyan, mint én. Ha meglát egy szép nőt...

Jadrisa furcsa mosollyal nézte, amint átküzdöm magam az időközben újra hangos beszélgetésbe merülő asztaltársaságok között.

Mikor odaértem elé, én is elmosolyodtam.

-Hello Jadrisa! A nevem Anthony Grey, de kérem szólítson csak Tonymak.

- Hello Tony! - nyújtotta a kezét. - Miben segíthetek?

- ő... hát... a szobabeosztást szeretném megnézni - vágtam ki magam.

Somolyogva méricskélt, láttam rajta, egy szavamat sem hiszi. És milyen igaza volt!

- Tehát a szobabeosztást - ismételte néhány percnyi hallgatás után.

- Iiigen - bólogattam nagy komolyan.

- Hm. Értem... De nem gondolja, hogy ez ráér egy kicsit később is? Hiszen még csak most érkeztek.

- Nem - ráztam meg a fejem igen határozottan. - Ha egy gyönyörű szobáról van szó, akkor az érdeklődést nem lehet elég korán kezdeni.

- Akkor... jöjjön velem. Ugyanis bent hagytam a papírt a pulton.

Beléptünk az étterembe.

Barnára pácolt faborítású helyiség volt, a tetőszerkezetet vastag, szögletes faoszlopok tartották, a négy- és hatszemélyes asztalokat a mennyezetről egész mélyen lelógó vörösréz lámpák diszkrét szórt fénye világította meg.

Máskor nyilván jobban körülnéztem volna, most azonban minden figyelmemet lekötötte az előttem ringó csipő.

Aztán Jadriッサ megállt és megfordult, így én is felnéztem.

- Itt a szobabeosztás - emelt fel a bárpultról egy papírlapot. - Ha jól látom ön és a társa Mr. Darms a jobb oldali soron a négyes házat kapták. Két szintes, teraszos...

- Látom már érdeklődsz, helyes, helyes.

-őa társam - böktem hüvelykujjammal a hátam mögé.

- Igen - mosolygott Jadriッサ -, mindjárt gondoltam... csak... csak van egy kis probléma.

- És pedig? - kérdezte mellénk lépve Mike.

- Én úgy tájékozódtam, hogy önök... hm..., hogy is mondjam...

- Csak nyugodtan.

- Igen. Szóval, tegnap idetelefonáltak, hogy kettejük közül az egyik valószínűleg Mr. Fruggival lesz elszállásolva.

Egymásra néztünk Mike-kal. Valóban, erről meg is feledkeztünk. Pedig tegnap este már megtárgyaltuk a dolgot a kis köpcőssel.

Ugyanis abból indultunk ki, hogy ha valóban meg akarjuk védeni, akkor éjszakára semmi szín alatt sem hagyhatjuk egyedül. Az is igaz viszont, hogy amikor erről beszélgettünk, föl sem merült, hogy emiatt külön-külön leszünk elszállásolva.

- Három személyes ház nincs? - kérdezte Mike.

- Sajnos csak egy van, az pedig már jó előre le lett foglalva Mr. Forest, Mr. Seimer és Mr. Donner részére.

- Tudod, az amerikai statiszták - emlékeztettem Mike-ot.

- Igen, igen - sóhajtott kelletlenül, aztán rám nézett. - Akkor?... Elvigyorodtam.

- Fej vagy írás?

Mike elfintorította az arcát.

- Oké, megyek és megmondom Frugginak, hogy én leszek vele.

Ezzel kicsörtetett.

- Ezt nem értem - ingatta a fejét Jadriッサ. - Hiszen nem is sorsoltak.

- Tudja az a helyzet - somolyogtam -, hogy az utóbbi öt évben, ha valamit sorsolással döntöttünk el, akkor biztos, hogy Mike húzta a rövidebbet. Mostanában már nem is fárasztja magát a dologgal.

- Hm. És nem bosszantja, hogy ilyen balszerencsés?

- Ó, ne féltse Mike-ot, csak a sorsolásnál szokott veszíteni, egyébként nem.

- És maga? Maga egyébként is szerencsés?

Ránéztem, ő pedig nem fordította el a fejét, állta a tekintetemet.

- Tudja - mondtam lassan, szinte szótagolva -, én nem hiszek a szerencsében. Nekem eddig még semmi sem sikerült magától.

- És a véletlen? Abban hisz?

- A véletlen általában csak egy lehetőséget ad az ember kezébe. Ha azt akarjuk, hogy abból valami tényleg kialakuljon, akkor azért még meg kell dolgozni.

- Hát akkor... - elmosolyodott - jó munkát Tony!
- Sok sikert nem kíván? - mosolyodtam el én is. - Tudja, az ilyesmi erősen...
Nem fejezhettem be a szavaimat, mert valami tompán koppant az oszlopon, amelynek támaszkodtam.
Odakaptam a fejem.
A fülemtől alig kétujjnyira egy dobónyíl vége meredezett elő a fából.
Szinte centiméterről centiméterre fordultam meg.
Tőlem körülbelül hatméternyire Pradett állt, széles terpeszállásban, halálosan nyugodt arccal, bal kezében egy tucatnyi olyan játékszerrel, mint amilyenekkel az előbb csaknem odaszögezték az oszlophoz.
- Bocsánat, kissé elvitettem - mondta erősen megnyomva minden egyes szót. - Tudja, az ilyesmi néha előfordul.
Újabb nyilat fogott a jobb kezébe és fél szemét behunyva megcélozta a tőlem legalább egy méterre levő céltáblát,
A tűhegyes szerszám füttyülve szelte át a levegőt, és pontosan a tábla közepén koppant.
- Ez már jobb - jegyezte meg unott arccal.
Teljesen világos volt, hogy ezzel a második dobással csupán azt akarta bemutatni, az előző találat egyáltalán nem volt véletlen.
Kérdőn Jadriszára néztem és nem kellett nagy lélekбúvárnak lennem ahhoz, hogy azonnal megértsem a dolgot.
A lánynak szemmel láthatóan nem volt túl szimpatikus Pradett, aki viszont nyilván szeretné megkapni őt. És, hogy esetleges vetélytársakat elriassza, bedobja a kisded játékeit. Nyilván úgy gondolja, hogy jobb híján a lány előbb-utóbb mégis csak ráfanyalodik, hiszen ő az egyetlen férfi, aki állandóan a közelében van, a többi csak átutazó turista.
Micsoda gyermeketeg gondolkodás! Hisz elég egy pillantást vetni Jadrisa büszke vonásaira, és az ember azonnal tudja: ez a lány saját maga választja ki a társát, és ebben a választásban nem lehet erőszakkal befolyásolni.
Pradett felé fordultam, aki éppen a harmadik nyilat rázogatta a kezében, és közben hol a táblára nézett, hol meg rám, mintha csak azon töprengene, melyiket válassza a következő dobás célpontjául.
Elmosolyodtam.
- Veszélyes játék.
- Igen - bólintott rezzenéstelen arccal. - Életveszélyes!
Lassan odamentem hozzá, megálltam előtte, és mélyen a szemébe néztem,
- Az ilyen játékhoz bizonyára laza csukló kell - jegyeztem meg szelíden.
- Az enyém elég laza.
- Aha... megnézhetem?
Gúnyos mosollyal felém nyújtotta a kezét, hogy: tessék haver, láss csodát!
Óvatosan fogtam meg a csuklóját, csupán hüvelyk- és mutatóujjal, úgy, ahogy egy apró cukorkát vesz ki az ember a zacskóból.
Aztán megfeszítettem a két ujj izmait. A több mint tízéves Kung-fu gyakorlás alatt sikerült olyan keménnyé tennem ezt a fogást, hogy a legkeményebb diót is könnyűszerrel össze tudtam roppantani. Ráadásul most egy nagyon érzékeny idegpontra fogtam rá.
Pradett szeme kikerekedett, a szája kinyílt, de nem jött ki hang a torkán. Egy pillanattal később mindkét keze elernyed, a nyilak koppanva hullottak a padlóra, és szanaszét gurultak.
Békésen rámosolyogtam, és még tovább keményítettem a szorítást.
A teste megfeszült, és most már hangosan feljajdult. Ekkor szétnyitottam az ujjaimat, mire a halálosan komoly ember térde megrogyant, ő maga pedig zihálni kezdett, mint aki több kilométert futott.
- Hát akkor jó gyakorlást Mr. Pradett - nyájaskodtam, és kifelé indultam.
Az ajtóból azért még visszaneéztem. A kocsmáros hitetlenkedve meredt a csuklójára, mintha nem értené mi történt az előbb.

Jadriissára mosolyogtam.

- Remélem a vacsoránál találkozunk.

Visszamosolygott, és bólintott, jelezve, hogy semmi kifogása a dolog ellen.

Az asztalunkhoz közeledve észrevettem, hogy Mike-on és Fruggin kívül egy harmadik személy is ül az asztalunknál.

Idefelé jövet a jachton már láttam az illetőt, de ott nem mutatkoztunk be egymásnak, mert épp csak egy pillanatra bújt elő a kabinjából.

Na, nem baj, most majd megismerkedünk - gondoltam és amikor odaértem, derűsen ráköszöntem.

- Jó napot! Anthony Grey vagyok.

Az ismeretlen felállt és kezét nyújtott.

- Shaó százados vagyok a hongkongi rendőrségtől.

- A, igen - bólogattam. - Mr. Fruggi már mesélt önről.

- Én is hallottam már önökről, s nemcsak Mr. Fruggitól.

Figyelmesen megszemlélte, én hasonlóképpen cselekedtem.

Shaó fiatal volt, körülbelül velünk egykorú lehetett, mégis jóval idősebbnek látszott, mint mi. Ez egyrészt konzervatív szabású sötét

öltönyének és nyakkendőjének - úristen, ilyen melegben öltöny és nyakkendő -, másrészt egészen lelapított, szinte a koponyájára tapadó, baloldalt kínos precizitással elválasztott frizurájának volt köszönhető. Úgy nézett ki, mint valamilyen munkában elhasználódott

hivatalnok, s csak ráncatlan homloka és fürgén ide-oda ugráló szemei jelezték ez az ember aligha több harmincöt évesnél.

Mindenesetre, ahogy elnéztem, inkább a nagybátyámnak tudtam volna eladni, mint a testvéremnek.

Miközben ezen gondolkoztam, láttam, hogy a százados is befejezi az arcom, valamint lezser, gyűrött fazonú, világosbarna nyári ingem és nadrágom tanulmányozását.

Ő meg nyilván arra gondol, hogy lám-lám, vannak, akik még a kamaszskorból kinőve sem képesek valami konszolidáltabb öltözetet hordani.

A röpke csendet, amelyet az egymásban való gyönyörködéssel töltöttünk, Fruggi törte meg.

- Éppen arról beszélgettünk a századossal, hogy... izé... jó ötlet

volt ez a költözködés dolog. Mármost, hogy Mr. Darms, ő ugye...

ott lesz majd velem... Mert, akkor majd ez a baromarcú is biztos

jobban meggondolja, hogy próbálkozzon.

Fruggi láthatóan zavarban volt hiszen egy férfinak, még egy olyannak is mint ő, kínos ennyire nyíltan beszélni arról, hogy fél. De

Shaó nyilván rákérdezett és nem tudott kitérni a válasz elől.

- Valóban jó ötlet - bólintott a százados. - Bár az én véleményem szerint kissé talán túlzott ez az óvatosság. A szigeten ugyanis jelenleg csak az üdülőttelep dolgozói és a stáb tagjai vannak.

- Biztos ebben? - kérdeztem.

- Egészen biztos. Ugyanis ide háromnapos váltásokban érkeznek a turisták, mégpedig csoportosan, úgyhogy teljes pontossággal

nyomon követhető, hányan jöttek és hányan mennek... Azonkívül, már egy hete senki sem érkezett a szigetre, csak a Silver Fist emberei, akik a díszleteket állították fel a forgatáshoz. De tegnap ők is visszamentek valamennyien.

- Értem - bólogattam elgondolkozva, majd lassan végigjártattam a tekintetemet a többi asztalnál ülőkön.

Ahogy az egyes embereket szemügyre vettem egyre kevésbé

voltam derűlátó. Én ugyanis, Shaóval ellentétben nem kívülről vártam a veszélyt.

Egészen biztos voltam benne, hogy a Halálmester közöttünk van.

Két órával később - már a beköltözködés és a kicsomagolás után

- Miké végre el tudott szabadulni Fruggitól, és átjött hozzám. Eléggé el volt nyűve, látszott rajta, hogy a kis köpcös végig szórakoztatta.

- Öregem! Hogy fogom kibírni ezt a hetet! - nyögte, miközben lerogyott a terasz egyik fonott fotelébe, és töltött magának egy whiskyt.

- Légy férfi! - néztem rá megrovóan, majd valamivel enyhültebben hozzátettem: -

Legfeljebb néha átjössz hozzám, és titokban kizokogod magad. De, az istenért, ne mutasd, hogy már az elején megtörsz! Gondolj csak arra, hogy milyen méltósággal és büszkeséggel viselte a sorsát például Jeanne d'Arc. Pedig ő nő volt!

Miké aggódva sandított rám, majd néhány pillanat múlva gyászosan bólogatni kezdett, mint az orvos, ha rádöbben, páciense menthetetlen. Rögtön közölte is a diagnózist.

- Sajnos Tony meg kell állapítsam, hogy ez nem lehet egy egyszerű napszúrás. Ahogy elnézlek, te már a korai elhülyülés állapotában vagy.

- Ne izgulj, úgy látom, nemsokára te is követni fogsz - nyugtattam meg vigyorogva.

- Van rá esélyem - vigyorodott él ő is, majd valamivel komolyabban hozzátette: - Én viszont nem fogom ezért kinyírni Fruggit.

- Hát igen - bólogattam tűnődve -, ez a nagy kérdés... Miért akarja a Halálmester Fruggit is megölni? Hisz ő nem ért a Kung-fuhoz.

- Valószínűleg azért, mert ő az amerikai mester utóda, mégha csak látszólag is. Engem viszont inkább az érdekel, vajon ki tudhat annyira az itt lévők közül, hogy egyetlen ütéssel eltörje Dick Yuen négy bordáját. Ehhez iszonyatos erő kell!

- Sajnos még nem láttuk küzdeni Brian Chow-t és Douglas Chant... de Simon Tsainak és Johnson Wongnak egészen biztosan megvan az ereje hozzá. És ne feledd, itt most arról van szó, hogy ki lesz a Tomboló Sárkány iskola vezetője. Ez pedig olyan presztízskérdés, amelyben egy ázsiai nem enged, nem engedhet.

- És Laó?

Hümmögtem egyet, majd Mike-ra néztem.

- És Jenny Li?

- Ugyan Tony, egy nő...

- Nem hiszem, hogy véletlenül került volna be a hat legjobb mester egyikeként a filmbe. A tekintete sem olyan, mint valami álmodozó szüzlányé. De ezzel csak arra utaltam, hogy még érhetnek bennünket meglepetések.

- Lehet, hogy igazad van - biggyesztette le a száját Miké -, jobb ha mindenre felkészülünk.

Ekkor még nem is gondoltuk, hogy az elkövetkező napok milyen hihetetlen eseményeket tartogatnak a számunkra.

Az első ünnepi vacsora alkalmából az étterem asztalait összetolták, mint amikor az ideérkező turistacsoportok úgynevezett ismerkedési estjét tartják.

Az így keletkezett egyetlen, hosszú asztal körül bőven maradt üres szék, mert mint kiderült, a Tomboló Sárkány iskola mesterei este már nem esznek, helyette inkább edzenek.

Nem hiányoltam őket különösebben, annál is inkább, mert figyelmemjelentős részét a jobb oldalamon ülő Jadrisa kötötte le.

Gyönyörű volt, ciklámen színű ruhát és cipőt viselt, még a körmét is ilyen árnyalatú lakkal festette ki, a haját pedig hátul, sárgaréz mintás bőrpánttal fogta össze, így jobban érvényesült magas, értelmet sugárzó homloka.

Nem is csoda, hogy Pradettet eszi érte a nyavalya - gondoltam, amikor helyet foglalt mellettem, és rám mosolygott. Akinek egy ilyen nő nem tetszik, annak valami baj van az ízlésével.

Nos, Fruggit nem lehetett ilyesmivel gyanúsítani. Amint Jadrisa belépett a terembe, a kis köpcös azonnal odahajolt Mike-hoz és kommentálni kezdte a látványt, mintha a másiknak valami baj lenne a látásával. Csak akkor hagyta abba, amikor az egyik felszolgáló lány lerakta elé az ínycsiklandozó falatokkal megrakott tálat. Ekkor viszont megfeledkezett Mike-ról és Jadrisáról, és olyan tempóban kezdett el habzsolni, hogy attól féltem, nyomban megfullad.

Jadrisának is feltűnt a dolog.

- A barátjúnak jó étvágya van - jegyezte meg.

- Igen - vigyorodtam el -, bár gondolom a nyolcadik adag után majd kissé visszavesz a tempóból.

A lány elmosolyodott, aztán a tányéromra mutatott.

- És maga? Maga nem eszik?

- De, mindjárt... csak... azon töprengök, hogy Pradett vajon kígyómérget kevert-

e az ételembe vagy aprított tigrisbajilszt.

Elnevette magát.

- Hát az biztos, hogy eddig még senki sem mert így viselkedni vele. Pedig már sok emberrel eljátszotta ezt a játékot.

- És mindegyik megijedt tőle? - képedtem el.

- Nézze, ide általában egyszerű turisták járnak, és nem holmi Kung-fu mesterek...

- Miért, én az vagyok?

- Maga, az.

- Ezt miből gondolja?

- Láttam, amit láttam. Maga úgy megszorította azzal a gyengédnek látszó fogással Pradett kezét, hogy azóta nem tud markolni a szerencsétlen.

- Igen, ez elképzelhető - bólogattam bűnbánó arccal, majd hozzátettem: - De hát mit csináljak? Nem szeretem, ha meg akarnak félemlíteni. Még kevésbé, ha éppen egy gyönyörű nővel beszélgetek. Az ilyesmi zavar a társalgásban.

Jadrisa mosolyogva megcsóválta a fejét.

- Látom, nem veszi túl komolyan a dolgokat.

- Én? Dehogynem! Most például egészen komolyan szeretném tudni, hogy Pradett mihen alapon próbálja meg elriasztani a maga közeléből a férfiakat? Ügy értem...

- Semmi joga nincs hozzá! - vágott közbe szelíden Jadrisa. - Én nem kértem meg rá... Ebben biztos lehet.

Elhallgatott és rám nézett. Nem mosolygott, de a szeme huncutul és kihívóan csillogott. Néhány másodpercig nem szólt egyikünk se, csak a másiktól érkező láthatatlan sugarakat dolgozta fel mohón. Aztán Jadrisa lassan mosolyra húzta a száját.

- Van még kérdése?

Elvigyorodtam.

- Rengeteg.

- Akkor most csak az egyszerűbbeket tegye fel - mondta, és teljesen világos volt, mit ért egyszerűbb és bonyolultabb kérdéseken.

- Hát... például nagyon érdekelne, hogyan jutott eszébe az, hogy éppen itt nyisson üdülőtelepet? Ez a sziget eléggé távol van a hajózási útvonalaktól.

- Igaza van - bólintott. - Hetente egyszer jár erre hajó, az utolsó épp tegnap volt itt...

- Mintha azt hallottam volna, hogy háromnapos turnusokban érkeznek ide az üdülők...

- Jól hallotta, őket ugyanis egyik ismerősöm szállítja hozzánk a jachtjával. Tudja, az a helyzet, hogy ez a sziget egy körutazás egyik állomása. Most viszont a filmzés idejére felfüggesztettük a vendégek fogadását.

- Értem... Na, és a pihenésen kívül mit lehet itt csinálni? Arra gondolok, hogy szokott itt lenni valamilyen műsor vagy ilyesmi? Már persze Pradett magánszámán kívül.

- Látom - nevetett Jadrisa - maga el sem tudja képzelni, hogy vannak olyan emberek, akik a teljes nyugalmat szeretik.

- Hááát...

- Akkor hadd nyugtassam meg. Igen, szoktunk különböző műsorokat szervezni. De ezek most elmaradnak, mert az itt fellépő művészek ingyen nem dolgoznak, a Silver Fist viszont nem igényelte a fellépésüket. Most, tehát az egyetlen program, amelyet ajánlhatok, a sziget túlsó végében lévő taoista kolostor romjainak megtekintése.

- Nagyon romos állapotban van?

- Hááát eléggé.

- Gondolja, hogy engem lekötne? Mármint maga a látvány.

- Ezt... nem tudhatom.

- Ühüm. És... és ez az egyetlen, amit ajánlhat?

Jadrisa elmosolyodott.

- Egyelőre.

A vacsora végeztével mindannyian sietve visszavonultunk házikóinkba, annál is inkább, mert időközben elkezdett esni az eső,

amúgy keletiesen, mintha dézsából öntenek. Ráadásul a távolból villámlások moraja hallatszott, jelezve, hogy lesz ez még cifrább is. Amint beléptem az ajtómon, első dolgom volt, hogy megszabaduljak pillanatok alatt csuromvizessé vált ruháimtól, aztán felvettem a köntösömet, lehuppantam a bejárattal szemközti fotelbe, és megkínáltam magam egy whiskyvel.

Közben ezernyi kérdés motoszkált bennem a Halálmesterrel kapcsolatban. Vajon mikor, és hogyan akar akcióba lépni? És hogy lehet őt ebben megakadályozni? Miért akar végezni Fruggival is, akinek pedig semmi köze a harcművészethez? Mi is rákerülünk a halállistára? Hiszen mi az egyik, leendő áldozatot akarjuk megvédeni tőle, tehát ellene dolgozunk.

Megannyi kérdés, és egyikre se volt még csak tippem se. Végül hosszas találgatás, és három whisky elfogyasztása után úgy döntöttem, a további agytornát másnapra halasztom.

Ágyba bújtam, és mit sem törődve a mennydörgéssel és az eső szünet nélküli kopogásával, pillanatokon belül elaludtam.

Békés, nyugodt álmom volt... negyven percre.

Ekkor viszont olyan fülsiketítő dörömbölésre ébredtem, hogy az eddigi égzengés csak papírhajtogatás zaja volt hozzá képest. Villámgyorsan kiugrottam az ágyból, az ajtóhoz rohantam, hogy megakadályozzam a kint dühöngő örültet az épület telj es lerombolásában.

A küszöbön Laó állt, ziháltan, ronggyá ázva, a szemei furcsa tűzben égtek.

- Mi van ember? - ordítottam rá, igyekezve túlharsogni a felhőszakadás, és a tomboló szél zaját.

- Jöjjön azonnal! - ordította ő is.

-Hová? Minek?

- A hajó! Egy villám belecsapott! Ki kell menteni a felszerelést!

Azzal választ sem várva elrobogott az éjszakába.

Sebtében magamra kaptam a ruháimat, aztán kivágtattam a házból, és rohanni kezdtem a kikötő irányába.

A szűk kis ösvényen sorra előztem meg a stáb egyes tagjait, végül utolértem Mike-ot.

- Neked is... Laó szólt? - lihegtem futás közben.

- Ja - bólintott, majd hozzátette: - Fruggi nem bírta... a tempót... lemaradt.

Ezután már szótlanul futottunk, míg a tisztásra nem értünk.

Nem mi voltunk az elsők, Johnson Wong, valamint a két operatőr Chum és Cheng már a lángoló hajón serénykedett, kézről-kézre adogatták egymásnak a különböző technikai felszereléseket.

Gyorsan beálltunk a sor végére, és a holmikat a hajótól körülbelül tízméternyire lévő, eddig már összegyűlt, kisebb kupachoz hordnemsokára megérkeztek a többiek is. Lázas munka kezdődött

mlkSnr ang6 fiéketreés gtettünk az

Valóban, mintegy negyedóra elteltével a tűz annyira megközelítette a csomagteret, hogy lehetetlen volt tovább dolgozni. Ekkor mi is lementünk a partra, és a többiekkel együtt, szótlanul, szinte megbabonázva figyeltük a kecses hajótestet, amint lassan, lobogó fáklyává alakul át.

A vihar időközben lecsillapodott, az eső is elállt, és a hirtelen beálló csendben valahogy még ijesztőbbnek tűnt a pusztulás látványa.

Sokáig nem is tudott megszólalni senki. Aztán végül Fruggi törte meg a némaságot.

- Most mi lesz? - kérdezte.

- Hogyhogy mi lesz? - kérdezett vissza Graines ingerülten. Holnap reggel kezdjük a forgatást.

- De hát a hajó... izé... taccsra ment.

- Biztosítva volt. Majd veszek másikat.

- Na, de hogy megyünk vissza?

- Majd telefonálok, hogy küldjenek ide egy bérjachtot.

Grainest szemmel láthatóan nem rendítette meg hajójának elvesztése. Sokkal jobban tartott attól, hogy nem tudják befejezni a filmet, ami ugyebár katasztrofális következményekkel járhatott volna a Silver Fistre nézve. Éppen ezért, hogy a sokkból kissé felélessze az embereket, nyomban rendezkedni kezdett, hogy ki, mit,

hogyan vigyen az üdülőtelepre. Nemsokára el is indult a menet.

Mi Mike-kal szokás szerint lemaradtunk, igaz, most Fruggi is velünk tartott.

- Nem zuhant meg különösebben az ürge, mi? - intett fejével az elől haladó Graines felé, miközben igyekezett lépést tartani velünk.

- Ha egyszer biztosítva volt a hajó - vont vállat Miké.

- Hát én azért biztos nekirohantam volna a falnak. Persze az ilyenek ez semmi. Vesz egy másik kis tragacsot, és kész. Talán még örül is, hogy totálra ment.

- Hát, ha 6 nem is, de valaki biztos - tűnődtem.

- Ezt hogy érti? - Fruggi bamba arcot vágott.

- Úgy értem - magyaráztam -, hogy a hajó, amikor odaérkeztünk, két helyen égett. Ha a villám csapott volna bele, akkor egyetlen, nagy tűz keletkezik.

- Csak nem azt akarja mondani...

- De igen, Mr. Fruggi. Semmi kétség, a hajót felgyújtották.

- Hát eldobom az agyam - szörnyülködött a kis köpcös. - És mit tippel, ki lehetett az a baromarcú, aki ilyet csinált?

- Nem tudom - ingattam a fejem. - Mindenesetre elég logikátlannak tűnik a dolog...

- Csak várjuk ki a végét! - intett Miké. - Én ugyanis éppen attól tartok, hogy a tettes nagyon is logikusan cselekedett, és a hajófelgyújtás egy nagyobb terv része.

- Akkor szólunk kéne Shaónak - tüsténkedett Fruggi. - Meg a : többieknek is. Megyek is, és...

- Maradjon csak! - fogtam meg a vállát. - Minek keltsünk pánikot? Hiszen filmezni jöttünk ide, és a felszerelést sikerült kimentenünk, tehát a forgatást el lehet kezdeni. A hajóra pedig egyelőre nincs szükség, hiszen néhány napig nem akarunk elmenni innen. Meg aztán... nekünk nem szokásunk a rendőrséggel együtt nyomozni. Az ilyesmivel már megjártuk néhányszor. Shaó különben is tudjami történt, láttam az arcán. De, nyilván őis úgy gondolja, jobb ha egyelőre az ő titka mar ad...

- Jobb a francot! - tört ki a kis köpcös. - Igenis mindenki tudja meg, hogy valami idióta lapul közöttünk...

- Nem idióta - rázta a fejét Miké. - Biztos lehet benne, hogy nem az.

- Hát akkor mi a nyavalya? Ilyen piro... izé... mániás?

-Nem...Őa...

- Halálmester - hallatszott a hátunk mögül.

Fruggi felvisított, mint akit nyúznak, mi pedig villámgyorsan küzdőtartásban perdültünk hátra... Aztán lassan leengedtük a kezünket. Laó ugyanis, ha akar se tudott volna megtámadni bennünket, mert mindkét kezében egy-egy fémbőröndöt tartott.

- Mondja Laó, nem unja még? - mordultam rá ingerülten. - Ma már másodszor hozza ránk a szívbajt.

- Mi a francnak settenkedik itt? - tért magához Fruggi is. - Esküszöm, magához képest egy zombie-film csak Donald kacsa és társai. Már csak ilyen izé... lepel hiányozna, és maga lenne a Drakula. Laó szokása szerint gúnyosan elmosolyodott.

- És még azt képzelik magukról Mr. Grey, hogy igazi mesterek? Hiszen azt sem hallják meg, ha valaki közvetlenül a hátuk mögött lépked.

- Ez még nem ok arra, hogy maga örökké ezzel szórakozzon mondta Miké zordan.

- Nem is szórakozásból teszem - ingatta a fejét Laó. - Ez a két bőrönd nem a nagy kupachoz lett lerakva, ahová a többi, hanem kissé távolabb. Mindenki megfélekedezett róla. Én is csak akkor vettem észre, amikor már elindultunk. Visszamentem értük, és így kerültem a sor végére. Ami pedig Mr. Darms szavait illeti, én csak befejeztem az általa elkezdett mondatot. Mert ugye ön is ezt akarta mondani?

Mike-ra nézett, aki néhány másodpercnyi habozás után kellenetlenül bólintott.

- Ha már annyira vágja a témát, az ilyen gondolatolvasást meg mindent - gúnyolódott Fruggi -, akkor azt is elsusoghatná nekünk, hogy ki gyújtotta fel a hajót?

- Egyáltalán nem kellett gondolatolvasónak lennem ahhoz, hogy kitaláljam, mit akar mondani Mr. Darms. Ami pedig a hajó felgyújtását illeti...

Nem fejezhette be a mondatot, mert Jenny Li tűnt fel az ösvény kanyarulatában. Futva közeledett, majd amikor odaért mellénk, előbb egy pillantással felmérte kedélyesen csevegő négyesünket, aztán izgatottan kérdezte:

- Hol van Simon Tsai?

Összenéztünk. A tekintetekben tanácstalanság tükröződött.

- Hát itt tuti, hogy nincs - foglalta össze egy másodperccel később a társaság véleményét Fruggi.

- De hát elől sincs! - kiáltotta kétségbeesetten Jenny.

- Egyáltalán kijött oltani? - fordultam Laóhoz. - Maga beszólt neki?

- Nem értem rá mindenkinek külön szólni - vont vállat a kérdezett.

Mike-ra pillantottam, ő meg vissza rám.

- Gyerünk a házához! - kiáltottam és rohanni kezdtem.

Útközben csatlakoztak hozzánk a többiek is, és végül úgy vágtattunk be az üdülőtelepre, mint valami ókori barbár horda előőrsei, azzal a különbséggel, hogy mi nem dúltuk fel a környéket. Sőt,

Simon Tsai házához érve megálltunk és udvariasan előre engedték Shaó századost, aki fontosságának teljes tudatában, peckesen az ajtóhoz lépdelt, és akkurátusan bekopogott.

Johnson Wong viszont túlságosan föl volt ajzva ahhoz, hogy az effajta körülményeskedést elviselje. Odaugrott a diszkrétén fülelő százados mellé és olyat rúgott az ajtóba, hogy az hangos recsenéssel beszakadt, ő maga pedig élő tankként nyomult be a helyiségbe, készen arra, hogy legázoljon bárkit, aki az útjába áll.

- Az ürge úgy látszik nem ismeri a kilincset - kommentálta

Johnson Wong ténykedését Fruggi, aztán közelebb húzódott az ajtóhoz, hogy hallja, mit beszélnek a bentlévők.

Nem kellett sokáig fülelnie, mert néhány másodperc múlva Shaó kijött a teraszra.

- Mr. Tsai nincs itt - közölte a már amúgy is nyilvánvaló tény. Az lenne a kérésem, hogy álljunk csatárláncba, és fésüljük át a környéket.

Johnson Wonghoz fordult.

- Nem tudja, hol végezte Mr. Tsai az éjszakai edzését?

- Nem együtt gyakorlunk - válaszolta Johnson egykedvűen,

majd hozzátette: - Mindegyikünknek megvannak a saját maga által kifejlesztett speciális technikái, amit nem szívesen oszt meg a többiekkel ...

De, úgy gondolom Simont valahol az üdülőtelep és a kikötő közötti bokros területen kell keresnünk. Legalábbis mind az

öten arrafelé indultuk el délután edzőhelyet keresni.

- Akkor menjünk oda! - adta ki az utasítást Shaó.

A stáb felkerekedett és elindult a Johnson Wong által jelzett irányba. Odaérve szépen beálltunk egy vonalba, egymástól körülbelül ötméternyire, és megkezdtük a terep átfésülését. A sötét miatt meglehetősen lassan haladtunk előre, időnként innen is, onnan is halk szitkozódás hallatszott, amint valaki belelépett egy gödörbe vagy megszurta az arcát egy pálma tűhegyes levele.

Aztán egyszer csak kiáltás harsant. Rémült, borzadó.

Rohanni kezdtem a hang irányába, és néhány másodperc múlva már ott voltam a kis tisztáson, amelynek közepén a többiek élő gyűrűként fogták körül a földön heverő holttestet.

Közelebb mentem, és a két amerikai statisztá, Forest és Donner válla fölött szemügyre vettem a halottat. Shaó elemclámpájának fénycsóvája éppen az arcára esett. Jobban mondva arra, ami megmaradt belőle.

Simon Tsai volt az, a magát legyőzhetetlennek tartó hosszú nyelvű harcibalta-szakertő. Félelmetes fegyvere ott hevert mellette. A gyilkosa nem vitte magával. Persze, minek is vitte volna?

Neki csak addig volt rá szüksége, amíg szétverte vele Simon fejét. Döbbenten álltam.

Nem is elsősorban a kegyetlen módon végrehajtott gyilkosság volt az, amely szinte sokkolóan hatott rám. Sokkal félelmetesebbnek tartottam

azt, hogy a gyilkos el tudta venni Simon Tsaitól a baltát. A fegyvert, amelynek az áldozat szakértője volt, amellyel huszonöt éve gyakorolt, amellyel bárki ellen ki mert állni.

Ez már majdnem olyan lehetetlen, mintha mondjuk annak idején valamelyik revolverhős kiállt volna párbajozni egy fegyvertelennel, és ez utóbbi a pisztolyrántás pillanatában odarohant volna

hozzá, elvette volna tőle a pisztolyát, és azzal lőtte volna le.

Valószínűleg az időközben odaérkező Mike-nak is ilyesmi járhatott a fejében, mert csak ennyit suttogott megrendülten: - Lehetetlen...

Laónak viszont más volt a véleménye.

Miután néhány másodpercig kifejezéstelen arccal szemlélte a halottat, össze is foglalta a gondolatait.

- Mégis volt nála jobb.

- Mi az, hogy volt nála jobb? - sipította szinte hisztérikusan

Fruggi. - Valakinek szétverik a fejét, és maga csak ennyit tud mondani? Volt nála jobb?

Laó nem válaszolt, és én sem tartottam alkalmasnak a pillanatot, hogy felvilágosítsam a kis köpcöst.

Mit is mondhattam volna? Azt, hogy Laó ugyanúgy gondolkozik, ahogy nálunk is gondolkoztak, igaz több mint egy évszázaddal

ezelőtt? Mert nálunk is ugyanez volt a helyzet: minden úgynevezett

revolverhős azt hitte magáról, hogy ő a legjobb. Aztán, ha tudomást

szerezett egy vetélytársról, akkor addig ment, amíg össze nem találkozott vele.

És a másnapot már csak az egyikük érte meg. Ott is csak

ennyit mondtak a párbaj szemlélői a halottra: volt nála jobb.

A távol-keleti harcművészek egy része azonban ma is így gondolkozik. Például Johnson Wong is. Hisz ő is csak annyit mondott Dick

Yuen halálakor: ...azért verték agyon, mert gyenge volt. Vajon

ki gondolkodik még így? Brian Chow, Douglas Chan?

Töprengésemből Shaó hangja riasztott fel.

- Ugyanúgy összetörte a bordáit, mint Yuennek.

Odakaptam a tekintetem.

Az elemlámpa fénye most Simon Tsai meztelen felsőtestére

esett. Baloldalt jól látszott a vöröses folt, az ütés nyoma, amellyel a gyilkos harcképtelenné tette Simont.

- Tehát biztos, hogy ő volt... - bólogatott maga elé meredve

Graines.

- Igen - mondta Shaó csendesen. - A Halálmester velünk jött a szigetre.

A fogadó nagytermében szinte tapintani lehetett a feszültséget.

A kísérteties félhomályban - a helyiséget diszkrétan megvilágító

lámpák fénye most ilyennek hatott - az emberek lapos pillantásokkal méregették egymást. Gyanakvással vegyes félelem volt a tekintetekben. Érdekes módon éppen a potenciális áldozatok maradtak

nyugodtak persze Fruggi kivételével.

- Most mi a nyavalyát csináljunk? - súgta a fülembe a kis köpcös, miközben szaporán pislogva szemügyre vette a szomszédos asztaloknál ülőket.

- Hát sokat nem tehetünk - ingattam a fejem. - Simonnal még a

vihar előtt végzett a gyilkos, így a nyomokat elmosta a felhőszakadás. Azt pedig, hogy az éj folyamán ki lopakodhatott ki a telepről, nehéz lenne megmondani.

- Azért ennek a Laónak mégiscsak le lehetne csavarni a fülét vágott közbe feldúltan.

-Miért?

- Hát izé... settenkedik meg minden... hülyeségeket beszél...

meg a frászt hozza az emberre... szóval az egész ürge úgy ahogy van, egy téboly. Orrba kéne nyomni vagy hatszor, aztán kirúgni innen.

- Hova? - szólt közbe szelíden Miké. - És hogyan? A hajót felgyújtották.

- Ez igaz - döbönt rá Fruggi a valóságra. De egy pillanattal később felderült az arca.

- Hát majd Graines vagy Shaó odacsörög, hogy izé... ki akarjuk tolpncolni innen a fickót, és kész.

- De milyen alapon? - folytatta Miké az érdeklődést. - Az, hogy

valakinek halk járása van, és vészmadárcodik, még nem lehet kellő indok arra, hogy gyilkosnak higgyük.

- Azért csak orrba kéne vágni - erősködött Fruggi.

Gondosan megfontolt, jól alátámasztott érvelését Shaó szakította félbe. A százados a helyiség szűrpadyszerűen kiképzett részére állt, hogy mindenki jól láthassa, majd kezét felemelve jelezte, hogy figyelmet kér. Mikor csend lett, megköszönte a torkát, aztán beszélni kezdett.

- Nem akarom önöket sokáig feltartani, hiszen hajnali két óra van, és ma már volt részük éppen elég megpróbáltatásban. Mindössze arra szeretnék kérni mindenkit, hogy mostantól kezdve legyen nagyon óvatos, lehetőleg ne mászkáljon egyedül, lefekvéskor

pedig gondosan zárja be az ajtaját, és ne nyissa ki senkinek. Még akkor sem, ha az illető bemutatkozik. Mert gondolom a történetek után mindenki számára világossá vált, hogy a Halálmester közöttünk van, jelenleg is itt ül valamelyik asztalnál... és csak az alkalomra vár! Éppen ezért rögtön elmegyek és telefonálok a központba, hogy küldjenek erősítést. Mert bevallom, eddig azt hittem, hogy

csak a filmgyárban történt gyilkosságot kell felderítenem..., itt viszont arról van szó, hogy meg is kell akadályozni néhányat. Most mindenkit arra kérek, legyen türelemmel néhány percig, amíg telefonálok. Utána majd elmondom, milyen utasításokat kaptam.

- Kit érdekel, hogy maga milyen utasításokat kap? - rántott egyet a vállán Johnson Wong. - Semmi közünk hozzá.

- Az nem biztos! - emelte fel a mutatóujját figyelmeztetően a százados.

- Ugyan miért nem?

- Mert lehetséges, hogy a jelenlegi helyzetben a forgatást is fel kell függeszteni.

- Ezt kikérem magamnak! - ugrott fel Graines ingerülten. - Ehhez nincs joguk! Ezt nem tehetik! Súlyos pénzek fekszenek ebben a filmben, és ha nem készülünk el időben, az tragikus helyzetet teremthet a Silver Fist számára.

Shaó jól megnézte magának a rendezőt, aztán szinte szótagolva mondta:

- Én ebben nem dönthetek Mr. Graines. De, ha a központban úgy határoznak, hogy a nyomozás szempontjából ez szükséges, akkor garantálom, hogy holnap itt nem lesz forgatás.

Ezzel sarkon fordult és kisietett.

Graines idegesen ledobta magát a székére, megigazította elmaradhatatlan zsokésapkáját, aztán valahová a távolba meredt.

Szemmel láthatóan nagy gondban volt. Körülbelül fél percig tarthatott ez az állapot, akkor viszont hirtelen kisimultak a ráncok a homlokán. A melléte ülő Storkmanhoz fordult, és magyarázni kezdett.

- Ide figyelj Eddie! Most hajnali két óra van. Holnap tízkor kezdjük a forgatást. Addig átirod a forgatókönyvet!

Storkman tiltakozásra nyitotta volna a száját, de a másik belefojtotta a szót.

- Nincs időnk siránkozni. Az első jelenetben Simon Tsai verekedett volna Forestékkal. Nos, őhelyette Johnson Wong fog beugrani. Te pedig úgy írod át a sztorit, hogy Simont megölték a gengszterek, majd rátámadtak Johnsonra is, de neki a verekedés végén sikerült elmenekülnie. Akkor kihagyjuk a barlangos sztorit, a temetős jelenetet pedig átirod úgy, hogy passzoljon. Van nyolc órád, máris kezdheted.

És ellentmondást nem tűrő kézmozdulattal jelezte, felesleges bármiféle vita vagy magyarázkodás.

Storkman vett egy nagy levegőt, sóhajtott, aztán beletörődve bólintott, és a zsebéből noteszt meg tollat kotort elő.

- Nem sokat problémázik, mi? - súgta a fülembe Fruggi döbbenten. - Ennek egy szereplő csak annyi, mint autóversenyzőnek a kipukkadt gumi. Lecseréli, pikk-pakk, aztán kész, gyerünk tovább.

Talán még örül is, hogy nem kell neki gázsit fizetni.

- Tényleg, mennyit kapnak a mesterek? - érdeklődött Miké gyanakvó arccal.

- Ó, ezeket meg kell fizetni - magyarázta Fruggi. - Pontosan

ugyan nem tudom, de biztos, hogy szép summáról van szó. Nem folytathatta, mert kivágódott az ajtó és Shaó robbant be a helyiségbe. Feldúlt arcára pillantva azonnal tudtam, hogy baj van. Graines viszont félreérthette a dolgot, mert önelégült mosolyra húzta a száját.

- Na ugye, hogy lesz forgatás, százados úr? - kérdezte gúnyosan, majd hozzátette: - A központban, úgy látszik nem eszik olyan forrón a párolt rizst.

- Nem tudom, hogy a központban mi a véleményük a dologról rázta a fejét Shaó.

- Hát nem telefonált? - kérdezte az eddig végig hallgató Douglas Chan.

- Nem - válaszolta a százados. -... A rádiótelefont ugyanis valaki összetörte.

- Izgatott moraj futott végig az asztaloknál ülőkön.

Mike-ra pillantottam, és alig észrevehető fejbólintással jeleztem, valóban jól tippelt, amikor alig két órája azt mondta, hogy a hajó felgyújtása egy nagyobb terv része volt. És most már az is nyilvánvalóvá vált, hogy mi ez a nagyobb terv. A Halálmester el akar bennünket szigetelni a külvilágtól... Sőt nem csak akar, már meg is tette. Hiszen telefon nincs, a jacht leégett, a menetrend szerinti hajó csak hat nap múlva jön újra. Addig pedig ez az örült szépen lemészárolja a neki nem tetszőket.

Nem tartozom a gyáva emberek közé, most mégis melegen lett egy pillanatra. És ahogy körülnéztem, úgy láttam nemcsak nekem. A nagy többség elég gyászos hangulatban volt, és amikor hirtelen csattanás hallatszott, mindenki riadtan fordult a hang irányába. De csak Johnson Wong sújtott öklével az asztalra. A borotvált fejű óriás lassan végigtekintett az őt figyelőkön, aztán felállt.

- Úgy látom - morogta mérhetetlen lenézéssel a hangjában -, hogy csupa gyáva öregasszonnyal vagyok körülvéve. Hát akkor most jól figyeljen mindenki! Én nem félek senkitől, tőlem lehet az akár a Halálmester vagy bárki más. Én azért jöttem ide, hogy megcsináljuk a filmet... és rajtam nem fog múlni a dolog. Nem érdekel, mi történt a jachttal meg a telefonnal... Nem tartozik rám. Ez egyes-egyedül a százados dolga. Mi viszont filmezni jöttünk ide, nem pedig siránkozni. Hát csak ezt akartam mondani. Most pedig megyek és lefekszem.

A százados felé fordult.

- És nem zárom be az ajtót. Ha valaki úgy gondolja, csak jöjjön nyugodtan, és próbáljon meg megölni. Majd meglátjuk, sikerül-e neki.

Azzal dühödten odébblokte az asztalát, és döngő léptekkel kisietett. Úgy bevágta az ajtót, hogy beleremegtek a falak.

- Hát én nem tudom, hogy ki lehet a Halálmester - súgta Fruggi, miközben a távozó után nézett -, de szerintem ez a Wong eltapossa, mint tűzoltó a csikket.

- Ezek után már csak egy kérdés marad - tűnődött Miké.

- Éspedig?

- Hát csak az... - nyomogatta az állát Miké -, hogy valójában ki is a Halálmester?

A meglehetősen mozgalmas éjszaka után nem is csodálkoztam rajta különösebben, hogy Miké csak jóval tíz óra után jött át hozzám. Elég lerongyolódott állapotban volt. Legutoljára akkor láttam ilyennek, amikor egy alkalommal felugrott egyik régi barátnőjéhez öt percre, és csak három nap múlva került elő. Viszont az a lány lényegesebben jobban nézett ki, mint Fruggi, tehát holmi enyelgésről jelen esetben szó sem lehetett.

Miközben mélyenszántó gondolataimat rendezgettem, Miké odabotorkált az egyik székhez, belenyekkent, majd a sikeres landolás után előregörnyedt, arcát két kezébe temette, és mélyeket lélegzett.

- Az utóbbi időben sokat vesztettél amúgy sem túlságosan délceg tartásodból - nyájaskodtam. - Leginkább egy berúgott csimpánzra emlékeztetsz, amely nem igazán tudja, hol van.

- Ó nem, ezt nem fogom sokáig bírni - nyöszörögte mintegy válaszként. - Fruggi horkol, szuszog és beszél álmában.

- Ez csak jó - lelkesedtem. - Mert ameddig hallod a hangját, addig még életben van, és el sem rabolták.

Miké feltekintett a tenyeréből, vérekes szemeit rám meresztette és elkínzott hangon folytatta a panaszkodást.

- Rémes! Egyszerűen rémes. Be nem áll a szája. Még a te hangodat is jobban elviselem, mint az övét.

- Akkor csakugyan kibírhatatlan lehet - bólogattam megértően, majd valamivel komolyabban hozzátettem: - Rádásul most már semmiképp sem menekülhetsz el tőle. Mert ezzel szinte tálcán kínálánk fel a lehetőséget a Halálmesternek, hogy végezzen vele.

- Ezzel ő is tisztában van. Álmában meg is dicsért bennünket, amiért eljöttünk vele ide. Azt mondta frankó manusok vagyunk.

- Az ítélőképességével mindenesetre nincs baj - vigyorogtam. Most már csak meg kellene találunk a Halálmestert, mielőtt kinyírná a rajongókat. Vagy minket. Esetleg mindnyájunkat. Tényleg, mi a véleményed a tegnapi estéről?

- Hááát... éreztem már jobban is magam..., de komolyra fordítva a szót, nekem az tűnt fel leginkább, hogy milyen olajozottan, milyen simán hajtotta végre a tervét a fickó. Mintha csak valamilyen előre megírt forgatókönyv szerint dolgozott volna. A hajó felgyújtása, a telefon megrongálása, Simon Tsai megölése...

- Látod nekem inkább ez utóbbi szúrt szemet-vetettem közbe. Adva van egy ember, aki egész életében gyakorol, a legjobbak egyike... és erre jön valaki, simán elveszi tőle a fegyverét, és agyonveri vele. Hogyan?

- Úgy, hogy nagyon tud. Sokkal jobban, mint Simon Tsai.

- De hát ez képtelenség! - ráztam meg a fejem. - Simon azzal a baltával akár tíz ember ellen is felvette volna a küzdelmet.

- Mások ellen igen - fitorította el az arcát Miké -, de úgy látszik ez az egy sok volt neki. Ez a valaki talán ismerte Simont, lehet, hogy betéve tudta minden mozdulatát. Nincs kizárva, hogy a küzdelmük alatt végig csupán egyetlen pillanatra várt. Arra a pillanatra, amikor Simon egy olyan technikát alkalmaz, amelyiknek ő jó előre kidolgozta az ellenszerét. Lehet - vontam meg a vállam. - Csakhogy ennek ellentmond az a tény, hogy a mesterek külön-külön edzenek, még egymás előtt is titkolják a technikáikat.

- De megleshetik őket. Hiszen akár tegnap este is megleshette volna Simont az illető, ha csak azt akarta volna.

- Igazad van.

- Arról nem is beszélve, hogy szerepelnek azért imitt-amott, bemutatókon, versenyeken...

- Ez az! - ugrottam fel a székről. - Éppen itt az ideje, hogy mi is lássuk verekedni az egyiküket.

- Hol? - értetlenkedett Miké.

- Hát a forgatáson. Emlékezz csak, mit mondott az este Graines.

Azt, hogy a történetek ellenére ma megkezdik a forgatást. És azt is mondta, hogy Simon Tsai helyére Johnson Wong fog beugrani.

Ő fog bunyózni Forestékkel.

- Hát arra kíváncsi leszek - tamaskodott Miké. - Te is tudod, az ilyen jeleneteket általában jó előre el szokták próbálni néhányszor, mert különben korántsem sikerülnének olyan szép precízen az egyes ütések, rúgások...

- Világos - bólogattam. - De én nem is a filmre vagyok kíváncsi, hanem Johnson Wong mozgására. A természetes, ösztönös, nem begyakorolt mozgására. Arra, amit egy életszerű küzdelemben használna. Márpedig az alatt az idő alatt, amíg Forestékkel összepróbálja a jelenetet...

- Értem, mire gondolsz - vigyorodott el Miké, és a néhány perccel ezelőtti önmagához képest viszonylag frissen emelkedett fel a székről. - Mehetünk!

Elindultunk.

A forgatás helyszíne nem volt messze, legfeljebb háromszáz méterre, és a megtalálása sem okozott különösebb gondot, mert a közelbe érve már szinte jeladó módjára irányított bennünket Graines hangja.

- ...a kettést egy kicsit jobbra kell tenni, hogy benne legyen a képben a ház sarka és az oszlop... úgy... azaz... Most jó! A négyes meg lejjebb, egész a földre, hogy amikor majd szétgurul a farakás, jól látsszanak a rönkök., még... még egy kicsit... na még... Oké! Ennyi!

Az utolsó szavakat már egészen közletről hallottuk, és amikor kiléptünk a bokrok közül, megpillantottuk a díszleteket és a körülöttük serénykedő rendezőt, elmaradhatatlan zsokésapkájával a fején.

A két operatort, Chumot és Chenget irányította, akik a vezényszavaknak megfelelően állították be az egyes kamerákat.

Egy erdei viskót imitáló díszletre lőttek be az összes fellevegőpet, és szemmel láthatóan cseppet sem zavarta őket, hogy ezzel az építménnyel szemben alig tízméternyire gyönyörű palota előfala magasodik.

Ennek árnyékában Storkman, a forgatókönyvíró terpeszkedett egy kempingszékben, és karikás szemeit dörzsölgette. Az arca, bár nagyon fáradt volt, mégis elégedettséget tükrözött, ami azt jelentette, hogy sikerrel oldotta meg a Graines által ráerőszakolt feladatot, a sztori pár óra alatti átírását.

Tőle valamivel távolabb egy másik székben Fruggi trónolt, és éppen a stáb üdvöskéjének, Sallynek a fülébe duruzsolt valamit.

A lány meglehetősen mérsékelt lelkesedéssel hallgatta, és amikor meglátott bennünket, úgy csillant fel a szeme, mint valamely középkori királylánynak, ha a vártömlőc ablakán kitekintve megpillantja közeledő szerelmesét a felmentő seregek élén.

Nyomban közölte felfedezését a kis köpcössel, majd még mielőtt az válaszolhatott volna, fürgén felugrott, és elsietett valahová.

Fruggi nem tört le különösebben, kortyolt a kezében lévő pohárból, aztán felénk fordult, és vigyorogva intett, hogy menjünk csak oda.

- Hello, álomszuszekok! - kedélyeskedett, amikor mellé értünk.

A továbbiakban hozzám intézte a szavait: - Maga is úgy alszik, mint Mr. Darms? Nem mondom, én is bírom a szundit, de amikor reggel felébredtem, 6 úgy aludt, mint akit lebunkóztak. Csak azon csodálkozom, hogy mégis olyan kialvatlan és gyűrött, mint újdonsült férj a mézeshetek után.

- Még nem szokta meg az itteni klímát - magyaráztam, miközben kaján pillantást vetettem Mike-ra, aki - dicséretére legyen mondvá - csak egészen halkan hördült fel Fruggi élcelődésére.

- Én akárhol vagyok is, csak leteszem a fejem és már szunyátok is. Tényleg, nem horkoltam?

- Ez a kérdés már Mike-nak szólt, akinek mintegy válaszként fájdalmasan megrándult az arca. Talán el is mondta volna a véleményét. .. de Fruggi időközben nyilván rájött, hogy felesleges dolgot kérdezett, mert hogyan is horkolhatna. Ezért aztán inkább új témába kezdett.

- Éppen jókor jöttek, eddig úgyis csak ökörködés folyt. Ez a Johnson Wong a seprűnyéllel idétlenkedett, és közben a három amcsinak magyarázta, hogy merre hány centi..., szóval, hogy mikor melyik rúgjon, üssön meg ilyesmi. Ezzel szenvedtek egy órán keresztül, már pöttyösre untam az agyam. Még szerencse, hogy itt van ez a Sally, ebben a csajban van fantázia...

- Szóval a begyakorlásról már lekéstünk? - kérdezett közbe Miké, meglehetősen csalódottsággal a hangjában.

- Hja kérem, aki eddig alszik - vidámkodott a kis köpcös, és nem értette, hogy a másik e szavakra miért hunyja le a szemeit, és miért kezd fújtatni, mint valami felingerelt bika.

Még mielőtt inzultusra került volna a sor, megjelent a díszletházikónál Johnson Wong és a három amerikai. Wong kopott farmernadrágot és könnyű vászoncipőt viselt, a felsőtestét pedig valami

olajjal kenték be, hogy az izmait még jobban kihangsúlyozzák. Ami azt illeti, olaj nélkül is éppen elég félelmetes volt a látvány.

Foresték azonban nem túl nagy áhítattal nézték, inkább kissé gunyorosan, ők mindhárman vékony nyári öltönyben virítottak,

panamakalappal a fejükön, lakkcipőben, mint a tipikus gengszterek. Wong odament a házikó melletti farakáshoz, ahol egy favágó tönk is volt, felvette az ott heverő baltát, aztán magyarázni kezdett a statisztáknak.

- Tehát még egyszer... a jelenet ugyanúgy indul, mintha Simon lenne itt, ideáitok, és hasogatni fogom a tuskókat. Amikor viszont maguk rám támadnak, én nem a baltát fogom használni, hanem kirántom a farakást tartó botot a földből, a rönkök szétgurulnak...

- Jól van, állítsa már le magát! - vágott közbe Forest. - Már ezerszer elmondta az egészet.

- Azt hiszi süketek vagyunk vagy hülyék? - kérdezte epésen Donner, a másik statiszta.

Johnson Wong szeme dühödten villant, szinte szikrákat szórt.

Aztán lassan a harmadik amerikaihoz, Seimerhez fordult.

- Magának nincs valami hozzátennivalója? - kérdezte vészjósló szívéllyességgel.

- De igen - bólintott a kérdezett. - Az a véleményem, hogy maga túl sokat beszél. Ki fog hűlni a gyomra. Azt hiszi más nem ért a verekedéshez csak maga? Azért mert ilyen nagydarab, még nem biztos, hogy olyan szuper is. Jó lenne, ha nem akarna tanítani bennünket, pontosan tudjuk mi a dolgunk.

- Jézusom, mi lesz itt! - lehelte Fruggi a fülembe.

- Miért kaptak össze ilyen hirtelen? - kérdeztem suttogva.

- Szerintem Forestéknek igazuk van - magyarázta Fruggi. - Ez a Wong mindent ezerszer elmond, ráadásul, amikor próbálgatták itt a kapálózást, olyan lekezelően dumált velük, mint tanár a kiskölyökkel.

- Hát hozzá képest azok is - vélte Miké.

- Én nem tudom - vont vállat a kis köpcös -, de mindenesetre valaki szájon kaphatná már ezt a marha nagydarab ürgét Ez mindenkivel olyan fölényes, hogy csak na. És minden amerikait utál.

Hát emlékezzenek csak, magukat is majdnem megcsapta a hajón, pedig nem csináltak neki semmit. Nem így van?

Kénytelen-kelletlen rábólintottam, mert Johnson Wongról valóban sok mindent el lehetett mondani, csak azt nem, hogy szereti az amerikaiakat.

Közben, még mielőtt valami nagyobb baj történhetett volna, Graines odarobogott a vitatkozókhoz, és megpróbálta lecsillapítani az indulatokat. Jó három percet beszélt egyfolytában és végül sikerült elérnie, hogy nem rontottak egymásnak a haragosok. Legalábbis nem azonnal. Mert az arcokon jól látszott, hogy alig várják

az elkövetkező percek, amikor a forgatás ürügyén összezsáphatnak

- Ez éles lesz! - jegyezte megjelentőségteljesen Miké, én pedig rábólintottam. Ezek szerint nemhogy lekéstünk valamiről, hanem épp a legjobbkor érkeztünk.

Feszülten figyeltem, amint Johnson Wong és az amerikaiak elfoglalják helyüket a díszletházikó körül. Graines megvárta, amíg elhelyezkednek, majd kiballagott a kamerák látószögéből és leült Storkman mellé. Aztán intett, jelezve, hogy kezdődhet a felvétel. Chumék elindították a felvevőgépeket, és a környékre csend ereszkedett.

Johnson Wong egykedvűen hasogatni kezdte a fahasábokat, Foresték pedig lassan elindultak felé.

Aztán egyszercsak elszabadult a pokol...

Pontosan nem is láttuk, hogy mi történt, olyan gyorsan játszódott le az egész. Egy villanás, egy ordítás, csattanások, puffanások... Legfeljebb három másodpercig tartott a verekedés, vagy inkább verés.

Aztán hirtelen elült a zaj... csak a három amerikai nyöszörgése hallatszott, amint mindnyájan valamely fájó testrészükre szorított kézzel vonaglottak a földön. Johnson Wong kegyetlenül üres tekintettel állt mellettük, a hosszú botot szinte gépiesen pörgette az ujjai között.

Néhány pillanatig mindenki döbbenet figyelte az eseményeket, végül Graines rikoltott fel: - Állj, állj, állj az egész! Mi volt ez? Uraim, figyeljünk egymásra egy kicsit, könyörgök. Ennek a jelenetnek egy negyven

másodperces nonstop verekedésnek kell lennie, ahol mindenki ad és kap... Úgy, ahogy már vagy hússzor elgyakoroltuk. Mr. Wong!

- Nem tehetek róla - vont vállat a megszólított. - Donner nem az előre megbeszélte technikával támadott. Arról volt szó, hogy bordán rúg, erre én összegörnyedek és utána jönnek a többiek. Donner viszont fejbe akart rúgni.

- Kérem, Mr. Donner! - fordult Graines a földön fetrengőhöz. Kissé fékezze az indulatait!

Fruggi hűledezve nézett előbb Johnson Wongra, aztán az amerikaiakra, aztán megint Wongra, végül rám.

- Ember! Látta ezt? Ez a Wong szinte lekasabolta az amcsikat.

- Ezért volt könnyelműség ujját húzni vele - bólogatott Miké nagy bölcsen. .

Időközben Donnerék lassan feltápáskodtak a földről és félelemmel vegyes gyűlölettel méregették a hatalmas kínait. Az mintha észresem venné, hogy Tcet, kifejezéstelen arccal meredt a serraunibe. Csak akkor rezzent fel, amikor Graines odaszólt neki.

- Mr. Wong! Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha még egyszer elgyakorolják az egészet.

A kínai bólintott, és odaállt a favágó tuskó elé. Donnernek kegyetlen vigyorra húzódott a szája. Hirtelen odaugrott Wonghoz és teljes erővel bordán rúgta.

Fruggi riadtan behunyta a szemét... majd amikor kinyitotta, hitetlenkedve meredt az elé táruló képre. Johnson Wong ugyanis nem csuklott össze a hatalmas rúgás nyomán. Sőt! Lassan felegyenesedett, és a halálra vált amerikaiakra nézett. Aztán gúnyos hangon megszólalt: - Egy kis erőt is beleadhatna, hogy élethűbb legyen.

- Jézusom! - nyögte Fruggi. - Ilyen nincs.

- De igen, ilyen van - bizonygatta Miké mosolyogva.

- Úristen! Hiszen tiszta erőből rúgott a manus.

- Viszont Wong gyakorlatilag sebezhetetlen. És nemcsak ő, a Tomboló Sárkány iskola mesterei valamennyien az aranyharang birtokosai.

- A micsoda birtokosai?

- Aranyharang.

- Aranyharang?

- Vagy vasruha.

- Döntse már el - fakadt ki Fruggi elkeseredve.

- Ember! - nézett rá Miké szemrehányóan. - A kettő egy és ugyanaz.

- Az aranykolomp meg a vasruha?

- Nem aranykolomp - sóhajtott társam elgyötörtén -, hanem aranyharang.

- Na jó - emelte fel a kezét a kis köpcös határozott mozdulattal. Tegyük fel, hogy a kolomp meg a ruha ugyanaz, és a vas meg az arany között sincs semmi különbség. De azt még mindig nem értem, hogy milyen összefüggés van a között, hogy ez a Wong mit gyűjt, meg hogy betörik-e a bordája, ha belerúgnak vagy sem.

Érdeklődve hallgattam a párbeszédet, közben igyekeztem visszafojtani kiobbanni készülő jókedvemet.

Miké rám nézett, aztán kínjában ő is elvigyorodott.

- Nézze Mr. Fruggi, azt hiszem, nem érti miről beszélek. A vasruha vagy más néven aranyharang nem tárgy, hanem egy képesség.

Ennek az a lényege, hogy a kung-fus annyira megedzi a testizmait, hogy szinte lehetetlen megsebesíteni, akárhogy ütik, rúgják. És, ha valakinek sikerül eljutnia erre a szintre, akkor azt mondja rá, hogy aranyharang védi, vasruhája van.

- És... izé... ilyesmi létezik?

- Igen. Bár nem túl gyakori, elég kevés kung-fu iskolában tanítják...

-Hm.

- Látom, nem nagyon hiszi.

- Hát... ami azt illeti...

- Gondoltam. Valószínűleg Muhammad Ali is csodálkozott, amikor egyszer Szingapúrban járt, és egy ember azt mondta neki,

hogy nyugodtan üssön a torkára kézzel, amekkorát csak bír.

-És?

- És AH ütött.

-És?

És aztán újra ütött, újra ütött, az illetőnek pedig semmi baja sem lett.

- Fantasztikus - rázta a fejét Fruggi, majd gondolkodóba esett. Hosszú másodpercekig töprengett, végül megszólalt.

- Lehet, hogy igaza van, mert most, hogy mondja, mintha én is olvastam volna az esetről.

-Na látja.

- Csak egyvalamit nem értek.

- Nos?

- Hát azt, hogy ha ilyen ízük... kolompjuk meg vasszerkójuk van ezeknek, akkor... akkor hogyan tudta a Halálmester olyan simán kinyuvasztani szegény Yuent meg Tsait.

Hát igen, ez valóban érdekes volt... Csak éppen a választ nem tudtuk rá.

Jobb híján hümmögtem egyet, és a továbbiakban figyelmemet Johnson Wongnak és Forestéknek szenteltem.

Az utóbbiak időközben úgy-ahogy felépültek a Wong által okozott fizikai és pszichikai sokkból, mert újból elfoglalták a számukra kijelölt helyet, és most már teljes odaadással hallgatták az izomkoloszus magyarázatát.

Aztán megkezdődött a gyakorlás.

Csak most látszott, hogy azért Foresték is tudnak. Szépen, precízen hajtották végre az egyes technikákat, és Johnson Wong minden gúnyolódása ellenére azért erő is volt ezekben az ütésekben, rúgásokban.

Miközben néztem őket, arra gondoltam, ha valakire, hát leginkább rájuk számíthatunk a nyomozásban. Hisz semmilyen vonatkozásban nincsenek érdekelve az ügyben, ráadásul ők amerikaiak, így nem utálnak bennünket a nemzetiségünk miatt, mint például Wong.

Elhatároztam, hogy beszélek velük, és most már csak az volt a kérdés, mikor.

Az alkalom ebédnél adódott, és nem is mulasztottam el. Amint beléptek a kerthelyiségbe, és helyet foglaltak az egyik asztalnál, odaballagtam hozzájuk.

- Jó napot! Megengedik, hogy leüljek?

Egy kissé csodálkozva néztek rám, aztán Forest válaszolt.

- Parancsoljon, foglaljon helyet.

Leültem és lassan végigjártattam a tekintetemet a trió egyes tagjain. Először Forestet vettem szemügyre. Negyven év körüli, jó felépítésű, bikanyakú ember volt, barna, enyhén hullámos haját hátrafésülte, meg sem próbálva tagadni, hogy elől már jócskán kopaszodik. Lapos, széles orra és vastag ajkai bizonyos ragadozó jelleget

kölcsönöztek a arcának. Donner szinte teljesen az ellentéte volt, szőkésbarna, baloldalt elválasztott frizurájával, vékony, ívelt szemöldökével, hegyes orrával és keskeny vonalú szájával úgy festett, mint egy félénk bolti eladó, csak a ceruzacsonk hiányzott a füle mögül. A társaság harmadik, egyben legfiatalabb tagja Seimer, mintha csak most lépett volna le valamelyik ókori görög padlóvázáról. Izmos, ugyanakkor karcsú volt, akár a korabeli atléták és az egész arcformája, valamint a sötétbarna göndör haj is azt sugallta a szemlélőnek, hogy a vizsgált személyben van némi hellén beütés.

Mikor befejeztem a szemlélődést, előbb lopva körbesandítottam, majd megállapítva, hogy a kutyt sem érdekli, mit akarok a három amerikaitól, belekezdtem a mondókámba.

- Uraim! A segítségüket szeretném kérni.

Azonnal láttam, hogy rossz helyen kopogtatok. Asztaltársaim gyászos ábrázatot öltöttek, mintha csak valamelyik koszos New York-i lebujban lennének, és én régi barátságunkra hivatkozva le akarnám vágni őket egy húszasra.

Némi hallgatás után Forest szólalt meg.

- Nézze, Mr. Grey... Nem tudjuk, mire gondol, de nem hiszem, hogy bármiben is segíthetnénk magának.

- Ha még azt sem tudják mit akarok, akkor miért ilyen biztosak benne? - mosolyogtam szelíden.

- Hát csak azért, mert mi nem szeretnénk beleártani magunkat semmibe.

- Vagyis?

- Nézze, hallottunk már magukról. Ön meg a társa, Mr. Darms azért vannak itt, hogy megvédjék ezt a félhülye Fruggit. Eddig nincs is semmi probléma... de azt is hallottuk magukról, hogy szeretnek nyomozgatni. Tehát, hajói sejtem, most sem elégszenek meg azzal, hogy csak a dagadtra vigyáznak. Mi viszont örülünk, hogy bennünket nem akar bántani a Halálmester, és semmi kedvünk felkerülni a kivégzendők listájára. Egyébként is... semmi közünk hozzá, hogy a kínaiak nyírják egymást.

- A kínaiak? - csaptam le rá.

Forest kelletlenül elhallgatott.

- A kínaiak? - ismételt meg a kérdést valamivel hangosabban.

- Halkabban ember! - sziszegett rám Donner félénk ábrázatával ellentétben meglehetősen agresszíven.

- Nos? - fordultam felé.

- Ugyan már... - húzta el a száját. - Hiszen a napnál is világosabb a dolog. A kínaiak között kitört a hatalmi harc. Ez a forgatás fogja eldönteni, hogy ki lesz az iskolájuk vezetője. Eddig is utálták egymást, de most már ellenségek. Figyelje meg, mire a film elkészül, már csak egy lesz közülük életben. Esetleg még a csaj, mert ő nem lehet riválisa egyiknek sem.

- Mindegyik nagyképű, nagypofájú szemétláda - szólt közbe Seimer indulatosan. - Maga is látta délelőtt ezt a barom Wongot. Nem ember ez, hanem egy fékevesztett vadállat. Úgy vesén vágott a botjával, hogy azóta is fáj. Remélem ő lesz a következő, akit kinyírnak...

- Oké, oké - emeltem fel a kezem megadóan. - Elhiszem, hogy nem akarnak belefolyni az ügybe, és tulajdonképpen igazuk is van. Akkor mindössze csak annyit kérek, hogy meséljenek arról, ami a mi ideérkezésünk előtt történt.

A trió tagjai összenéztek, aztán némi hümmögés és fejingatás után bólintottak.

Forest felé fordultam, jelezve, hogy tőle várom a beszámolót, már csak azért is, mert ő tudott a legfolyamatosabban beszélni, és a legkevésbé ragadtatta el magát. Amellett világosan látszott, hogy ő a főnök háromjuk közül.

Forest néhány pillanatig habozott, aztán vállat vont, és belekezdett.

- Az egész ügy még a mi ideérkezésünk előtt kezdődött, így az előzményekről mi is csak hallomásból értesültünk. Akkor még nem volt itt a maguk félhülye pártfogoltja sem. Grainesék elkezdték a film előkészületeit, összehívták a kínaiakat meg azt az egy amerikait, aki később, legnagyobb szerencséjére megsérült, és a mesterek nekiláttak a részletek kidolgozásához.

- A mesterek?

- Hát persze. Hiszen az Ilyen jellegű filmeknél a verekedés a lényeg, abban pedig nem a rendező a szakértő, hanem a szereplők.

Bár nem mondom, Graines is konyít a dolgokhoz.

Forest elgondolkozott néhány pillanatra, aztán folytatta.

- Na, szóval nekiláttak a részletek kidolgozásához, és ekkor kapták meg a leveleket. Állítólag szögletes, vonalzóval rajzolt betűkét használt a fickó, így az írása alapján lehetetlen volt azonosítani. Igaz, nem is vették túl komolyan a dolgot, mert ugyan ki lenne olyan vakmerő, hogy megpróbálja megölni a nagytudású mestereket. Közben megérkeztünk mi is, de nekünk nem meséltek semmit a Halálmesterről. Elkezdődtek a felvételek... aztán az egyik nap megtalálták a díszletek között Dick Yuent összetört bordákkal, és szétvert fejjel.

- Csak azt nem értem - adtam a tudatlant -, hogy ha megtámadták, miért nem

kiáltott segítségért?

- Ugyan, Mr. Grey - mosolyodott el Forest. - Ne játssza a naivat. Maga pontosan tudja, hogy ezek milyen gőgösek és fanatikusak. Mit gondol, ha Johnson Wongot megtámadnák, kiabálna segítségért? Nem! Inkább meghalna, de az a marha nagy büszkesége nem engedné meg, hogy bevallja: olyan emberrel találkozott, aki jobb nála. Ezek inkább agyonveretik magukat. Meg aztán azt se felejtse el, hogy ha valakit olyan irtózatossá erővel ütnek meg, hogy betörik néhány bordája, akkor már csak nyöszörögni tud.

- Igaza van - bólintottam.

- Örülök, hogy egyetért. Egyébként ez minden, amit tudunk. És éppen azért, mert nem szeretnénk betört bordákkal és fejjel, holtan távozni innen, nem is fogunk belefolyni a dolgokba.

- Értem. Akkor már csak egyvalamit szeretnék kérdezni.

-Nos?

- Hm... Ö... szóval arra gondoltam, hogy mivel önök szinte kezdettől fogva itt voltak bizonyára...

- Ne várjon tőlünk tippeket! - rázta meg a fejét Forest. - Azt hiszem, az előbb világosan beszéltem: nem akarunk belekeveredni...

A, üdvözlét, százados úr!

Ez utóbbi mondat persze már nem nekem szólt, hanem az asztalhoz érkező Shaónak, aki biccentett, majd felém fordult.

- Mr. Grey! Beszélhetnék magával négy szemközt?

- Természetesen.

Felálltam és kérdőn ránéztem, ő viszont nem szólt semmit, csak sarkon fordult, és megindult az étteremépület felé. Jobb híján követtem. Az ajtón belépve Shaó a bárpulthoz ment, és felült az egyik bárszékre. Mellé kapaszkodtam, és előbb egy udvarias mosolyt küldtem Pradett felé, aki erre ingerülten megszorította a kezében tartott gines üveget, mintha csak a nyakamat markolná, aztán a századosra függesztettem a tekintetemet.

-Hallgatom.

- Mr. Grey! - nézett rám szigorúan. - Úgy látom, ön nincs tisztában a feladatával.

- Ne haragudjon - órá is rámosolyogtam, legyen neki is jó napja -, de azt hiszem, téved.

- Nem tévedek! - csattant fel. - Maguk azért jöttek ide, hogy vigyázzanak Mr. Fruggira, és nem azért, hogy belekontárkodjanak az én munkámba.

- Miért, mit követtünk el?

- Még semmit. De egyáltalán nem tetszik, ahogy faggatják az embereket.

- Kire gondol?

- Természetesen Forestékre.

- Ugyan, az hogy elbeszélgettem velük egy kicsit...

- Minden szót hallottam.

- Gratulálok, jó füle van.

- Ne jópofáskodjon, nem otthon van. Ez itt Hongkong, és önnek mint külföldi állampolgárnak nincs joga itt nyomozást folytatni.

- Egyelőre nem folytatok semmit. Még az ebédemet is csak elkezdeném.

- Ezzel a stílussal nálam nem él meg.

-Bocsánat, de nem is akarok önnél jó pontokat szerezni.

Egyébként, azt hiszem, némi segítségre éppenséggel szüksége lenne. Mert amint kiderült, maga sem csalhatatlan.

- Mire céloz?

- Arra, hogy nem is olyan rég még feleslegesnek tartotta a jelenlétünket, mondván, a Halálmester biztos, hogy nem jött velünk a szigetre. Ehhez képest el vagyunk vágva a külvilágtól, felgyújtották a hajót, amin szükség esetén elmenekülhetnénk, nincs telefonunk, és Simon Tsainak szétverte a fejét a Halálmester.

Shaó előbb elvörösödött, aztán kirobbant belőle az indulat.

- Jól jegyezze meg, hogy ez az én területem, és az én ügyem. Én fogom kinyomozni, hogy ki a gyilkos!

- Aha! végre rájöttem, mi a baja! Ez az ügy - mivel híres emberek

az áldozatok -, valószínűleg nagy nyilvánosságot fog kapni. És ha 6 leplezi le a Halálmestert, akkor esetleg előléptetésre számíthat, míg ha jelenléte ellenére holmi jöttment amerikaiak kapják el a tetteit, akkor... Világos volt a helyzet. Shaónak nem számít egy-két hulla, csupán az a fontos, hogy 6 tehesse rá a bilincset a gyilkos csuklójára. Aztán kényelmesen hátradőlhessen valamelyik tv-stúdió foteljében és kifejtse: milyen vaslogikával jött rá a titok nyitjára.

- Csak ennyit akart közölni velem? - néztem rá hűvösen.

- Csak annyit, hogy ne akarjanak irt szuperrendőrt játszani! Nem Nyugaton vannak, hanem Keleten!

- Majd igyekezzünk betájolni magunkat - nyájaskodtam, aztán lecsusszantam a bárszékről. - Ha nem zavarja, elmegyek ebédelni. Nem válaszolt, csak kifejezéstelen arccal rám meredt. Egy darabig farkasszemet néztünk, aztán végül meguntam a dolgot. Annyira nem volt szép szeme, hogy elmulasszam miatta az ebédemet. Sarkon fordultam, és kisiettem.

- Fogadok, hogy Shaóval is összebarátkoztál - vigyorgott Miké, amikor letelepedtem melléjük. - Neked megy az ilyesmi.

- Nyertél. Az ürge retteg attól, hogy nem ő fogja el a Halálmestert.

- Én meg attól rettegek, hogy egyáltalán senki sem fogja el - szólt közbe Fruggi. - Ez a Shaó egy ökör. Ahelyett, hogy örülne, hogy maguk is beszállnak, csak pofázik itt összevissza. Persze neki nem gond a játék, mert őt nem akarják kinyírni. Baromarcú. És még hogy rá akart dumálni bennünket, hogy a Halálmester nem jött velünk.

- Én is emlékeztettem erre az aprócska tévedésére, de nem örült neki túlzottan.

- És az amcsik? - intett Miké a fejével Foresték felé.

- Beijedtek. Nem látnak, nem hallanak, nem beszélnek.

- Micsoda beszari társaság! - dohogott Fruggi. - Most már nem is sajnálom, hogy ez a seprűnyeles Wong úgy kiosztotta őket. Közben odajött hozzánk a pincérlány, így rövid ideig szüneteltettük a társalgást. Megrendeltük az ételeket, a lány felírta, majd egy udvarias mosoly kíséretében távozott.

- Nem rossz anyag - csettintett a kis köpcös. - Vacsoránál majd megpróbálom becserkészni.

- Ebben nem is kételkedem - vigyorodtam el, majd valamivel komolyabbra fogtam a hangom -, most viszont segíthetne nekünk.

-Én? Miben?

- Megtalálni a HalálmesterL

- A Halálmestert? Ne röhögtessen. Azt hiszi, ha tudnám ki az, nem sikoltoznék torkomszakadtából, hogy: itt van?!

- Nem egészen így értettem. Arra gondoltam, hogy valamilyen gyanúja csak van. Valakire csak tippel.

- Gyanús itt az egész banda - legyintett ingerülten. - Nózzen csak körül! Hát először is itt van ez a sumák Laó. Őbelőle bármit kinézek. Amióta csak figyelem, örökké settenkedik meg minden... Aztán Wong! Már látszatra is halálos ürge, és ő is a trónra tör. Akárcsak a két másik, a mucsakós..

- Nuncsakus.

- Igen, szóval az, meg a törös. Maguk nem látták őket, de ezek is kemények, mint a fagyott zokni. Aztán a csaj! Néha olyan ijesztően néz, hogy a frász kitör... ja, és a két kamerás ürge...

- Azok miért? - kapta fel a fejét Miké.

- Miért, miért... hát csak.

- És a csak-on kívül?

- Hát az a helyzet, hogy egyszer véletlenül kihallgattam, amint duruzsoltak. Elég gennyes dolgokat beszéltek.

-Például?

- Pontosan nem tudom, de volt szó gyilkosságról is.

- Nocsak! - sandított rám Miké.

- Igen, igen. De, ők is félnek attól, hogy kinyiffannak.

- Nem tudná idézni, hogy mit beszéltek? - kérdeztem.

- Hát... az az igazság, hogy annyira nem tudtam figyelni... ugyanis... hm... éppen az egyik kis csajjal... izé...

- Jó, ezt talán hagyjuk - vigyorgott Miké. - Más jelölt? - Graines is veszélyes ürge. Láthatták, mennyire nem számít neki egy-két ember halála. Ráadásul a mesterek óriási suskát kapnak, és Graines egy bizonyos keretből gazdálkodik, mégpedig úgy, hogy amit megspórol, annak a fele az övé. Ezért is jöttünk ide ilyen kevesen. Meg aztán nem is hiszik, mekkora reklám egy filmnek, ha a fél stábot kinyírják. Tehát, ha valaki kinyúlik, akkor a gázsi is megmarad, és a reklámnak is jót tesz...

- Oké, oké - emeltem fel a kezem -, a felsorolással nincs baj..

-Csak?

- Csak azzal, hogy mi egy rendkívül erős embert keresünk. Láthatta, hogy például Donner hatalmas rúgását Johnson Wong szinte meg sem érezte. Az Ő bordáit tehát nem tudná betörni egy ütéssel Donner, Graines vagy mondjuk Chum... És biztos vagyok benne, hogy Dick Yuen és Simon Tsai is volt olyan erős, mint Wong.

- Mégis meghaltak.

- Igen-bólintottam komoran-, mégis meghaltak. A Halálmester összetörte őket az aranyharangjukkal együtt.

A délután hátralévő részét pihenéssel töltöttük. No, meg találgatással. Estére nagyjából el is kábultunk a sok elmélettől, amelyet gyártottunk. Egyik sem volt igazán meggyőző.

Végül úgy döntöttünk, hogy ha már okosabbak nem lehetünk, legalább éhesek ne maradjunk, így aztán elballagtunk az étterembe, ahol addigra már összegyűlt a stáb. Johnson Wongék természetesen most sem mondtak le az edzésről, és Shaó minden intése dacára, elvonultak gyakorolni. - Nem ijedősek - dűnnyögte elismerően Fruggi a mesterek üresen maradt székei felé bökve, miközben helyet foglaltunk a hosszú asztalnál.

- Persze, hogy nem - mosolyodott el Miké. - De még ha azok lennének sem tehetnék meg, hogy a mai tréninget kihagyják.

- Miért? Szerintem érthető volna.

- Nem, nem. Képzeld csak el, milyen szégyen lenne rájuk nézve, ha kiderülne, hogy megijedtek a Halálmestertől, és este nem merték elvégezni a szokásos edzésüket, mert féltek kimenni a sötétbe.

- És az jobb, ha kinyiffannak?

- Nem jobb, de a számukra elfogadhatóbb.

- Baromsági

- Lehet... de nekik a büszkeségük és az iskolájuk becsülete mindennél fontosabb. Abban is biztos vagyok, hogy ha esetleg valamelyikük edzés közben szembe találja magát a Halálmesterrel, nem fog segítségért kiáltani.

- Persze, mert a guta megüti nyomban.

- Nem azért. Azért, mert egyedül, szemtől-szemben akarja felvenni a harcot az ellenségével... életre-halálra. Elszántan, büszkén, könnyörtelenül.

- Brrr. Kiráz a hideg. Ez pont olyan hajmeresztő, mint amikor ezek az izék... kamikázék rázuhantak a hajóinkra annak idején. Tudták, hogy bekappecolnak, és mégis...

Fruggi egy pillanatra elmélázott a fanatizmus és a kérlelhetetlenség eme bizonyítékán. Aztán elnézett a vállam fölött és kikerekedtek a szemei.

- Valami baj van? - kérdeztem, készen arra, hogy egy bólintásra hátraperdüljek.

A kis köpcös azonban elvigyorodott, és megrázta a fejét.

- Nem... csak mindjárt átmegyek kínaiba az irigységtől.

Megfordultam ültömben. Jadrisa épp akkor ért oda mögénk.

- Leülhetek? - mosolygott rám, és még mielőtt válaszolhattam volna valamit, helyet foglalt mellettem.

- Sajnos csak most tudtam elszabadulni Shaó századostól - magyarázta, miután elhelyezkedett a széken. - Képzeld, csaknem két órán át faggatott. Hogy ez mi mindenre kíváncsi...

- Nem kétkem, hogy sok minden érdekelné - vigyorogtam. A helyében én is igyekeznék alaposan kifaggatni az üdülőtelep vezetőjét.

- Ha rajta múlik, talán még mindig társalognánk - dohogott a lány. - Egyébként igaza van, tényleg sok minden érdekelte. Túlságosan is sok

minden.

-És?

Jadrisa felnevetett, bájos, csilingelő nevetéssel.

- A bárpultnál társalogtunk.

.-És?

- A százados sört ivott... hatalmas, hosszúkas, leheletvékony üveg pohárból.

- És?

- Már az ötödiknél tartott, és nagyon belemelegedett a kérdezgetésbe, amikor Pradett egyik eltévedt dobonyila telibe találta a poharát. Az szétrobbant, és szinte teljesen beborította a századost sörrel meg üvegcsereppel. Úgy festett, mint aki épp most tört be egy akváriumba.

-És Shaó?

- Persze irtó dühös lett, de nem tehetett mást, kénytelen-kelletlen elvonult átöltözni. Én meg megszöktem.

- Bölcs cselekedet volt - helyeselt.

- Gondolja?

- Nem kétséges.

- Miért, maga nem fog faggatózni?

- Azt nem mondtam. Viszont én a történetekből okulva, szüneteltetem a sörfogyasztást.

- Komolytalan - csóválta meg a fejét mosolyogva.

- Igen, ezt már többen is mondták rám. De komoly dolgokat is tudok kérdezni.

-Például?

- Például arra lennék kíváncsi, hogy a stáb tagjai közül volt-e itt valaki már régebben is?

Jadrisa néhány pillanatnyi töprengés után határozottan megrázta a fejét.

- Nem, egészen biztos, hogy senki.

- Értem. A következő dolog ami érdekelne, az az, hogy Johnson Wongék milyen megfontolásból választották ki edzéseik helyszínéül a telep és a kikötő közötti területet?

- Engem kérdeztek meg - vallotta be a lány. - Arra voltak kíváncsiak, hogy hol vannak kisebb tisztások.

- Ühüm... és ki tudhatott még arról, hogy hol fognak gyakorolni?

- Szerintem bárki. Nem titkolták senki előtt, nekik csak az volt a fontos, hogy egymástól külön edzhessenek. Bár az én számomra elég érthetetlen a dolog... Már az sem világos, hogy miért akkor gyakorolnak, amikor minden más ember alszik... vagy legalábbis teljesen sötét van.

- Ez legyen az ő titkuk - mondtam, mert úgy éreztem, nem ez a legalkalmasabb pillanat arra, hogy kifejtsem a sötétben gyakorlás előnyeit. - Még egy kérdésem lenne. Nem tudja véletlenül, hogy a stábból hányan telefonáltak tegnap? Persze tudom, hogy az ilyesmit nem szokás figyelni, de mégis... Kire emlékszik esetleg?

Jadrisa nagyot sóhajtott.

- Túl nehezeket kérdez. De lássuk csak... Shaó kétszer is telefonált ... aztán Graines, Chum az operatőr... másra nem emlékszem.

- De arra talán igen, hogy ezek közül ki használta utoljára a készüléket.

- Graines.

- Aha... Tudja, van valami, amit nem értek. Hogyan lehetséges, hogy az egész szigeten csupán egyetlen telefonkészülék van?

- Készülék több van - magyarázta a lány. - Az erősítőből van egy, azt viszont hiba esetén néhány órán belül megjavítják...

- Ha értesíteni lehet a javító céget.

- Igen, de ne felejtse el, hogy normális körülmények között mindig itt van a kikötőben a jacht, amivel a turisták érkeznek és azon szintén van rádiótelefon. Tehát, a hiba bejelentése nem probléma.

- Igen. Még egy utolsó kérdést... én ugyanis nem láttam az erősítőt. Úgy van elhelyezve, hogy bárki hozzáférhet?

- Persze. Miért zárnánk el?

- Igaz is, miért?

Elgondolkodtam. Éreztem, hogy valami nem teljesen stimmel...

De biztos voltam benne, hogy azok a kérdések, amelyek felvetődtek bennem, most semmiképp sem tisztázhatók. Ahhoz, hogy valami konkrét gyanú kialakuljon, újabb információkra van szükség.

Ezeket viszont csak az elkövetkezőnapok történései adhatják meg.

- Min töpreng? - hallottam Jadriッサ hangját.

Felrezzentem.

- Ah, tudja, csak úgy morfondírozok.

-Segíthetek?

- Nem, nem hiszem. Ezek csupán megérzések, semmi különös...

- Sajnálom.

- Ugyan, hiszen ez igazán nem a maga szakterülete. Énbennem is inkább csak motoszkál valami... valami furcsa sejtés. Nem is tudom pontosan, mi.

Jadriッサ lassan felállt.

- Hová megy? - kérdeztem meghökkenve. - Hiszen még nem is vacsorázott.

- Nem vagyok éhes. És megígértem a századosnak, hogy ha átöltöztött, akkor folytatjuk a beszélgetést. További jó mulatást.

Elindult, én pedig bambán bámultam, amint kecses lépteivel elhagyja a helyiséget.

Arra riadtam fel, hogy Miké megböki a vállam.

- Mondd Tony - nézett rám rosszállóan -, szoktál te néha gondolkozni?

-Miért?

- Mert eddig egészséges, felnőtt férfinak ismertelek.

-És?

- Ne legyél ennyire kiábrándítóan idióta. Idejön hozzád egy gyönyörű nő, te pedig lefárasztod a hülye kérdéseiddel, amiket holnap délelőtt is nyugodtan feltehetnél neki, aztán hagyod elmenni.

- De hát azt mondta, hogy Shaó...

- Úristen! Te tényleg ennyire féleszű vagy? - sziszegte ingerülten.

- Jézusom, Miké - a szám elé kaptam a kezem. - Neked igazad van.

Hirtelen végigfutottak rajtam az elmúlt percek eseményei. Bejött Jadriッサ frissen, üdén, illatosán, szemet gyönyörködtetően, kíváncsian. Én meg itt nekiállok morfondírozni. Barom!

Felugrottam a helyemről, és fürgén kisiettem az éjszakába.

Az ajtón kilépve előbb néhány pillanatig haboztam, aztán elindultam a szállodaépület felé vezető pálmákkal övezett, kavicsos sétányon.

Nem kellett sokat mennem, az egyik kanyarulat mögül kibukkanva megpillantottam a kíváncsian karcsú alakot.

Hát persze, hogy nem volt megbeszélve Shaóval semmiféle további társalgás.

Egyszerűen mérges lett rám, és ürügyet keresett a távozásra. Es igaza volt! Micsoda ökör vagyok!

Pillanatokon belül utolértem. Látszott rajta, hogy hallja a lépteim zaját, és azt is tudja, én vagyok az, de nem fordult meg csak - , amikor a közelébe értem - megállt.

Megkerültem, és szemben álltam vele.

Felvetette a fejét és rám nézett, mintegy azt mérlegelve, megbocsássa-e az iménti viselkedésemet. Aztán meglehetősen hűvösen

kérdezte: - Van még valami, amit az előbb elfelejtett megkérdezni?

Egéjzen közel léptem hozzá, lassan átfogtam a derekát, és magamhoz húztam. Nem ellenkezett, de nem is volt benne semmi biztatás. Csak a szemei árulkodtak a gondolatairól.

Bűnbánóan elmosolyodtam.

- Igen, azt hiszem... valamit elfelejtettem megkérdezni...

- Akkor... akkor kérdezzen... és... és...

Nem vártam meg, hogy befejezze a mondatot. Az ajkak kérdeztek és az ajkak válaszoltak.

A kérdés-felelet játék Jadriッサ szobájában folytatódott. Órákon keresztül, megállás nélkül faggattuk egymást, a legapróbb részletekre is kíváncsiak voltunk.

A falióra már hajnali egyet mutatott, amikor a lány végre elszunnyadt. Néhány percig figyeltem, amint hangtalanul piheg, aztán öltözködni kezdtem. Nem állítanám, hogy gyorsasági csúcsot

állítottam fel, talán negyedórába is beletelt, mire magamra öltöttem mind a négy ruhadarabomat. Az ajtóból még egyszer visszanéztem, aztán kinyomultam a folyosóra. Üres volt, néma és sötét.

Elgyötörten botorkáltam le a lépcsőn, majd kiléptem a széles bejárati ajtón, és mélyet szippantottam a friss, kellemesen hűvös levegőből. Néhány levegővétel után kezdtem magamhoz térni az ájuláshoz közeli állapotból, és aránylag stabil járással indultam el a házikóm felé.

De alig tettem néhány lépést, amikor váratlan dolog történt... Tőlem körülbelül húszméternyire egy sötét árny bukkant ki a bokrok közül. Egy pillanat alatt kitisztult a fejem. Nyomban behúzódtam a hozzám legközelebb eső pálma takarásába, és onnan figyeltem tovább az ismeretlent.

Persze erre joggal kérdezheti bárki, hogy miért tettemígy... hisz a settenkedő nyugodtan lehetett volna egy másik hajnalban hazaosonó szerelmes is. Igen. Csakhogy az nem lopakodott volna! Vagy ha mégis, akkor legfeljebb a házikójáig, ahol várja őt a puha-pihe ágyikó. Az én emberem viszont már az üdülőtelep szélénél járt, és nyilvánvaló volt, hogy a jachtkikötő felé igyekszik. Jobban mondva a telep és a kikötő közötti fás, bokros terület felé, ahol jelenleg is edzenek a Tomboló Sárkány iskola mesterei.

Az árny lassan elérte az erdő szegélyét, és ott már eltűnt a szemem elől. Tehát, a Halálmester újra gyilkolni készül...

Nem sokat teketóriáztam, a nyomába eredtem. Puhán, hangtalanul lopakodtam, vigyázva, hogy a legkisebb zajt se keltsem. Ennek köszönhettem, hogy még idejében meghallottam a tőlem jobbra osonó ismeretlen lépteit. Ismét lekuporodtam egy pálma tövébe, és most már némiképp bizonytalanul figyeltem, amint az árnyalak, rejtekhelyemtől alig kétméternyire átsurran a bungaló sor házai között, és beveszi magát a fák közé.

Tanácstalanul néztem utána és nem igazán értettem a dolgot. Hogy is van ez...?

Adva van ugyebár egy ember, aki éjnek évadján kilopakodik a telepről. Ezt még csak értem, ő a Halálmester, és most éjszakai portyára indul, hogy elejtse valamelyik kung-fu-mestert, aki nem áttall hajnali fél kettőkor is edzeni. De ki a másik? És mit akar? Nyilván nem áll szándékában a gyilkossal konkurálni. Akkor viszont rhiért érez ellenállhatatlan vágyat arra, hogy alvás helyett az erdőben settenkedjen? Rejtély!

Idáig értem a gondolataimban, amikor a változatosság kedvéért ezúttal bal felől hallottam neszeket. Már meg sem lepődtem, amikor valaki elsuhant mellettem - kis híján elsodort -, és benyomult a sűrűbe.

Hiába, úgy látszik, normális kultúremlernek az ilyesmi létszükséglet. Lassan már csak az lesz a kérdés, hogy ki marad a telepen... ?

Én semmiképpen!

Mindenesetre, mielőtt kibújtam volna a biztonságos fedezékből, háromszor is körbekémleltem, mert soha nem lehet tudni...

Aztán elindultam.

Óvatosan haladtam előre, közben pedig feszülten figyeltem, készen arra, hogy szükség esetén bármilyen váratlan eseményre azonnal reagálhassak.

Egyszer csak meghallottam az előttem lopakodó lépteinek zaját.

Na végre! Legalább egy megvan a háromból.

Megpróbáltam valamelyest gyorsítani a tempót, hogy csökkentsem a közöttünk lévő távolságot, de csakhamar rájöttem, hogy ez egyrészt kockázatos, másrészt felesleges. Kockázatos, mert ha sietek, nem tudok vigyázni arra, hogy egyúttal halk is legyek, és felesleges, hisz ráérek majd akkor közel kerülni a fickóhoz, ha megáll valahol. Így azután felvettem az ismeretlen sebességét, és vártam, hová lyukadunk ki.

Nem kellett sokáig várnom, mintegy ötpercnyi settenkedés után elértük az erdő szélét.

Amint kikandikáltam a fák közül, nyomban tudtam, hol vagyunk. A hold szelíd

fénnyel világította meg a fűvel benőtt, enyhe lejtésű dombot, amelynek tetején komor, sötétségbe burkolózott épület magasodott.

A taoista kolosor, amelyről előző este Jadriッサ beszélt.

Meglehetősen lepusztult állapotban volt. A tetőzetből jószerivel csak üszkös gerendacsonkok meredeztek az ég felé, a falak nemelyike bedőlt, s a még állók repedéseibe is különféle növények fészkeltek be magukat, készen arra, hogy idővel szétfeszítsék a ma még , ellenálló köveket.

Jadriッサ valóban nem túlzott, amikor azt mondta a taoista kolosor romjai.

1

Szomorú, lehangoló látvány volt, az elmúlás, a halál jutott róla az! eszembe.

Az ismeretlent láthatóan nem érdekelték különösebben a külsőségek, határozott léptekkel megindult az épület felé, és nemsokára eltűnt az egyik, néhai fal kőhalmaza mögött.

Nem tudtam, mitévő legyek. Nem mertem utána menni, hisz félő

. volt, hogy éppen a füves, nyílt területen leszek, amikor elindul visszafelé.

Ha elindul... De miért indulna vissza...? Hm... Miért ne?

Rövid tépelődés után úgy döntöttem, hogy megkerülöm az épületet, és a másik oldalról próbálok meg behatolni, így csökkentve az esetleges összetalálkozás esélyét.

Viszahúzódtam a fák közé, és elindultam. Most már kevésbé vigyáztam arra, hogy hangtalanul lépkedjek, hiszen biztosra vettem, hogy senki sincs a környéken.

Súlyos tévedés volt!

Legfeljebb harminc métert tehettem meg, amikor valaki elém ugrott, állon vágott, kirúgta a lábam, és amint elterültem a földön, rám vetette magát

Még estemben felrántottam a jobb lábam, így amikor landolt, a sarkam jócskán belenyomódott abba a testrészébe, amelyet egyébként bizonyára másra szokott használni.

Hangosan felnyögött, de szinte mégis azonnal talpra állt. Ádáz, elkeseredett harc kezdődött. A sötétben alig láttuk egymást, inkább csak éreztük a másikat. Köríves rúgással támadott. Csak a suhogást hallottam, és épp hogy le tudtam kapni a fejem. A mögöttem lévő bokorból levélcsomók szakadtak ki, ellenfelem lábfeje szinte leborotválta a vékony ágakat.

Előreugrottam, és valahová az arca irányába ütöttem. Nem találtam el, 6 viszont keményen combon rúgott. Fájdalom hasított

belém, szinte ösztönösen ugrottam hátra a duplázás elől. Amint a láb elzúgott előttem, előrelemdültem, és valamit csak eltalálok alapon jobb belső tenyérrel vízszintesen végigkaszáltam a levegőt.

Hangosan csattant a kezem a fültövén. Végre megvolt! Egy villámgyors balhorog a bordáira, egy jobbegyenes az állára, és már pördültem volna, hogy kedvenc sarokrúgással letaglózzam, amikor óriási ütés puffant a vesémen. Könny szökött a szemembe.

A kín szinte megbénított, újabb ütést kaptam, ezúttal szerencsére a karomat találta el a sötétben. Felrántottam a lábam és könnyörtelenül beletapostam a gyomrába. Hátratántorodott. Most megint megvolt a célpont. Villámgyorsan odaugrottam elé, és egy tolórúgással berepítettem a körülbelül háromméternyire lévő bokorba.

Feszülten figyeltem, feláll-e, de nem mozdult.

És ekkor óriási hibát követtem el, olyat, amely a későbbiekben emberéletbe került. Valószínűleg a koromsötét tette, hogy vigyázatlanul közelítettem a földön fekvőhöz. Ha világos van, a testhelyzetéből azonnal láttam volna, hogy támadni készül... így azonban gyanútlanul fölé hajoltam, és megpróbáltam felemelni, hogy kivonszoljam a tisztásra.

Ebben a pillanatban felrántotta mindkét öklét, és jobbról-balról hatalmas erővel sújtott a halántékomra.

Tűzcsőva robbant az arcom előtt, aztán mély, feneketlen kútba zuhantam.

Mikor magamhoz tértem, úgy éreztem, mintha a fejemmel a Big

Ben haranggombját helyettesítették volna néhány napig. Kellett egy-két perc, mire a fájdalom valamelyest csökkent. Amint tisztult a tudatom, előbb átkozni kezdtem magam a hülyeségem miatt, de aztán csakhamar rájöttem, hogy az időpont nem igazán alkalmas az ilyesmire. Hiszen a Halálmester - vajon melyik lehet a három settenkedő közül? - már lehet, hogy akcióba lépett. Óriási erőfeszítéssel feltápáskodtam, majd miután örömmel konstatáltam, hogy nem esek össze, néhány tétova fejkörzést végeztem. Határozottan frissítően hatott.

Most már csak az volt a kérdés: merre?

Rövid bizonytalankodás után sikerült betájolni magam. Rogyadozó léptekkel indultam el, de - talán épp a mozgás következtében - lassacskán kezdett visszatérni belém az élet, és csakhamar stabilizálódott a járásom. Most már nagyobb sebességre kapcsoltam.

A baj csak az volt, hogy nem tudtam a mesterek pontos tartózkodási helyét. Ráadásul mindegyik egymagában edz, tehát különkülön kell felkutatnom őket. Mindegy, nincs más megoldás...

Nemsokára elértem azt a területet, ahol lenniük kellett. A pálmaerdő folyamatosságát itt kisebb-nagyobb tisztások szakították meg, valamennyi kiválóan alkalmas volt edzésre.

Vajon melyikre bukkanok rá legelsőnek?... És egyáltalán, jó az nekem?

Hiszen a mesterek tudják, hogy valaki meg akarja ölni őket. Ha tehát a sötétben oda akarok menni hozzájuk, könnyen hihetik azt, hogy én vagyok a Halálmester, és a bajt megelőzendő piff-puff! nekem esnek...

Ráadásul az igazi is itt settenkedik valahol, ő pedig pusztá magánszorgalomból is megpróbálhat kinyírni.

A baljós gondolatokból az riasztott fel, hogy egy nagyobb tisztáshoz érkeztem. Ettől ugyan még tovább töprengtem volna... de a látvány nem engedett.

A fűben ugyanis egy fájdalmas görcsbe merevedett holttest hevert. A mellére dobott nuncsaku krómozott láncszemein megcsillant a holdfény.

Brian Chow... a nuncsakuvirtuóz...

Az arcát ugyan nem láttam, de biztos voltam benne, hogy ő az.

Mert a Halálmester mindenkiről be akarja bizonyítani, hogy el tudja venni tőle a fegyverét...

Odamentem hozzá, zsebemből előhúztam speciális bicskám, és a nyelébe épített lámpával az arcára világítottam. Szinte a felismerhetetlenségig össze volt verve, de az indiánfrizura kétségtelenné tette a személyazonosságát.

Most a felsőtestére irányítottam a fényt. Ugyanúgy voltak betörve a bordái, mint Simon Tsainak. Baloldalt, egyetlen hatalmas ütéssel... Iszonyú jobb keze lehet a gyilkosnak!

Megborzongtam és nem tudtam szabadulni a látványtól.

Szomorúságot és ugyanakkor mérhetetlen dühöt éreztem. Ott feküdt előttem Délkelet-Ázsia egyik legjobb nuncsaku specialistája, megölve, megalázva. Mert a nyomokból itt is világosan látszott, hogy a Halálmester előbb harcképtelenné tette az áldozatot egy borzalmas erejű ütéssel, majd a tehetetlen embernek szép lassan, könyörtelenül péppé verte az arcát.

Ilyenre csak egy eszelős, fanatikus örült képes.

Szinte észresem vettem, hogy elkezdett esni az eső, csak akkor figyeltem fel rá, amikor nagyobb cseppek már hangosan koppantak a pálmák leveleire.

Rezignáltan vettem tudomásul, hogy még a természet is a gyilkost segíti, elmossa a nyomokat.

Sóhajtottam egyet, aztán megfordultam és elindultam a telep felé, hogy felébresszem Mike-ot és Shaó századost.

Éppen beértem a bokrok közé, amikor meghallottam, hogy valaki közeledik.

Ledobtam magam a földre, és feszülten vártam, ki lesz az érkező.

Végre! Most legalább szemtől-szemben láthatok valakit az éjszakai settenkedők közül.

Még egy pillanat... még egy... most széthajolnak az ágak, és... és... a fene egye meg, hogy pont a háta mögül jön a fény.

Csak a sziluettjét láttam, amint a halott láttán előbb megtorpant, aztán odalépett a földön fekvőhöz.

Vajon mit fog csinálni? Megrémül? Kiabálni kezd? Vagy csak szó nélkül elrohan, és értesíti Shaót?

Az árnyalak lekuporodott a holttest mellé, és gondosan szemügyre vette. Aztán felállt, megvonta a vállát, majd körülnézett, nincs-e valaki a közelben, és amikor úgy ítélte meg, hogy tiszta a levegő, viasszurant a bokrok közé.

Mi van...?

Döbbenetemben mozdulni sem tudtam.

Hisz ez úgy viselkedik, mintha mi sem történt volna. Mintha jelenleg kisebb gondja is nagyobb lenne annál, hogy sem holmi agyonvert kung-fu-mesterekkel törődjön. Ez ugyan nem értesít senkit, az biztos!

Aztán éreztem, hogy kezd égnék állni a hajam.

Mert az ágak ismét széthajoltak, és most egy másik alak lopakodott ki a tisztásra. Ez alacsonyabb volt, mint az előző és kicsit vékonyabb, de különben ugyanolyan felismerhetetlen. Mikor észrevette a holttestet, előbb mozdulatlanra dermedt, majd óvatosan, épp csak a fejét fordítva, körbesandított. Miután úgy találta, hogy senki sincs a közelben, apró léptekkel odaügetett a hullához.

Na, lássuk: ez hogyan reagál?

Attól eltekintve, hogy a föld felett kúszó gyökerek belenyomódtak a bordáimba és az eső szelíden paskolta a hátamat, úgy éreztem magam, mintha moziban lennék. De micsoda ócska filmet adnak?!

Hiszen ez már agyon van ragasztva, és hanyagságból ugyanazt a jelenetet kétszer vetítik.

Mert az újonnan érkezett viselkedése szinte kísértetiesen megegyezett az előző látogatóéval. Megszemlélte a hullát, aztán megcsóválta a fejét, majd vállat vont, és távozott.

Én meg ott maradtam letaglózva.

Hát ilyen nincs! Vagy ennyire természetes volna, hogy valakit agyonverték? Lehet, hogy bennem van a hiba, mert fennakadok minden apróságon? Örület!

Kis ideig mégbambán hevertem a földön, majd miután meggyőződtem róla, hogy újabb halottkém nem jön, felálltam.

Egy pillanatig eljátszadoztam a gondolattal, hogy én sem szólok senkinek, visszaosonok a házikómba és békés álomba szenderülök, de aztán letettem róla. Pedig tudtam, hogy kínos helyzetbe fogok kerülni, ha Shaó megkérdezi: mit kerestem hajnali kettőkor az erdőben. Azt mégsem válaszolhatom, hogy féltem egyedül maradni a telepen.

Vegyes érzelmekkel indultam el. Az eső egyre jobban rákezdet, lassan átázott a ruhám, és mire bezörgettem Shaóhoz, már úgy néztem ki, mint egy ötnapos vízihulla.

- Ki az? - hallatszott odabentről?

- Anthony Grey.

-Mit akar?

- Nyissa ki!

Rövid matatás után kulcs fordult a zárban, és a legalább ötcentisre tárt ajtórésben megjelent a százados gyanakvó arca. A biztonsági láncot persze nem akasztotta ki.

- Mit akar? - kérdezte újfent.

- öltözzön fel, és jöjjön velem!

- Micsoda? Maga megőrült!

- Lehet, de akkor az nem most történt, hanem még évekkel ezelőtt, amikor magánnyomozó lettem. Jöjjön velem!

- Hová? Hajnali... - hátrafordult, nyilván az órát nézte meg, aztán újra engem kezdett fixírozni - kettő óra van, szakad az eső...

- Brian Chow-t megölték - vágtam közbe.

- Honnan tudja? - csapott le rám.

- Most itt akar velem társalogni? - kiáltottam rá ingerülten. öltözzön fel, bár engem az sem zavar, ha így jön, aztán menjünk.

Sőt, tudja mit? Három perc múlva visszajövök magáért.

Nem vártam meg, amíg ismét okoskodni kezd, hanem átsiettem a túloldali bungalósorhoz és megdöngettem Mike-ék ajtaját.

- Jézusom, itt a Halálmester! - sikoltott fel odabent Fruggi, aztán léptek dobogtak, nyilván ahogy lerohant a galériából Mike-hoz, de az addigra már az ajtónál volt. - Ki az?

-Tony vagyok.

Az ajtó feltárult. Miké előbb rám meredt, aztán a ruhámra mutatott.

- Úszóleckét veszel?

- Majd te is fogsz. Öltözz és gyerünk.

Miké eltűnt a házban és fél perc múlva felöltözve tért vissza. Ezt szerettem benne, nem kérdezősködött, nem bambult, hanem azonnal cselekedett.

- És most hová? - kérdezte, amint kilépett a tornácra.

- Előbb Shaóhoz, aztán az erdőbe - válaszoltam és nekilódultam.

- Hé, várjanak! - visította Fruggi, és minden súlyfeleslege ellenére úgy nyargalt utánunk, mint valami gazella.

Shaó a ház előtt várt ránk, pisztolyát tüntetően a kezében tartotta.

- Nézze, Mr. Grey - kezdte -, én tisztелеm önt, mint amerikai állampolgárt...

- Jöjjön! - kiáltottam rá, és választ sem várva, gyors léptekkel elindultam az erdő felé.

Néhány perccel később már ott voltunk a tisztáson, Brian Chow holtteste mellett.

A százados leguggolt, és vizsgálgatni kezdte a halottat, Fruggi riadtan topogott ide-oda, fél pár papucs - a másikat időközben elhagyta valahol - bánatosan cuppogott a vizes fűben.

Miké kérdőn rám nézett, de intettem neki, jelezve, hogy inkább négy szemközt mondom el, mi történt.

- Semmi kétség, halott - állapította meg Shaó mintegy fél percnyi szemlélődés után, és felegyenesedett. - Azt hiszem az lesz a legjobb, ha értesítjük a többieket is. Mr. Grey! Kérem, ébresszen fel mindenkit, mi majd ön után megyünk és visszük a hullát. Ebben az esetben úgysem maradt meg semmi nyom, amit biztosíthatnánk.

Bólintottam, és elindultam.

- Hé... izé... várjon! Megyek én is.

Fruggi egy pillanat alatt mellettem termett.

- Tudja ki marad itt? - suttogta, mikor kissé távolabb értünk. Ez a barom lehet, hogy még itt gubbaszt valahol, aztán még a végén belebotlunk. Jézus! Ha nekem beütne egyet, olyan lenne a fejem, mint a merőkanál. ...

Szinte húzott magával, olyan tempót diktált. Csak akkor lassított valamelyest, amikor végre elértük a házakat.

Az eső továbbra is kegyetlenül esett, minden lépésnél bokáig merültünk a vízbe. Aztán végre kiértünk a kavicsos ösvényre, innen már végigtekinthettünk a jobb oldali bungalósoron.

Azonnal észrevettem, hogy a házikóm ajtaja tárva-nyitva áll, a rézsúton zuhogó eső ömlött be a résen.

- Jöjjön! - fogtam meg Fruggi karját, aki éppen a legszélső házba, Jenny Lihez akart bekopogni.

- De hát itt van a csaj... tudja a...

- Tudom. De valaki van nálam, nézze meg, nyitva van az ajtó.

- Én ugyan oda nem megyek - Fruggi hátrahőkölt, mint versenyló a túl magas akadály előtt. Aztán odaugrott Jenny ajtajához és teljes erejéből dőngetni kezdte.

Láttam rajta, nem tudom rávenni, hogy velem tartson.

így azután vállat vontam, és egyedül indultam el, hogy megnézzem: ki az, aki hajnali kettőkor óhajt velem találkozni.

Mikor már csak pár lépésnyire voltam a bejárattól, megálltam és hallgatózni kezdtem. A felhőszakadás zaja azonban túl hangos volt ahhoz, hogy meg tudjam állapítani: mit csinál odabent a hívatlan vendég.

Némi vívódás után úgy döntöttem, lesz ami lesz, bemegyek.

Óvatosan, szinte centiméterről centiméterre közelítettem meg az ajtót... aztán belestem.

A látvány megdöbbenő volt...

A szobában legalább három centi magasan állt a víz, a helyiség közepén pedig – mintegy szigetként – a stáb egyik operatőre, Cheng hevert arcra borulva, a hátából égy hatalmas tör nyele meredezett elő.

Na ne, hát azért ez túlzás! Mindennek van határa!

Miért pont az én lakásomban kellett végezni a nyomorulttal...

A valószínűtlen helyzettől kissé kábán tocsogtam oda a hullához, hogy megvizsgáljam. Három szúrás érte, mindhárom a hátán.

A gyilkos tehát lesből támadt rá.

Hirtelen furcsa, fémes ízt éreztem a számban.

LESBŐL TÁMADT RÁ! A SZOBÁMBAN!

Hogy is van ez...? Valaki elrejtőzik a szobámban, és vár. Igen ám, de kire? Csakis rám. Nyílik az ajtó, belép egy férfi. A gyilkos biztos benne, hogy én vagyok az, odaugrik és ledöfi.

Hm. Szép kilátások.

Még percekig ezen töprengtem, s csak akkor riadtam fel, amikor rohanó léptek zaja hallatszott. Egy pillanattal később Miké robbant be a szobába.

Amint meglátott, megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Most érkezünk meg – mondta aztán. – Fruggi mondta, hogy idejöttél, mert láttad, hogy valaki bejött hozzád.

– Én meg már azt hittem, kilométerhiányod van – vigyorogtam, de közben azért jóleső melegséget éreztem. Miké nem tudhatta mi történik itt, mégis gondolkodás nélkül iderohant, készen arra, hogy bárkivel megküzdjön, ha kell.

De most már 6 is vigyorgott.

– Gondoltam, hátha valami jó nő vár rád, és esetleg elkel a segítség. Mert az a gyanúm, te már nemigen vagy harcképes.

– Miből gondolod?

– Mert láttalak, amikor kívánszorogtál a szállodaépületből.

Meg akartam kérdezni, hogy ez hogyan lehetséges, de ebben a pillanatban Shaó lépett be a helyiségbe.

– Mi történik itt? – kérdezte komoran.

– Már semmi – ráztam meg a fejem, és a földön fekvőre mutattam.

A százados előbb a halottra nézett, aztán rám villantotta a szemeit.

– Miért ölte meg?

– Tessék?

– Azt kérdeztem, miért ölte meg?

Csak most jöttem rá, hogy félreérti a helyzetet.

– Nem én voltam.

– Hát akkor ki? Mr. Fruggi látta, hogy magán kívül senki más nem jött be ide.

– Most nem is. De Cheng már legalább negyedórája halott. Nézze csak meg a szúrás környékét. A vér már megalvadt.

Shaó gyanakvó arccal végigmért, aztán átcsobogott az időközben kacsaúsztatóvá vált helyiségen, és a sebek fölé hajolt.

– Igaza van... – mondta néhány másodpercnyi szemlélődés után.

– örülök, hogy egyetértünk.

– Igaza van, nem most ölték meg... de attól még lehetett maga a tettes.

– Kizárt dolog!

– Igen? És mi van, ha maga előbb leszúrta Chenget, aztán átszaladt hozzám, mondván, hogy megtalálta Brian Chow hulláját...

– Állj! – emeltem fel a kezem. – Amikor elmentünk innen, az ajtóm be volt zárva. Akkor hogyan lehetséges, hogy most mégis térdig ér a víz a szobában. Csakis úgy, hogy elmenetelünk után nem

sokkal jött be ide Cheng, és az ajtó azóta nyitva van. Mert még egy ilyen felhőszakadás sem tudja öt perc alatt így eláztatni a helyiséget.

– És kilátta, hogy zárva volt a maga ajtaja, amikor elmentünk a telepről? – kérdezte diadalittas arccal a százados.

– Én.

Odakaptuk a fejünket, Fruggi állt az ajtóban.

– Maga?

– Igen. De egyébként is ökörség azt állítani, hogy izé... Mr. Grey

lenne a tettes.

- Nocsak - gúnyolódott Shaó. - Még egy magánnyomozó. Rajta

Mr. Fruggi, fejtse ki a véleményét.

- Hát csak azt akarom mondani, hogy Mr. Grey akkora koponya, mint hat itteni zсарu együttvéve, és van annyi gógyija, hogy ha ő nyírta volna ki a manust, akkor kiviszi és elássa valahol Shaónak elborult az arca.

- Mr. Fruggi! Ne sértegesse a hongkongi rendőrséget, mert ez esetben...

- Én? - hüledezett a kis köpcös. - Hiszen éppen hogy kóserolom őket. Mert ha hátuknak van annyi agya, mint Mr. Greynek, akkor már nem is olyan buták.

Shaó előbb elvörösödött, majd miután mindhárunkat jól megnézett magának, kivágtatott a helyiségből.

Fruggi úgy látszik csak erre várt. Lerogyott egy fotelbe, felragadta az asztalon álló, félig telt whiskysüveget, és mohón inni kezdett.

Legalább két decit engedett le a torkán. Mikor végre megfékezte magát, ránk nézett és kimerülten suttogetta:

- Micsoda nap! Jézusom, micsoda nap...

A megállapítás jogos volt. Engem viszont az érdekelt, miként láthatta, hogy be volt zárva az ajtó, amikor elmentünk innen.

- Mr. Fruggi... khm... ön az imént azt mondta a századosnak, hogy látta...

- Persze, hogy azt mondtam - vágott közbe vigyorogva -, mert amilyen baromarcú, még képes lett volna magát gyanúsítani. Ez annyit ért a szakmájához, mint nyúl a tojásrakáshoz. Ha ezen múlik, ez az agyalágyult Halálmester kinyír mindannyiunkat. És újra inni kezdett. Most már nem állt meg félúton, kiitta az egészet. Aztán letette az üveget, és egy csuklás után hetykén kijelentette: - Most már jöhet az atomháború.

összenéztünk Mike-kal, és elmosolyodtunk. Lám, Fruggi milyen egyszerűen megoldja a problémáit. Még mielőtt sokkot kapna a félelemtől, gyorsan berúg, és aztán jöjjön aminek jönnie kell. Nem rossz módszer.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és a másik operatőr, Chum vágódott be a helyiségbe. Nem szólt egy szót sem, csak végigmért bennünket, hidegen, ellenségesen. Aztán lassan odament néhai kollégája holttestéhez és letérdelt mellé.

Előbb a szúrásnyomokat vizsgálta meg, majd a helyiség berendezési tárgyait vette szemügyre.

- Keres valamit? - kedélyeskedett Fruggi.

Chum vészjósló arccal fordult felé.

- Igen - válaszolta némi hallgatás után -, keresek valamit. De magának ehhez semmi köze.

- Oké, oké, csak nyugalom, nyugalom - emelte fel a kezét a kis köpcös.

Chum erre tovább folytatta a szemlélődést. Legalább kétszer végignézte az összes bútort... aztán bólogatni kezdett, mint aki rájött valamire. Gyors mozdulattal az ajtóhoz lépett, és kitárta.

- Jöjjenek, a százados már várja magukat - szólt hátra a válla felett, aztán kicsörtetett az éjszakába.

Fruggi nehézkesen feltápáskodott, nyújtózott egyet, majd ránk nézett.

- Nyomulunk?

Vállat vontam.

- Ha egyszer várnak ránk...

A szállodaépület halljában nagy volt a nyüzsgés az egyes asztaloknál izgatott csoportok tárgyalták az eseményeket. Amikor beléptünk, néhányan gyanakodva végigmértek bennünket, de azután látva, hogy nem törődünk velük különösebben, folytatták a félbehagyott beszélgetést.

Leültünk egy félreeső zugba, Fruggi nyomban bizalmasan duruzsolni kezdett Miké fülébe, én pedig megpróbáltam feltűnés nélkül megfigyelni az egyes embereket, ki hogyan reagál a történetekre.

Először a mestereket, Johnson Wongot, Douglas Chant és Jenny Lít vettem szemügyre. Látszólag egykedvűen ültek, de a szemük sok mindenről árulkodott. Iszonyú feszültség lehetett bennük, ami nem is csoda, hisz nem tudhatták, hármuk közül ki lesz a következő áldozat. De egyikük sem félt, inkább tanácstalanok voltak. Egyszerűen nem értették, hogyan tudta a Halálmester olyan könnyedén legyőzni a többieket. Ami azt illeti, erre éri is kíváncsi lettem volna.

Grainesben most sem csalódtam, suttogva magyarázkodott a karikás szemű Storkmannak, mozdulataiból világosan kitűnt, hogy újabb jelenetek átdolgozására mozgósítja a forgatókönyvírót. A három amerikai statiszta, Forest, Donner és Seimer a kívülállók nyugodtságával tekingetett körbe. Miért is izgatták volna magukat, hisz őket nem akarta megölni a gyilkos. Világosan látszott rajtuk, hogy nem is kívánnak belekeveredni az ügybe.

Laó szokás szerint egymagában ücsörgött, a laikus azt hihette volna róla, hogy alszik. De nem, a félig lehunytt szemhéjak alatt a tekintete ide-oda cikázott, a látszatra petyhüdt testtartás pedig legalábbis nekem – egy vadállat támadás előtti lapulását juttatta eszembe. Az ajka körül gúnyos mosoly játszadozott.

Chum, a társ nélkül maradt operatőr letörten bámult maga elé. A szomorúságon kívül nemigen mutatott más érzelmet.

Jadrisa Sallyt vigasztalta – a stáb üdvöskéjét láthatóan megviselték a véres események – de időnként lopva felém pillantott.

Megértettem a lelkiállapotát. Hiszen ő is értesült a történekről, és most nyilván nem érti, milyen szerepem lehet az ügyben. Nem tudja, miért lopóztam ki az erdőbe, hogy botlottam bele Brian Chow hullájába, és mit keresett Chehg holtteste a lakásban. Hm. Ez utóbbira én is kíváncsi lettem volna.

Pradett leplezetlen és mérhetetlen utálattal fbarozott, úgy látszik, a csuklószorongatást még mindig nem tudta megbocsátani. Derűsen rámosolyogtam és integetni kezdtem neki.

Erre előbb megrándult, majd olyan arcot vágott, mint valami felbőszített oroszlan, és elfordította rólam azt a szimpatikus tekintését.

Shaó, mintha csak arra várt volna, hogy ő kerüljön sorra, amint ránéztem, felállt és kezével jelezte, hogy figyelmet kér.

Mikor a zsongás elcsendesedett, beszélni kezdett.

– Gondolom mindenki tudja mi történt, de a félreértések elkerülése végett még egyszer elmondom nagy vonalakban az eseményeket. Hajnali két órakor Mr. Grey azzal a hírrel ébresztett fel, hogy megtalálta Brian Chow holttestét. Elmentünk a tetthelyre, ekkor már velünk volt Mr. Darms és Mr. Fruggi is. Miután meggyőződtem róla, hogy bűntény történt, megkértem Mr. Greyt, hogy jöjjön vissza a telepre, és értesítse önöket. Nos, ő visszajött és ekkor észrevette, hogy a lakásának ajtaja nyitva van. Bement, és ott találta Mr. Chenget leszúrva. Ezek után megkérdezem: Ki az, aki az éjszaka folyamán elhagyta az üdülőttelep területét?

Kelletlenül tettem fel a kezem. Annál is inkább, mert a három mesteren kívül én voltam az egyetlen, aki így cselekedett. Minden szem rám szegeződött, ami nem is csoda, hisz a mesterek köztudottan edzeni voltak, én viszont...

Kezdtém kényelmetlenül érezni magam. Legszívesebben elmondtam volna, hogy miért is indultam el az erdőbe, de aztán letettem róla. Úgy gondoltam, jobb, ha a settenkedők nem tudják, hogy láttam őket. Inkább Shaóra figyeltem, akinek újabb elmés kérése volt.

– Szeretném, sőt felszólítom, hogy jelentkezzen az a személy, aki valami gyanús dolgot tapasztalt... valami furcsát, szokatlant... Megint engem figyelt mindenki, de ezúttal csalódnuk kellett.

Eszem ágában sem volt újból feltenni a kezem.

– Nos jó – mondta a százados némi várakozás után. – Holnap úgylis egyenként fogok kihallgatni mindenkit, akkor elmondhatják, ha időközben eszükbe jutna valami... – hirtelen gúnyossá vált a hangja – mert nem hiszem, hogy csak ennyit tudnának. És ha most elmondanák az észrevételeiket, akkor több esélyünk lenne rá, hogy

elkapjuk a gyilkost... Az önök érdekében!

Szavai nem hatották meg a hallgatóságot, senki sem jelentkezett.

- így is jó - mondta hűvösen, amikor látta, hogy nem akad segítőre, majd kis idő múlva hozzátette: - Ami pedig az edzéseket illeti, mostarítól fogva megtiltom, hogy éjszakánként bárki is elhagyja a telepet.

- Mit csinál? - kérdezte Johnson Wong vészjósló nyugalommal.

- Megtiltom.

- De nem nekem.

- Magának is. Ha még nem jött volna rá, maguk célpontok. Az erdőben pedig könnyű prédául szolgálnak...

- Fogja be a száját! - ordította fenyegetően Johnson Wong, és felugrott a helyéről. - Hogy meri azt mondani, hogy könnyű prédául szolgálunk? Most, itt kiállók bárkivel. Gyerünk Halálalmester, hol vagy?

Dühödten nézett körbe, de láthatóan senki sem óhajtott megküzdeni vele. Ekkor Shaóhoz fordult.

- Nyugodt lehet, én holnap, azaz ma este is kimegyek edzeni.

- Mr. Graines! - fordult Shaó most a rendező felé. - Kérem, beszéljen Mr. Wonggal.

- Eszemben sincs - rázta a fejét amaz.

- Pedig magának érdeke lenne. Mert eddig még senki sem úszta meg élve a Halálalmester támadását... és, ha így megy tovább, akkor nem marad szereplője. Akkor aztán hiába írják át olyan boszorkányos gyorsasággal a forgatókönyvet, nem lesz kinek.

Ez hatott, Graines gondolkodóba esett. Látszott rajta, hogy nem szívesen visszakozik, de Shaó az elevenébe talált. Hiszen szereplők nélkül elég nehéz filmet csinálni.

Hosszú, feszült másodpercek teltek el... Shaó szinte szuggerálta a rendezőt. Végül Graines megszólalt.

- Azt hiszem... nos, azt hiszem igaza van százados. Megbeszéljük a dolgot a mesterekkel.

- Köszönöm.

Shaó elégedetten elvigyorodott, tudta, hogy nyert. Én viszont nem voltam benne teljesen biztos, ezért odahajoltam Fruggihoz.

- Graines tényleg rá tudja beszélni Wongékat, hogy maradjanak a telepen?

- Ühüm - bólogatott a kis köpcös. - A szerződés szerint a mesterek számára Graines szabja meg, hogy mikor edzenek és mikor forgassanak.

- Értem - bólintottam, aztán visszafordultam a százados felé, várva, hogy mit talál még ki...

Semmit! Udvarias ábrázatot öltött, és elköszönt a társaságtól. Végre!

Mindenki szedelőzködni kezdett, majd azok, akiknek nem a főépületben volt a szállásuk, elindultak a kijárat felé.

Mi is így tettünk, és már az ajtónál voltunk, amikor Shaó utolért bennünket.

- Mr. Grey! Egy pillanatra...

- Muszáj? - fordultam hátra kelletlenül.

- Sajnosönkulcsfiguraazügyben...és...kém...azthiszem, jobb lenne, ha most hallgatnám ki.

Szomorúan felsóhajtottam.

- Gondolja?

Shaó furcsán elmosolyodott.

- Igen, Mr. Grey.

- Nem várhatnánk reggelig?

- Tőlem igen...

-De...?

- De nem biztos, hogy ön megéri a reggelt.

Puff neki! Szép kilátások!

Enyhén megborzongtam.

- Mondja, maga mindig ilyen optimista? - kérdeztem aztán, alig leplezett rossszallással a hangomban.

- Ez nem optimizmus kérdése - rázta a fejét. - Maga túl sokat tud.

-Miről?

- Mindenről.

- Aha. így már értem.

- Jöjjön, üljünk le.

Időközben már mindenki elhagyta a társalgót, így kényelmesen válogathattunk az üres asztalok között. Végül kiválasztottunk egyet, letelepedtünk mellé, és Shaó a tárgyra tért.

- Nézze Mr. Grey, maga egy csomó dologról nem beszélt nekem. Eddig! De most kettesben vagyunk és szeretném, ha felvilágosítana néhány apróságról...

-Például?

- Például, mit keresett ön hajnali kettőkor az erdőben?

Ez kényes kérdés volt. Ha az igazat mondom, nem hiszi el... ha hazudok, azt sem. Akkor viszont mindegy, mit csinállok...

- Sétáltam.

-Mit csinált?

- Sétáltam.

- Hajnali kettőkor?

- A vacsora miatt a gyomrom...

- Mr. Grey! Maga nemcsak hülyének néz, de vaknak is. Maga még a vacsora felszolgálása előtt elhagyta az éttermet.

Hm. Úgy látszik figyelt engem.

- Hát ez az! Ha éhes vagyok, mindig felébredek éjszaka, és most mivel aludni nem tudtam...

- Megint valótlan állít! Amikor bementem magához, és megvizsgáltam Cheng hulláját, kissé körbenéztem. A maga ágya bontatlan volt, tehát nem aludt benne az éj folyamán.

Határozottan kezdett kínossá válni a dolog. Mit lehet ilyenkor tenni? Átmentem ellentámadásba.

- Hát ide figyeljen! Maga nagyon jól tudja, hogy nem öltem meg senkit...

- Miből gondolja?

- Abból, hogy amikor a Halálmester végzett az első áldozattal, Dick Yuennel, én még Los Angelesben voltam.

-És Cheng?

- Mit gondol, mi közöm a Silver Fist egyik operatőréhez?

- Hát csak annyi, hogy az belopózott magához. Maga pedig le-i szúrta.

- Na látja, ez az a pont, amikor egyik szavával agyonvágja a má-1 sikat. Azt mondja: tudja, hogy nem aludtam a házamban. Akkori viszont nem szúrhattam le Chenget. Arról nem is beszélve, hogy Mr. Fruggi tanúsítja, hogy amikor elmentünk a telepről, az ajtó zárva volt, és a szobába nem eshetett be egy fél úszómedencényi víz az alatt az öt perc alatt, amíg a visszatérésünk után egyedül marad-1 tamott.

Shaó látta, hogy nem boldogul velem, legalábbis így nem. Ezért taktikát változtatott.

- Igaza van Mr. Grey, tudom, hogy nem maga a tettes. Azt viszont ön is láthatja hogy valakinek az útjában áll. És ez a valaki meg akarja magát ölni. Én csak segíteni szeretnék... de ehhez az kell, hogy elmondja, amit tud. Biztos vagyok benne, hogy látott vagy hallott valami olyasmit, ami veszélyes lehet a gyilkosra nézve.

Töprengő arcot vágtam, mintha azon morfondíroznék, vajon minek is lehettem fül- vagy szemtanúja. Pedig eszem ágában sem volt beszámolni Shaónak a velem történeteikről. Még csak az kéne!

Egyből nagydobra verné a dolgot, és utána már nem csak egy hanem legalább három ember akarna kinyírni.

Néhány másodperc után sajnálkozva megráztam a fejem.

- Nem tudok segíteni.

Shaó arca ibolyaszínűvé vált.

- Most már elég volt! - csattant fel ingerülten. - Maga megtagadja az együttműködést, fontos adatokat hallgat el, hátráltatja a nyomozást. Tudja milyen súlyos büntetés szabható ki ezért?

Szelíden rámosolyogtam.

- Tudom százados. De az ön által emlegetett büntetés csak akkor szabható ki, ha ezek az igen súlyos vádak bizonyítást nyernek.

Erre azonban nem kerülhet sor...

- Igen? És ugyan miért nem?

- Hm. Önnek elég rossz a memóriája. Hajói emlékszem, azzal kezdte a beszélgetést, hogy azért hallgat ki most, mert nem biztos benne hogy megérem a reggelt. Halott embert viszont roppant nehézkes és hosszadalmas dolog beismerő vallomásra kényszeríteni, pláne megbüntetni.

Felálltam.

- Most pedig, ha megengedi, távozom. Vegye utolsó kívánságnak, hogy halálom előtt szeretném jól kialudni magamat.

Biccentettem, és elindultam kifelé.

Shaó azért nem állta meg, hogy utánam ne szóljon.

- Szép álmokat Mr. Grey!

Kiléptem az épületből, Mike-ék bungalójához mentem és bekopogtam.

- Még egy hulla? - hajolt ki Miké vigyorogva az ajtórésen.

- Állítólag én leszek az reggelre.

- Nocsak! Kerülj beljebb!

Benyomultam, és ledobtam magam az egyik fotelbe.

- Nincs valami piád? - néztem körül.

- Van, van, de ha nem tudnád, itálról mindig az elhalálozni készülő szokott gondoskodni.

- Micsoda pech. Most kénytelen leszek életben maradni.

- Legalábbis ma éjszaka.

Miké üveget varázsolt elől!, két poharat félig töltött, és az egyiket átnyújtotta nekem.

Belekortyoltam, jólesően bizsergetett.

- Nos? - nézett rám társam.

- Fruggi? - kérdeztem vissza.

- Alszik. Úgy is mondhatnám, elájult. Persze nem is csoda, pillanatok alatt megitta nálad azt az üveg piát.

- Aha. Szóval nyugodtan beszélhetek.

Mintegy megnyugtató horkolás harsant a galéria felől.

- Ez ő! - vigyorgott Miké kesernyésen. - De ez még csak a kezdet. Ha belelendül, semmi különbség nincs közte, és egy földközeli repülő F-16-os között.

Bólintottam.

- Akkor kezdem a mesét. Úgy kezdődött, hogy... hé várjunk csak! Te azt mondtad, hogy láttad, amikor kijöttem Jadriától...

- Igen. Fruggi épp teljes hangerőn üzemelt, és felébredtem. Tudod, jó alvókám van, de amit ő művel, az már túlzás. Egy ideig még megpróbáltam magam befűzni a párnába, de aztán rájöttem, hogy reménytelen a dolog. Erre felkeltem és odamentem az ablakhoz.

Akkor láttalak meg téged. Itt lopakodtál el a ház mellett.

- Tényleg, ez akkor eszembe se jutott. Na és mást nem láttál?

Mert légy erős, énelőttem három egymástól különálló fickó is bekúszott az erdőbe, néhány pillanat eltéréssel.

- Őket nem láttam...

-Csak?

- Csak azt a két másik ürgét, akik néhány perccel utánad sündörögtek ki a telepről.

- Hát ilyen nincs!

- Pedig van. Hogy őszinte legyek, én ismentem volna, de Fruggit nem mertem itt hagyni. Meg aztán úgy gondoltam, mivel fogalmam sincs merre mész, kizárt dolog, hogy megtaláljalak.

- Ami azt illeti, én sem tudtam hová megyek - vigyorodtam el, és beszámoltam neki az éjszaka történéseiről.

Mikor befejeztem, szótlánul maga elé meredt, látszott rajta, hogy még egyszer lepergeti az agyában a hallottakat. Aztán felnézett.

- Van foglalmad, mit kereshetett a fickó a kolostornál?

- Még csak tippelni sem tudok. Sőt azt sem tudom, hogy a másik mit kereshetett ott, akivel összeverekedtem. Mert biztos vagyok benne, hogy a két ürge nem egy csapatba tartozik, hiszen akkor együtt mentek volna a

romhoz. Nem, nem, ezek egymás ellen dolgoznak.

- És a harmadik?

- És a negyedik meg az ötödik?

Hm. Érdekes kérdések. Arról nem is beszélve, hogy Brian Chow holttestét ketten is a szemem láttára találták meg, és egyáltalán nem törődtek vele. Mintha természetes lett volna a számukra a dolog...

Pedig biztos, hogy ők is akkor látták először a hullát.

- És Cheng? - riasztott fel a gondolataimból Miké. - ő vajon mit kereshetett nálad?

- Honnan tudjam? Egyszerűen nem értem, mi vihette rá, hogy hajnali kettőkor bejöjjön hozzám.

- Talán ki akart nyírni.

- De miért?

- Mit tudom én. Talán nem tetszett neki a szemed színe.

- Ez látod lehet. Legalábbis eddig ez tűnik a leglogikusabb gondolatnak. A másik, aki viszont nálam várakozott, nyilván azt nehezményezte, hogy hátrafésült, barna hajam van.

- Na ugye, hogy csak rájövünk az indítékra.

Tanácsstalanul ültünk.

Az események teljesen kuszán és érthetetlenül kavargtak bennünk.

Közben odafent Fruggi teljes hangerőre kapcsolt, és most valóban egy mélyrepülésben haladó vadászgéphez hasonlatos hörgések, morgások törtek fel belőle. Nem is bírtam sokáig.

- Azt hiszem az lesz a legjobb, ha megyek, és lefekszem - mondtam és felálltam.

- Oké - vigyorgott Miké. - Csak aztán nehogy arra ébredj, hogy kinyírtak.

Én is elvigyorodtam.

- Ha ez bekövetkezne, nyomban átjövök és szólok neked.

Minden előzetes rémhír ellenére arra ébredtem, hogy élek.

A sikeren felbuzdulva átnyargaltam Fruggiékhöz, majd a kis köpcössel életet leheltünk Mike-ba, aztán egy gyors reggelit követően kivonultunk a forgatás helyszínére.

Nem mondhatnám, hogy farsangi hangulat fogadott bennünket, mindenki álmos volt, komor és gyanakvó.

Storkman is petyhüdtlen hevert a székén és vérekes, karikás szemeivel az újfent átdolgozott forgatókönyv lapjaira meredt. Biztos voltam benne, hogy nem látja a betűket.

Chum a kamerákat igazgatta, közben lapos pillantásokkal méregette a többieket, köztük az öt irányító, örökmozgó módjára

ide-oda loholó Grainest is. Ez utóbbin úgy látszik nem fogtak az események, ugyanolyan lendületben volt, mint eddig bármikor.

Kissé furcsálltam a viselkedését, ugyanakkor csodáltam is. Száz rendező közül talán egy se lett volna képes rajta kívül arfa, hogy ebben a helyzetben ennyire összefogja a csapatot. Bár a mestereket nem kellett különösebben istápolni, ők annak ellenére, hogy örökös életveszélyben voltak, mindenképpen meg akarták csinálni a filmet. Ez látszott rajtuk.

Johnson Wong és Jenny Ii most is gyakorolt, bizonyára valamelyik jelenetet próbálták. Tőlük kissé távolabb Douglas Chan, a

szai tör mestere pihent egy kempingszékben és elmaradhatatlan walk-man-jét hallgatta önfeledten, látszólag tudomást sem véve a

külvilágról. Még engem is majdnem megtévesztett. Szerencsére sikerült elkapnom azt a pillantást, amelyet a tőle kb. tíz méterre szorgoskodó Laó felé vetett.

Feszült, harcra kész pillantás volt ez, és

pontosan elárulta: mi jár Chan fejében.

Foresték szokás szerint kissé külön ültek a kínaiaktól, mintegy

ezzel is hangsúlyozva, nekik semmi közük a mesterekhez. Csendesen beszélgettek, jöttünkre barátságosan intettek felénk.

- Még ezek a legnormálisabbak - súgta Fruggi.

- Persze, mert nekik nincs mitől tartaniuk - mondta Miké. - Ha ők is életveszélyben lennének, akkor bizonyára másként viselkednének.

- Még erre is sor kerülhet - vetettem közbe. - Chenget sem fenyegette meg senki, mégis kinyírták. Csak azt nem értem, hogyan

képes őt Chum helyettesíteni. Bár, amikor ketten voltak sem hiszem, hogy normális munkát tudtak végezni. Akkor is hat kamerát állítottak be, de csak kettőnél voltak ott.

- Ó, az nem probléma - magyarázta Fruggi. - Ezek a szerkentyűk össze vannak kötve ilyen táv... akármivel, és amikor kezdődik a forgatás, akkor egy gombbal egyszerre kapcsolják be mindet.

- Aha, értem.

- Látják, vágom a témát, pedig csak pár napja vagyok színész.

Tényleg, megyek is, felkapom a szerkómat, és leverem ezt a behemót Wongot. Most éppen az jön, amikor a kastélynál megtaláljuk egymást és piff-puff!

Ezzel a kis köpcös elrobogott a sminksátor felé.

Miké leült, én pedig követtem a példáját.

- Kíváncsi vagyok, Fruggi mit fog alakítani - vigyorgott társam, miután kényelmesen elhelyezkedtünk a kempingszékben, éppen az elkövetkező jelenet helyszínével, a kastélyimitációval szemben.

- Wongot biztos kiborítja - somolyogtam. - Frugginak ehhez különleges érzéke van.

És valóban, amint az óriás meglátta a kis köpcöst fekete bőrszerelésben közeledni, idegesen megrándult az arca. Fruggi azonban ném is figyelt ilyesmire.

- Hogy s mint, hogy s mint? - kedélyeskedett.

A kínai nem válaszolt, csak undorodó arccal rámeredt.

- Na ne legyen már ilyen mogorva - intette a másik. - Hozza a seprűnyelet, aztán zumi.

Wong elfordult, és tisztán láttam a szája mozgásából, hogy tízig számol. Aztán fújt egy nagyot és elindult a botért, amelyet a díszlet falánál hagyott.

Graines időközben befejezte a kamerák beállítását, most odalépett Fruggihoz, és magyarázni kezdett neki. A kis köpcös ezúttal

csupa figyelem volt, nem kérdezősködött, nem szólt közbe. Csak amikor a másik befejezte, akkor yigyorodott el.

- Persze, persze rendezőkém, minden oké, ne féltsen. Pikkpakk, aztán már ketté is törtük a seprűnyelet.

Graines az atyai hangtól előbb pislogni kezdett, majd reszkető kézzel cigarettára gyújtott. Mélyen leszívta a füstöt, aztán megigazította fején a zokésapkát és a számára fenntartott székbe dobta magát.

Fruggi ekkor felénk kacsintott, aztán fürgén a kastély kapujához lépett, és intett Wongnak, hogy menjen oda ő is.

A kínai lassan odaballagott és megállt előtte.

Érdeklődve vártam, hogyan oldják meg a feladatot. Fruggi

ugyanis reggeli közben elmondta, miről van szó: maga a verekedés már fel van véve az amerikai mesterrel, akit jelenleg ő helyettesít, de a bekötő jelenet hiányzik. Ez mindössze egy rövid párbeszédből áll, valamint abból, hogy Johnson Wong megpróbálja leütni ellenfelét a bottal, de az elhajol, és a fegyver a kastély kapujának csapódva kettétörik.

Graines intett Chumnak és Laónak - ez utóbbi a csapó feladatát látta el -, aztán a szereplőkre függesztette a tekintetét.

Kezdődött a jelenet.

- Hát megtaláltalak végre - vicsorogta Johnson Wong, és felemelte a botot.

- Ez lesz a veszted - morogta vissza Fruggi, aki egy pillanat alatt megváltozott. Most valóban komornak, sőt fenyegetőnek hatott.

Egész megdöbbenem. Eddig el sem tudtam volna képzelni a kis köpcösről, hogy ilyen arckifejezést is képes ölteni.

A díszvarrásokkal teli bőrruha pedig sokkal izmosabbnak mutatta, mint amilyen valójában volt, így a külseje is tekintélyt parancsolóbb lett.

Johnson Wong hirtelen előrelendült, és lesújtott a bottal. Már azt hittem, bekövetkezik a tragédia, amikor Fruggi oldalra vetette magát, a fegyver elsuhan a felette és hangos recsenéssel kettétört a kapun.

- Oké, ennyi - kiáltotta Graines, majd a kínaihoz fordult. - Nagyon jó volt, csak úgy érzem, lehetett volna erősebb az ütés. így esetleg észrevehetik, hogy preparálva van a bot.

Wong megvonta a vállát.

- Felesleges volt befűrészelni. Én egy rendes botot is el tudok törni, ha a díszlet bírja.

- Jó, akkor próbáljuk el még egyszer - bólintott Graines, és intett Laónak, aki erre eltűnt az épületimitációk között, majd néhány pillanat múlva egy új bottal tért vissza. Odament Wonghoz, átnyújtotta neki a fegyvert, aztán felvette a két törött csonkot a földről, és kissé odébb ment, hogy kikerüljön a kamerák látószögéből.

A két szereplő újra elhelyezkedett.

Ekkor teljesen véletlenül felpillantottam a kastély tetejére, és kis híján felkiáltottam.

Az épület csúcsához közel, körülbelül hét méteres magasságban kiterjesztett szárnyú, embernagyságú sárkányszobor tekintett le a stábra. Fruggi mesélt már róla, a film végén valakire rázuhan és agyonnyomja.

És, hogy mi volt a problémám? Nos az, hogy tudtam: Wongnak óriási erővel kell ütnie, ha szét akarja törni a kapun a keményfabotot. Most értettem meg, miért mondta az előbb a kínai: ha a díszlet bírja. És, ha nem?

A sárkány feje éppen Fruggi fölött volt.

Tétován mozdultam, és szólni akartam, kiáltani neki, figyelmeztetni a veszélyre... de már késő volt.

Johnson Wong iszonyatos erővel lesújtott.

A kis köpcös csakúgy, mint az előbb, oldalra vetődött, a bot pedig hatalmas csattanással vágódott neki a kapunak. Hirtelen roppanás hallatszott, aztán az alig egy hüvelyknyi vastagságú falak megrázkódtak.

A sárkány pedig kibillent a helyéről és zuhanni kezdett lefelé.

Wong a gyanús zajra azonnal hátraugrott, így kikerült a veszélyes zónából, Fruggi viszont úgy látszik rosszul eshetett, mert ott maradt fekvé a földön.

Semmi esélye sincs - villant át az agyamon. - Igaz a szobor is csak díszlet, gipszből van, de így is legalább kétszáz font a súlya. Akinek a fejére ráesik, azt nemigen vigasztalja, hogy maga a szobor is széttörik a becsapódáskor.

Mindenki döbbenetben állt...

Aztán egy ordítás, egy villanás, valami puffan, reccsen, és a környéket gipsztörmelék meg por teríti be.

Hirtelenjében azt sem tudtam, mi történt.

Csak amikor kissé szétoszlott a porfelhő, akkor láttam meg Laót.

Ott állt a halálsápadt, minden ízében reszkető Fruggi mellett, széles terpeszállásban, két karja az ég felé meredt, szabályos ököltartásban. Az arca teljesen kifejezéstartelen volt, nem árult el semmilyen érzelmet. Pedig éppen most mentette meg egy ember életét.

Most jutott csak el a tudatomig, hogy hogyan zajlott le az egész.

Laó valami félelmetes gyorsasággal ugrott oda a földön fekvő mellé, és a lezuhanó gipszszobrot egész egyszerűen pozdorjává zúzta egy kétkezes ökölütéssel.

Félelmetes...

Mert igaz, hogy a gipsz rendkívül könnyen törik, de egy közel . kétszáz fontos tömör szobor már nem.

Ehhez iszonyatos erő kellett Akkora, amekkorával...

- Jézusom! Laó, mindent visszavonok, amit eddig pofáztam magára. Maga pontosan tudja, hogy mikor dobja be magát.

Felrezzentem a gondolataimból, és a hálálkodó Fruggira pillantottam. Időközben sikerült magához tértie a sokkból, és most folyamként ömlöttek belőle a köszönő szavak. Megállás nélkül

mondta a legválogatottabb dicséreteket, éppen csak testvérévé nem fogadta Laót. Laót, aki némiképp zavartan tekingetett körbe.

Aztán hirtelen megrántotta a vállát, és elindult

Mindenki érdeklődve nézett utána, egészen addig, amíg el nem tűnt a díszletek között az őt figyelők elől.

Az események hatása alatt Graines úgy döntött, hogy mégiscsak jó lesz az első felvétel, és következhet a Johnson Wong-Jenny Li jelenet. Addig is negyed óra szünetet rendelt el, aminek igencsak

megörült Ráadásul befutott Pradett egy kis kerek kocsival, amely dugig volt rakva a legkülönbözőbb szendvicsekkel és italokkal. A jelenlévőket nem kellett különösebben kínálni, mindenki megpakolt egy-egy kistányért és falatozni kezdett.

- Micsoda mázlim volt - huppant le mellénk Fruggi kezében egy megpúpozott tányérral. - Ha ez a Laó nincs ott, akkor kilapultam volna, mint rágógumi a csizmatalpon. Marha rendes volt tőle, hogy szétcsapta azt az akármit.

- Hát az biztos, hogy rajta kívül senki sem tudott volna segíteni bólogattam elgondolkozva.

- Ja. Én meg, hogy dumáltam, hogy ki kell rúgni meg minden...

- Igen, sajnos sokszor hajlamosak vagyunk rá, hogy valamilyen kiragadott részlet alapján ítéljünk meg valakit. Ez pedig veszélyes ... nagyon veszélyes.

- Hát ezt elég hajmeresztő hangsúllyal mondta. Mire gondol?

- A, semmire.

Felemelkedtem a székből.

- Na, megyek, járok egyet.

- Most? Amikor itt a sok frankó kaja? Nézzen ide, kaviáros meg lazacos, meg ilyen izés... ilyen... szóval mindegyik frankó, na.

- Nem vagyok éhes - vigyorodtam el, és könnyed léptekkel elindultam.

Am, amint beértem a díszletek takarásába, lopakodásra váltottam. Fürgén és hangtalanul siklottam arrafelé, amerre Laót reméltem megtalálni.

53 .

Egyre távolabbról hallottam a stáb nyüzsgését, végül teljesen elült mögöttem a zaj.

Már kiértem az épületimitációk közül, és az erdő felé akartam venni az utamat, amikor jobbról, egészen halk beszédet hallottam.

A hang a sminksátor mögül jött.

Természetesen azonnal odalopóztam. Előbb a sátorba lestem be, de ott nem volt senki. Ekkor hirtelen ötlettől áthatva bebújtam a ponyva alá, és vigyázva, nehogy felborítsak valamit, a sátor azon részéhez surrantam, ahol az ablaknyílás volt.

Itt tisztán és érthetően hallatszott minden szó. A ponyva túloldalán éppen Chum beszélt Laónak.

- ... mentette Fruggi életét, sok ellenséget szerzett magának. Ez a kis mutatványa elég élénk érdeklődést keltett.

- Nem feltűnési vágyból csináltam. Ha nem lépek közbe, az az ember meghalt volna.

- Hát éppen ez az! Maga sokkal gyorsabb bármelyik mesternél, az ütése pedig izonyatos. Ilyen erős ütése csak egyvalakinek lehet...

- Jó lenne, ha nem foglalkozna velem - morogta Laó fenyegetően.

- Pedig akaratlanul is kénytelen vagyok. Egyik éjjel például véletlenül láttam magát edzeni. Kinn az erdőben. Egyedül. És amit csinált az félelmetes volt.

- Mondtam már, hogy ne foglalkozzon velem! Én nem törődöm azzal, hogy maga mit keresett éjjel az erdőben. Sőt, azzal sem foglalkozom, hogyan került ide a stábhoz.

- Mire céloz? - most Chum hangszíne vált agresszívvé.

- Arra - mondta Laó lassan, szinte szótagolva -, hogy én már nagyon régóta dolgozom a filmszakmában, és sok barátom van a többi filmgyárnál... például a Trangernél is, ahonnan maga idejött.

-És?

- És biztosan tudom, hogy maga sohasem dolgozott ott operatőrként. Szinte bénultan hallgattam a beszélgetést.

Mi ez az egész? Laó éjjelenként kijár a erdőbe? Chum valójában nem is operatőr?

Hirtelen rájöttem, mi a teendő. Beszélni kell Grainessel!

Az elhatározást azonban nem követhette azonnal tett, hiszen tudtam, hogy nemsokára folytatódik a forgatás.

Éppen ezért jobbnak láttam, ha kilopakodok a sátorból, mielőtt valaki bejönne. Még csak az hiányozna, hogy a belépő hangosan kérdőre vonjon: mit keresek itt. A beszélgetők nyilván meghallanák, és egyből

tudnák, hogy hallgatóztam. Ez pedig a jelenlegi helyzetet tekintve nem lenne életbiztosítás a számomra. Kisurrantam a szabadba, aztán derűs arcot öltve, könnyed léptekkel tértem vissza a kastélyimitációhoz.

Nemsokára a többiek is megérkeztek – már persze azok közül, akik egyáltalán eltávoztak a szünet idejére –, és megkezdtek a következő jelenet felvételét.

Nem tudtam igazán odafigyelni. Egyfolytában az újonnan szerzett információkon járt az eszem. Alig győztem kivárni, hogy a mai napra tervezett munka befejeződjön, és a társaság elinduljon vissza az üdülőtelepre.

Már az úton Graines mellé szegődtem, és sikerült is rávennem, hogy beugorjon hozzám egy italra.

A teraszon foglaltunk helyet. Töltöttem két adag whiskyt, aztán megemeltem a poharamat.

– Arra, hogy reméljük: valahogy csak sikerül befejezni a filmet. Graines fáradtan elmosolyodott.

– A próféta beszéljen magából.

Kiittuk az italt.

– Ez jólesett – csettintett Graines elismerően. – Egészen kiszáradtam. Az összes folyadék egy pillanat alatt kiütközött a homlokomon, amikor az a rohadt sárkány lezuhant.

– Valóban meleg helyzet volt – bólogattam. – Még szerencse, hogy Laó közbelépett.

– Ja. Fantasztikus volt, amit csinált. Vissza is fogom nézni a felvételt, mert ebben a töpörödött kis emberben van valami... valami nem is tudom micsoda...

– Ühüm. Tényleg, mióta ismeri?

– A, csak erre a forgatásra jött ide. A Silver Fistnél van ő is, de általában egy másik stábbal dolgozik. Most viszont annyira rimádkodott, hogy ő jöhessen ide a szigetre, hogy megsajnáljam. Végül is egy kellékes nem oszt nem szoroz. Az állandóval az utóbbi időben amúgy is sok bajom volt. Így aztán Laót hoztuk el.

– Aha. Mások is vannak, akik ilyen véletlenszerűen kerültek be a csapatba?

– Hát... tulajdonképpen a két operatőr is. Ugyanis pont a forgatás megkezdése előtt az egyik konkurens cég elcsábította az enyémet. El se tudja képzelni, milyen verekedés megy itt a filmgyárak között azért, hogy megnehezítsék a másik dolgát. Ott tartanak be egymásnak, ahol csak lehet. Persze én is nagy szarba kerültem, mert megbízható, jó munkaerőt nehéz találni, pláne ilyen rövid idő alatt... De szerencsém volt.

– Nocsak!

– Igen. Az egyik filmgyártól, a Trangertől ugyanis épp akkor ött el két operatőr.

– Ezt honnan tudja? Mármint, hogy a Trangertől jöttek?

– Ők mondták... de, természetesen én is odatelefonáltam, és referenciákat kértem róluk.

– És?

– Azt mondták, nagyon megbízható, jó munkaerő mindkettő.

– Értem.

– Mr. Grey? Miért érdekli magát mindez?

– A, csak kíváncsiságból?

– Nana, Mr. Grey! Maga nem az a típus, aki csak úgy kíváncsiskodik. Igaza volt, de nem kívántam neki megmagyarázni az indokaimat, inkább tréfával ütöttem el a dolgot. Még megittunk egy italt, beszélgettünk egy kicsit erről-arról, aztán Graines távozott. Én meg azonnal átnyargaltam Mike-hoz.

– Nos, mit szedtél ki belőle? – kérdezte társam a rendezőre utalva, amikor betoppantam hozzá.

Előbb beszámoltam neki a Laó és Chum között lezajlott párbeszédre, s csak azután tértem rá a Grainestől hallottakra.

Mikor befejeztem, Miké elismerően füttyentett.

– Hát ez nem semmi, öregem. Hajó körülnézünk, kiderül, hogy

mindenki sumákol.

- Ezt hogy érted?

- Ahogy mondom. Nekem ugyanis Graines sem tetszik.

- És miért?

- Több okból... Először is az anyagiak miatt. Nagyon furcsállom, hogy egy rendező akkor jár jól, ha néhány színésze elhalálozik.

- Erről nem tehet, ilyen a szerződése. És bár igaz, hogy a megtakarítás fele az övé, de ez nem csak a színészek gázsijára vonatkozik, hanem mindenre, a felszerelésre, a forgatási időre...

- Jó, jó, jó. De a legnagyobb pénz mégiscsak a mesterek tiszteletdíjából, illetve annak megmaradásából jöhet össze.

- Ez igaz.

- Van még más is.

-Például?

- Amikor az idejövetelünk éjjelén kigyulladt a hajó, Graines egyáltalán nem látszott megrendülni. Mintha előre tudott volna a dologról.

- Ugyan Miké, ez csak feltevés.

- Az viszont nem, hogy Simon Tsai halálakor, szinte pillanatok alatt megadta Storkmannak az instrukciókat, hogy milyen jeleneteket írjon át.

- Ez tényleg így volt.

- Na látod! Olyan könnyedén átlépett egy halott emberen, mintha az sohasem létezett volna... vagy mintha már előre meg lett, volna a fejében az átdolgozott sztori.

- Tényleg elég hamar túltette magát a dolgon... de én ezt inkább egyfajta fanatizmusnak nézem. Annyira meg akarja csinálni a filmet, hogy bárkin és bármin átgázol a cél érdekében.

- Jól mondd, bárkin és bármin átgázol.

- Hm. Van még valami?

- Hát persze, a mai forgatás.

- Miért, ott mi volt?

- Ugyan Tony, emlékezz csak! A szobor kis híján agyoncsapta Fruggit. Fruggit, aki szintén rajta van a halállistán.

- Miké, ez véletlen volt.

- Lehet, nekem mindenesetre gyanúsnak tűnt a dolog. Ugyebár az történt, hogy Johnson Wong egyszer széttörte a botot a kapun...

- Igen.

- Szerinted rosszul sikerült az a jelenet?

- Nem, elég élethű volt... de ebben Graines a szakember.

- Hát persze, ő pedig azt mondta Wongnak, hogy üssön erősebbet.

- Igen.

- És mit válaszolt a kínai? Azt, hogy tud ő erősebbet ütni, ha a díszlet bírja. Wong tehát nem volt biztos a dologban. Graines viszont, miután egy pillantást vetett a két szereplő fölött meredező szoborra, elküldte Laót egy másik botért.

- Gsak nem arra gondolsz... ?

- De igen. Graines bízott benne, hogy a díszlet nem fogja bírni, és a lezuhanó sárkány agyonüti Fruggit vagy Johnson Wongot. Esetleg mindkettőt.

Kissé bizarr volt az elképzelés, de nem lehetetlen. Olyannyira nem, hogy megtárgyalása egészen a vacsoráig elhúzódott.

Akkor viszont úgy döntöttünk, hogy mára ennyi elég is a találgatásokból, és elballagtunk az étterembe.

Most - hála Shaó felkérésének - kivételesen a mesterek is ott voltak, igaz nem vacsoráztak, csak valami salátaszerű ételből csipegettek egy keveset.

Jadrisa ez alkalommal is mellém ült, de a viselkedésében a korábbiakhoz - és különösen a tegnapi estéhez - képest volt egy bizonyos fokú tartózkodás. És kíváncsiság.

Persze, megértettem, hiszen neki eddig még nem adtam magyarázatot arra, hogy milyen körülmények között kerültem éjjel az erdőbe. Az étterem viszont nem alkalmas arra, hogy az ember nyugodtan beszélhessen, éppen ezért evés után elhívtam sétálni.

Nem mentünk messzire, csak az üdülőttelep örökzöld lugasainak

egyikéig. Ott azután leültünk egy padra, és végre elmondhattam neki, amit akartam. Figyelmesen hallgatott, nem szólt közbe, nem kérdezett semmit. Csak amikor a végére értem, akkor jegyezte meg:

- Feleslegesen kevered bele magad Tony. Te azért jöttél ide, hogy ezt a mulatságos kis embert, ezt a Fruggit megvédd, nem pedig azért, hogy éjszaka ismeretlen alakokkal verekedj, a bokrok között. Meg is ölhettek volna.

- De értsd meg Jadrisa, én nem tudok addig nyugton maradni, amíg mindent ki nem derítek.

- És ezért kellett elmenned tőlem hajnalban?

- Igen, ezért - mondtam, és az egyéb érveket jobbnak láttam elhallgatni. Jadrisa megcsóválta a fejét.

- Furcsa ember vagy te. Óráként váltakozik benned a könnyedség és az elszántság, a vicc és a halálos komolyság... mintha két különböző éned lenne.

- Hát van is - bólogattam.

- És most éppen az elszánt, a könyörtelenségre hajlamos került fölénybe.

Ránéztem. Forró, perzselő vágy volt a szemeiben, szinte égetett.

Néhány másodpercig gyönyörködtem a látványban, aztán hamiskásan elmosolyodtam.

- Nem, Jadrisa. Most a másik énem az erősebb.

- Melyik?

- A gyöngédségre, a szerelemre vágyó.

A gyöngédség és a szerelem - akárcsak tegnap - órákon keresztül

tombolt Jadrisa szobájában, szinte pillanatnyi szünet nélkül.

Végül a lány elaludt, én pedig - mi tagadás rogyadozó térdekkel

- talpra kászálódtam, és öltözni kezdtem.

Közben azon töprengtem, hogy Jadrisának milyen igaza van.

Más normális férfi az én helyemben örülne, ha végre elájulhatna...

Én viszont természetesen megint az erdőbe készültem.

Hogy miért? Roppant egyszerű. Tudtam, hogy legalább öt olyan ember van a stábben, aki előző éjszaka kilopakodott a telepről, és nem vallotta be. És ezek közül csak egy lehet a Halálmester. Akkor viszont mit kerestem az erdőben meg a kolostornál a többi, egymást figyelve, egymásra vadászva?

Ezt meg kell tudni!

Végre sikerült felöltöznöm. Búcsúzóul még töltöttem magamnak egy pohár pezsgőt, kiittam, aztán sóhajtottam egy nagyot, és elindultam.

Már a telepen is lopakodva haladtam, ugyanis nem szerettem volna, ha valaki meglát, amint Shaó tilalma ellenére éjnek évadján kisurranok az erdőbe.

A százados amúgy is feni rám a fogát, bizonyára alig várja, hogy valamiért belém köthessen.

Óvatosságom másik oka az volt, hogy biztos voltam benne: nem én leszek az egyedüli ember, aki ezekben az órákban titkos utakon jár.

Még csak az hiányozna, hogy valamelyik settenkedő felfigyeljen rám, és megpróbáljon kinyírni. Hogy miért tenne ilyet? Fogalmam sincs... Hát lehet itt tudni, hogy ki, mit, miért csinál?

-fesztelenül haladtam, ügyelve minden lépésemre, közben a szemgolyóim ide-oda ugráltak, mint valami megvadult csikó a karámban.

Amint beértem az erdőbe, két kezem az arcom elé emeltem, részint azért, hogy az utamba kerülő pálmaleveleket félrehajtsam,

részint pedig azért, hogy egy esetleges támadás esetén azonnal védekezhessenek.

Bölcs előrelátás volt. Mert, így amint meghallottam a mögöttem lopakodó zaját, és hátrapördültem, azonnal félre tudtam ütni a tárgyat, amivel felém sújtott.

Egy pillanat alatt kivert a víz... A hideg fém érintéséből ugyanis azonnal rájöttem, hogy egy függőleges kardvágást hárítottam el.

Hihetetlen szerencsém volt... Teljesen ösztönösen mozdultam, és a vaksötétben mégis az egyetlen lehetséges jó megoldást választottam. Ha bármi mást teszek, a borotvaéles penge vagy szétcsapja a

fejemet, vagy levágja a karomat.

Nem sok időm maradt a gondolkozásra, a másik előrelendült, hogy gyomorba szúrjon. Oldalra vetődtem, majd egy gurulás után felpattantam... De már megint ott volt, vízszintes vágással próbálkozott. Villámgyorsan hátraugrottam, a fegyver hegye néhány centivel a gyomrom előtt suhant el, és hangos reccsenéssel, derékban szelte ketté az útjába kerülő növendékpálmát.

De a támadás lendülete megtört. Ez az! Ezt a tizedmásodpercet kell kihasználni!

Előrelendültem, és még mielőtt újból felemelhetette volna a kardot, egy hatalmas erejű tolórúgással berepítettem az egyik közeli bokorba.

Aztán rohantam. Vissza a telepre mihamarabb!

Az elém hajló ágak minduntalan az arcomba csapódtak, kétszer is végigvágódtam a nedves puha talajon, de nem törődtem semmivel, csak futottam ahogy bírtam. Mert mögöttem ott csörtetett az ismeretlen, gyilkolásra készen.

Teljes sebességgel rontottam be a telep házai közé, és talán még ott is folytattam volna a száguldást, ha az elém táruló látvány meg nem állít... De megállított.

A sétányokat szegélyező lámpák szórt fényében ugyanis két egymásba gabalyodott alak hempergett a földön, láthatólag mindkettő azon serénykedett, hogy a másikat agyonverje.

Hm. Úgy látszik, nem kell ide Halálmester, hovatovább általános éjszakai szórakozássá válik, hogy mindenki megpróbál kinyírni mindenkit, aki az útjába kerül.

Odaügettem a két buzgólkodóhoz, és rájuk ordítottam, hogy azonnal hagyják abba, de valószínűleg nem is hallották a szavaimat, olyannyira belefeledkeztek a szabadidő hasznos eltöltésébe. A néhány másodperccel később odaérkező Jenny Li is hiába kérlelte őket.

Ekkor a lány elrohan, és nem sokkal később Shaóval tért vissza, addigra viszont már eldőlt a küzdelem...

A felülkerekedő Johnson Wong dühtől eltorzult arccal, módszeresen verte az alatta vergődő, nyöszörgő operatőrt, Chumot.

A százados ekkor közbelépésre szánta el magát. Háromszor a levegőbe lőtt, és ez magához térítette az óriást. Legalábbis Chum arcának daráithússá történő átalakítása abbamaradt.

- Álljon fel Wong, de semmi trükk! - rivallt rá ekkor Shaó.

Az óriás lassan felemelkedett az operatőr mellkasáról, amelyen eddig ült, és szembefordult a pisztolyt tartóval. Arcán mérhetetlen megvetés tükröződött.

- Na, megjött a százados úr is végre valahára - mondta néhány pillanatnyi hallgatás után.

- És szerencsére még éppen idejében - vigyorgott diadalittasan Shaó. - Maga pedig most szépen kitálal mindent! Miért akarta megölni Mr. Chumot?

- Én? Megölni? Ne röhögtessen. Ha ezt akartam volna már rég nem élne.

- Hát akkor mit akart?

- Csak összetörni a csontjait.

- Hm. És miért?

- Miért? Hát csak azért, mert rám támadt, és megpróbált kinyírni. Eddig is gyanús volt nekem a fickó, de most már biztosan tudom, hogy ő a Halálmester.

- Ugyan Wong...

- Nekem ne ugyan-özzon! Maga eddig még egy tapodtat sem jutott előre. Csak szerencsétlenkedik itt, és kullog az események után. És ha ennek a szemétládának sikerült volna végezni velem, akkor maga megint csak sopánkodva széttárta volna a karját. Én viszont végre rájöttem a dologra.

Shaón látszott, hogy szívesen rendreutasítaná az őt becsmérőt, de végül mégis úgy döntött: jobb, ha nem ingerli. Inkább Chum felé fordult.

- Miért támadt rá Mr. Wongra?

- Én? - nyöszörögte Chum erőlködve. - Hiszen ő ugrott rám a bokrok közül.

- És mit keresett maga a bokrok között hajnalban? - csapott le rá Shaó.

-Sétáltam.

- Hazudik! - reccsent rá a százados, aztán hirtelen Johnson Wonghoz fordult.

- És maga mit keresett a bokrok között?

- Hát... ö... én is sétáltam.

- És maga?

Ez a kérdés nekem szólt. Persze gondolhattam volna, hogy engem is ki fog szúrni, annyira nem lehet elfoglalt.

Most mit mondjak? Hogy csak a zajra jöttem ide, és nem is voltam a bokrok között? Nem, ez nem jó. Sáros vagyok és csapzott, márpedig a kavicssétányon nem tehettem volna szert ilyen vonzó külsőre. Valljam be, hogy bár a bokrok között voltam, de nem itt hanem az erdőben? Ez sem jó. Mert lehet, hogy rögvest kiderül: ott megint kinyírtak valakit. Mit lehet itt tenni?

- Én is sétáltam - vágtam ki magam derűs mosollyal.

- Teljesen hülyének néznek? - fakadt ki Shaó ingerülten. - Azt hiszik, beveszem, hogy mindegyikükre hajnalban jött rá a sétálhatnék?

Johnson Wong felé fordult.

- És azonkívül, hogy magára támadt, tud még valamit, ami miatt Mr. Chumot gyanúsítja azzal, hogy ő a Halálmester?

Az óriás habozni látszott. Aztár lehet, hogy válaszolt volna valamit. .. de megelőzték.

- Én tudok.

Mindannyian a hang irányába néztünk.

Az egyik pálma takarásából Laó lépett elő.

- Maga? - kérdezte meghökkenve a százados.

- Igen - bólintott a kérdezett, aztán Chumra mutatott. - Ez az ember valamilyen csellel került be a stábba. Sohasem dolgozott a Trangemél. Sem ő, sem a társa, Cheng. Ezt onnan tudom, hogy sok ismerősem van ott, de erről a két operatőrrel egyik se hallott.

- És eddig miért nem szólt erről?

- Mert nem tudtam, hogy miért furakodtak be közénk.

- Nagy hibát követett el, Laó. Azonnal jelentenie kellett volna nekem.

Az öreg vállat vont.

- Nem lehet mindenki olyan okos, mint maga.

Shaónak megrándult az arca. Nem csoda, hisz rövid időn belül már másodszor emlékeztették rá, hogy nem áll a helyzet magaslatán. Kellett néhány másodperc, amíg sikerült úrrá lennie a vonásain. Ekkor aztán szigorú ábrázatot öltött és Chumra nézett.

- Mit tud felhozni a mentségére?

Az áloperátor időközben úgy-ahogy kezdett emberi formát ölteni. Bár az arca helyén csak valami vöröseslilas massa látszott, de már nem feküdt, hanem ült, és aránylag szabályosan lélegzett, ami mégiscsak határozott előrelépést jelentett a korábbiakhoz képest.

A kérdés hallatán előbb a századosra hunyorgott, aztán a körülötte állókra. Laót sokáig nézte, nem tudni mire gondolt. Végül nehézkesen feltápáskodott, és tétován, imbolyogva próbált talpon maradni. Amikor sikerült, rekedt hangon mondta:

- Négyszemközt hajlandó vagyok mindent elmondani a századosnak.

- Mi az, hogy négyszemközt, te rohadék? - üvöltötte magából kikelve Johnson Wong és már mozdult volna, hogy széttépje a másikat, de Shaó egy pisztolylövessel megállította.

- Itt nem lesz önbíráskodás Wong, ezt vesse jól az eszébe. Ha ez az ember bűnös, akkor bűnhődni fog... De nem a maga keze által. Körülnézett, majd a szeme egy parányi - tőlünk alig pár méterre lévő házikon akadt meg.

- Ott mi van? - kérdezte a lövések zajára, a többiekkel együtt odaérkező Jadrissától.

- Mosó- és takarítószeret tartunk benne.

- Jó. Mi most bemegyünk oda, és Chum mindent elmond nekem

- ezzel máris elindult, pisztolyával maga előtt terelve az áloperatőrt.

- Miért nem a kajáldába, vagy valami normális kéglibe viszi? lehelte a fülembe Fruggi.

- Bizonyára jobbnak látja, ha mielőbb eltünteti Johnson Wongék szeme elől. Nézze csak az óriás arcát... képes lenne egy pillanat alatt agyoncsapni.

- Meg is érdemelné a rohadék. Ez akart engem is kinyírni. De a behemót jól benyomott a burájába. Csak azt nem értem, hogy tudta ez ízé... összetörni azt a... kolompot vagy mit, ami a baltásnak meg a többinek volt.

Hát igen, ezt én sem értettem. Igaz, az látszott Chumon, hogy tud, de olyan gyorsaságot és erőt, ami a mesterek megöléséhez kellett, nem néztem volna ki belőle. Laóból inkább.

Időközben Shaó és az áloperatőr eltűnt a házikóban, kint pedig feszült várakozás kezdődött. Néhányan izgatottan tárgyalták az eseményeket, mások gondolataikba merülve hallgattak, megint mások a raktárépület körül sündörögtek, hátha kihallatszik valami a benti beszélgetésből. Ez utóbbiaknak nem volt szerencsájuk, hiszen az épületen ablak nem volt, az ajtó pedig tökéletesen záródott.

Legalább negyed óra telt el nyomasztó bizonytalanságban. Aztán kattant a zár, és Shaó hajolt ki a résen. Legnagyobb meglepetésemre engem szólított.

- Nos? - kérdeztem, amikor odaértem hozzá.

- Mr. Grey! - sügta bizalmasan. - Megkérem magát, hogy menjen el a bungalómba, és hozza el az előszobában levő kisbőröndömből a benne lévő bilincseket. Vagy inkább tudja mit? Hozza el az egész bőröndöt. Nem akarom, hogy Wongék valami meggondolatlanságot csináljanak. Elég lesz akkor rájönniük, hogy mi a helyzet, ha már bezártam az épületet, és nem kell attól tartanunk, hogy lincselni akarnak.

- Értem - bólintottam, és máris indultam.

Igaz a többiek meglehetősen furcsán néztek rám, amikor néhány perc múlva bőrönddel a kezemben tértem vissza, de hiába kérdezősködtek, nem válaszoltam.

Bementem a csöppnyi, egyetlen helyiségből álló épületbe, amelyben ott ült egy széken a testileg-lelkileg megviselt Chum, és szomorúan meredt a falak mentén feltornyozott tisztító- és takarítószeres dobozokra.

Shaó átvette a bőröndöt, kinyitotta, és három bilincset emelt ki belőle. Egyet Chum csuklóira csattintott, egyet a bokáira, majd a harmadikkal ügyesen a székhez láncolta a rajta ülőt.

Pecíz munka volt, az áloperatőr moccanni sem tudott.

A művelet befejeztével a százados a kijáráshoz lépett, és intett, hogy mehetünk.

A többiek a zár kattánására az épülethez tódultak, és megpróbáltak benyomulni, de Shaó útjukat állta, így csak a válla fölött leskelődtek befelé. Egészen addig, amíg a hongkongi rendőrség most már újra büszke és határozott képviselője be nem csukta az orruk előtt az ajtót, és akkurátusan kulcsra nem zárta.

- Na mi az ábra századoskám? - kérdezte ekkor Fruggi mellőzve mindenfajta felesleges udvariaskodást.

Shaó jelentősegteljesen krárogott egyet, jelezve, hogy csendet kér, mert fontos közlendője van. Nem aratott osztatlan sikert.

- Nyissa már ki a száját! - morogta fenyegetően Johnson Wong.

Ez úgy látszik hatott, mert Shaó végre beszélni kezdett.

- A gyanúsított beismerő vallomást tett, amelyből kiderül, hogy ő követte el a Tomboló Sárkány iskola mesterei ellen a merényleteket.

- A rohadék! - üvöltött fel Wong, és rohanni kezdett a házikó felé azzal a nyilvánvaló céllal, hogy betörje az ajtót és szétszaggassa a bentlévőt.

Biztos meg is tette volna, ha a százados - ezen az éjszakán immár sokadszor - a levegőbe nem lő. De megtette, sőt a fegyvert ezután az óriásra fogta.

- Megmondtam, hogy itt nem lesz önbíráskodás!

- Akadályozza meg, ha tudja - vicsorogta Wong. - Ez a szemétláda megölte a társaimat, megszégyenítette az iskolámat, ezért pusztulnia kell. És nehogy azt higgye, hogy félek magától. Maga egy beszari senkiházi, aki semmit sem ért a harcművészetből, és...

Durr...

A lövedék Wong cipőjétől körülbelül tíz centire csapódott be a földbe.

- A következő a lábába megy! - mondta Shaó rekedten, majd hozzátette: - Hiába nagydarab, szétroncsolt térddel legfeljebb ananászárusnak mehet el valamelyik piacra. Megmondtam: Chum bíróság előtt fog felelni a tetteiért, addig viszont én vigyázok rá. Reggelig itt marad, akkor majd átvisszük máshová. Ha szükséges. Most pedig mindenkit felszólítok, hogy távozzon.

A századoson látszott, hogy nem tréfál és ez józanítóan hatott. Az összegyűltek sugdolózva, de elindultak a házaik felé. Mi is így tettünk.

- Meredek volt, mi? - bökött hüvelykujjával a százados felé Fruggi, amikor hallótávolságon kívül értünk. - De végre egyszer beszart ez a htistorony is.

- A pisztoly még nála is gyorsabb - vontam meg a vállam.

- Ja. Mindenesetre remélem, hogy ezek után végre szunyáihatunk egy frankót.

- Bízunk benne - vigyorogtam, és Mike-ra sandítottam. Olyan arcot vágott, mint egy máglyára induló mártír. Meg tudtam érteni. Kényelmesen elterpeszkedtem az ágyon, és szinte azon nyomban elaludtam. Álmomban furcsán kavargtak bennem az elmúlt napok idegborzoló eseményei és a képzelet szüleményei, s ezek a vad álmok - mint később kiderült -, nem is jártak messze a valóságtól. Éppen egy izgalmas üldözés befejező aktusához érkeztem, ahol is Fruggi és Johnson Wong együttes erővel tették ártalmatlanná a sárkányruhába öltözött Grainest, amikor valaki megdöngette az ajtót.

Abban a pillanatban magamhoz tértem.

Nem, ez már nem álom. Valaki zörget... mit zörget, dörömböl...

Az én ajtómon hajnali háromkor.

Már éppen kérdőre akartam vonni, amikor bekiabált.

- Mr. Grey! Kérem jöjjön gyorsan! A börtönbungaló kigyulladt.

Jenny Li volt az.

Kipattantam az ágyból, magamra kaptam a nadrágomat és kivágtattam a házból.

A lány ekkor már ott volt a furcsa, kékes lánggal égő épület mellett, és kétségbeesetten magyarázott valamit Shaónak, aki nyugtatgatni próbálta. Hirtelen Pradett bukkan fel az egyik kaviccsétány kanyarulatában. Shaóékhoz rohant, és megpróbálta elcibálni őket a tűz közeléből.

Odarobogtam hozzájuk.

- Merre van valami tűzoltótömlő? - ordítottam Pradettnek.

- Johnson Wong már elment érte - hadarta, majd látva, hogy a házhoz akarok menni, megragadta a karomat.

- Maradjon itt! A raktárban különféle vegyi anyagok vannak, bármikor felrobbanhat az egész. Nézze csak! A lángok is kék színűek. Beláttam, hogy igaza van, így csak tehetetlenül szemléltem a fáklyaként égő faházat.

- Rajta már úgysem segíthetünk - legyintett csüggedten Shaó, Chumra célozva. - Az imént, amikor Jenny kisasszonnyal odamentünk az épülethez, hallottuk a szerencsétlen sikoltozását, aztán a nyöszörgését.

Közben megérkeztek a többiek is, a vigyázatlanokat most már

Jadrisa terelte el a lángok közeléből.

Lassan egy csoportba verődött a társaság, és mindenki csendben, szinte megbabonázva nézte a tűz tombolását.

Aztán megérkezett Johnson Wong. Üres kézzel.

- Hol a francba hagyta a slagot?! - fakadt ki Fruggi szinte hisztérikusan.

Az óriás gonoszul elvigyorodott.

- Valaki biztosra akart menni.

- Mi az, hogy biztosra? - üvöltötte Shaó. - Beszéljen már ember!

Mi történt? Hol a tömlő?

- A pincében - vonta meg a vállát a kérdezett.

- És nem hozta ide? Ezért felelni fog!

- Chumon már úgysem lehetett volna segíteni. Csak nem képzeli, hogy még életben van?

- Ember! Valaki ott ég bent az épületben, és maga meg sem próbál segíteni? Ez gyilkosság!

- Igen - mondta Johnson Wong csendesen. - Ez gyilkosság. De nem én öltem meg.

- Hát ki? - ordította magából kikelve Shaó, és látszott, ha nála lenne a pisztolya talán használná is.

- Hogy ki? - kérdezett vissza az óriás megvetően. - Hát az, aki felgyújtotta az épületet... és előtte kétméteres darabokra vágta a locsolótömlőt.

Valóságos pánikhangulat tört ki erre a bejelentésre, mindenki össze-vissza kiabált, magyarázott, Sally a stáb üdvöskéje előbb elájult, majd miután látta, hogy senki sem figyel rá, magához tért, Shaó, Pradettel elrohant megbizonyosodni Johnson Wong szavainak valódiságáról, az óriás viszont harcra készen tekingetett körbekörbe, egyszóval teljes volt a felfordulás.

Én ezalatt gyorsan elmondtam Mike-nak a titokzatos kardforgatóval történt találkozásomat.

Érdeklődve hallgatott, majd amikor a végére értem, megjegyezte:

- óriási szerencséd volt Tony. Nagyon könnyen kinyírhatott volna.

- Tudom... de hát nem én kerestem őt, ő követett engem.

- Persze, mert túlságosan sokat sompolyogsz erre-arra. Ez az örökös izgágaság lesz egyszer a veszted. Inkább róla vegyél példát! Ezzel Laóra mutatott.

Az öreg szenvtelen arccal nézte a közben ibolyaszíhűre változott lángnyelveket, egyetlen vonása sem árulta el a gondolatait. Csak a szeme, a furcsán csillogó apró szembogár, amely valahová a távolba meredt.

A mozdulatlan, szinte szoborszerű test csak akkor rezdült meg, amikor Shaóék visszatértek az ellenőrző körútról.

A százados meglehetősen gyanakodva fixírozta Johnson Wongot, miközben bejelentette, hogy a tűzoltó tömlőt valaki valóban szétdarabolta.

Az óriás szemmel láthatóan nem zavartatta magát különösebben, mellén összefont karral, terpeszállásban tornyosult a másik elé, és egykedvűen méregette.

A néma párbeszédből egyértelműen kiderült, melyikük mire gondol.

A stáb többi tagja csendesen nézte a jelenetet, az egyetlen zaj, ami hallatszott, a lángoló börtönbungaló gerendáinak ropogása volt. Ez a zaj viszont egyre erősödött, végül az épület tompa robajjal összedőlt.

Mintha csak erre várt volna, eleredt az eső. Sűrű, nagy cseppekben hullott, és az előző napok tapasztalataiból már tudtuk: hamarosan felhőszakadássá alakul át. Kényszeredetten behúzódtunk az étteremépület eresze alá, és onnan figyeltük, amint a lezúduló víz megkezdí a természet tűzoltómunkáját. Miközben az elemek harcát figyeltem, kesernyően állapítottam meg, hogy: lám a sors is az ismeretlen gyújtogatót segítette. Ha negyedórával előbb érkezik az égi áldás, a tűz valószínűleg nem tudott volna elharapódzni. így azonban...

A zivatar körülbelül tíz percig tartott, de ez is elég volt ahhoz, hogy az összedőlt romon az utolsó lángnyelv is kialudjon. Nem csoda, hisz hatalmas vízmennyiség hullott le rövid idő alatt. Hogy mennyi is, az akkor látszott csak igazán, amikor végre kimerészkedtünk az eresz alól, és elindultunk a feketén gőzölgő, füstölgő romhalmaz felé. Bokáig merültünk a hirtelen keletkezett tavacskákba, Fruggi meg is jegyezte:

- Ha még egy fél órát esett volna, akkor már csak bűvárszerkóban lehetne

közlekedni.

A kijelentésre többen felkapták a fejüket... de csak egy pillanatra, aztán komoran folytatták az útjukat. Amely teljesen felesleges volt, hisz mikor odaértünk, és körbeálltuk az üszkös gerendahalmazt, valamennyien tudtuk: Chumból legfeljebb egy marék hamu maradt.

Kissé tanácstalanul tocsogtunk ide-oda, végül Shaó megunva a hallgatást, beszélni kezdett.

- Azt hiszem a történetek után mindenki számára világos, hogy szándékos gyújtogatás történt. A locsolótömlő feldarabolása egyértelműen bizonyítja, hogy a tettes előre kitervelt módon hajtotta végre a gyilkosságot.

Rövid hatásszünetet tartott, majd folytatta:

- De garantálom, hogy a gyújtogató nem fogja megúszni. El fogom kapni. Chum gyilkos volt... de a bűneiért bíróság előtt kellett volna felelnie. Aki megölte, az nem tudhatja, milyen kínokat állt ki a nyomorult a lángok között... én és Li kisasszony viszont hallottuk a jajgatását, a hörgését. Ez nem igazságszolgáltatás volt, hanem kegyetlen gyilkosság. És a bűnösnek felelnie kell. Éppen ezért az épület környékét lezárom, és amint sikerül kapcsolatba lépnem a központtal, szakértőket fogok kihívni a helyszínre. Remélem, ők majd találnak valami nyomot, amin el tudunk indulni. Addig pedig vízhatlan ponyvával letakarjuk a romot, hogy a további záporok ne tudják szétmosni. Mr. Pradett! Gondolom van valamilyen nagyobb méretű ponyvájuk...

- Igen - bólintott a kocsmáros. - A szállodaépület alagsorában.

- Akkor máris menjünk és hozzuk ide!

- Ketten kevesen leszünk.

- Majd segítünk - szólt közbe Forest és a társaira mutatott.

- Rendben, köszönöm. Akkor mehetünk.

A százados, Pradettel és a három statisztával elindult a ponyváért.

Mikor eltűntek a szálloda bejárati ajtaja mögött, Johnson Wong megvetően kiköpött, és utálkozó arccal morogta:

- Semmit sem ért az egészből... semmit!

Egymásra néztünk Mike-kal. Mindketten tudtuk mi jár a másik fejében.

Az, hogy mi sem értünk semmit...

Mikor végre ismét a bungalóban voltam, és bezuhantam az ágyba, úgy éreztem: nincs az a hatalom, amely arra kényszeríthetne, hogy néhány órán belül ismét felkeljek.

És csodák csodája, tényleg nem volt. Tíz óra tájban teljesen magamtól ébredtem, és mire Miké átjött hozzám, már túl voltam a zuhanyozáson, a borotválkozáson és az öltözködésen is.

Társam - a megszokottól eltérően - szintén elég jó állapotban volt. Meg is jegyeztem:

- Nocsak, alig vagy elnyűve. Legfeljebb, ha hatvanévesnek látszol, de többnek egy nappal se.

- Bizony - vigyorgott diadalittasan -, tudod rájöttem a trükkre, amivel Fruggit le lehet beszélni a horkolásról.

- Éspedig?

- Ó, roppant egyszerű. Mikor lefeküdtünk aludni, sopánkodva megjegyeztem, hogy kénytelen leszek egész éjjel ébren maradni, mert attól tartok, Chum gyilkosa valamilyen okból velünk is végezni akar.

- Nem kérdezte, mi módon jutottál erre a roppant logikus megállapításra.

- De igen. Azt válaszoltam, megérzés. Aztán sejtelmesen közöltem vele, hogy a veszélyreceptoraim rizikófaktorokommulánsainak transzplanifaktúra központjaiban furcsa, megmagyarázhatatlan bizsergést érzek. És ez csálthatatlan jele annak, hogy valami történni fog.

- És történt valami?

- Hát persze! Fruggi egész éjjel rettegetve virrasztott, én meg végre nyugodtan aludhattam.

- Valóban nem rossz módszer - bólogattam, aztán komolyra fordítottam a szót.

- Ha már Chumról beszéltél az előbb... Neked mi a véleményed, ki ölhetette meg?

- Hm. Jó kérdés - tűnődött Miké. - Johnson Wong a leggyanúsabb, de valami azt súgja a, mégsem ő volt... valahogy túl nyilvánvaló lenne.

- Éppen ezért lehetséges, hogy valaki rá akarta terelni a gyanút véltem. - Például Douglas Chan. Hiszen ő is a Tomboló Sárkány iskola mestere, és őt is fűti a bosszúvágy. Igaz, ő csendesebb, mint Wong, de ugyanolyan elszánt. Az események alakulásával pedig már csak Wong jelent számára konkurenciát az iskolafőnöki címért folytatott versenyben.

- Ez valóban így van.

- És Laóról se feledkezzünk meg. Eddig eszébe sem jutott, hogy Chumot leleplezze, pedig kezdettől fogva tudta róla, hogy sohasem dolgozott a Trangernél. Csak akkor vált ellenségessé, amikor az áloperátor közölte vele, hogy látta edzeni, és burkolt formában célzott rá: szerinte Laó a Halálmester.

- Állj! - emelte fel a kezét Miké. - Itt valami nem stimmel. Ha egyszer Laót gyanúsította a gyilkosságokkal, akkor később, miért vallotta be ő maga az elkövetésüket.

- Talán Johnson Wong verése nyomán jobb belátásra tért.

- Hm. Mindenesetre furcsa. Az biztos, hogy Laó is sötét utakon jár.

- Meg az is, aki az éjjel le akart szúrni. Biztos vagyok benne, hogy egészen az üdülőteleptől követett, tehát lesett rám.

- De miért?

- Ki tudja? Talán ki akarta javítani a rosszul sikerült munkáját, amikor is Chenget szúrta le helyettem.

- Na látod, Tony, ez a másik dolog, amit nem értek. Mi a fenét keresett nálad Cheng?

- És egyáltalán ki volt valójában? Mert mint kiderült, ő sem operátor volt...

Néhány pillanatig tanácstalanul hallgattunk, aztán Miké hirtelen rám nézett.

- Tényleg, erről jut eszembe: most mit csinál Graines? Hiszen nincs már ember, aki a kamerákat kezelje.

- Ez biztos megoldja valahogy a problémát - legyintettem. - Tudod mit? Nézzük meg.

- Helyes. Legalább megtudom, mennyire viselte meg Fruggit a virrasztás.

A forgatás helyszínén természetesen sürgés-forgás fogadott bennünket. Mindössze annyi eltérés volt a korábbiakhoz képest, hogy a kamerákat ezúttal maga Graines állítgatta be, így nem tudott fennhangon rendezkedni. Strokman most valamivel frissebbnek tűnt, mint máskor, igaz ezúttal kivételesen nem kellett átdolgoznia a forgatókönyvet.

És ott volt Fruggi...

A kis köpcös résnyire nyitott szemmel, igen morózusan méregette a kezében tartott kávéscsésze tartalmát. Tisztán látszott az arcán, hogy úgy érzi: ez az embertelen, korrupt pénzhajhász, erkölcstelen világ megérett az atombombára. Jöttünkre hunyorogva feltekintett, bágyadtan biccentett, majd miután leültünk mellé, szigorúan Mike-ra nézett.

- Az éjjel nem történt semmi!

- Nana! - intette Miké felemelt ujjal. - Azt sosem tudhatjuk.

- De, hát nem jött a gyilkos...

- Mert lehet, hogy terveket szőtt - titokzatosan kódolt társam. Talán ma éjjel fog akcióba lépni.

- Miért, mi történt? - kérdeztem közben, mint aki mit sem tud a kettejük között éjszaka lezajlott beszélgetésről, majd Mike-hoz fordultam. - Csak nem jeleztek a veszélyreceptoraid rizikófaktorokommulánsainak transzplanifikátúra központjai?

Miké őszinte csodálattal adózott a memóriámnak, aztán sokatmondóan hümmögni kezdett.

- De bizony!

- Maga is tud erről a... izé... transzakármiről? - fordult felém Fruggi.

- Hát persze - bizonygattam. - Mike-nak ezt a képességét már orvosok is vizsgálták.

A kis köpcös bizonytalanul pislogott hol rám, hol meg Mike-ra.

- És... mit állapítottak meg?

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy azt válaszolom, idült elmebetegséget, de aztán letettem erről.

- Azt, hogy Mike-nak különleges képességei vannak a veszély megérzését illetően.

- Azannya! Én meg már kételkedtem... szóval... már bocsánat, de én azt hittem, hogy ez baromság.

Fruggi most már áhítattal nézett Mike-ra, aki ezt elnéző mosollyal fogadta. Én meg küszködtem a kirobbanni készülő röhögéssel.

Végre sikerült megfékezni a rekeszizmomat, annál is inkább, mert megkezdődött a forgatás.

A jelenetben Jenny Li és Johnson Wong osztotta ki Forestéket, most azonban korántsem volt olyan véres a küzdelem, mint amikor az amerikaiak felingerelték Wongot.

Én főleg Jenny Li mozgását figyeltem. Szinte légiesen könnyed volt, ugyanakkor látszott, hogy szükség esetén pillanatok alatt képes kivégezni bárkit a kezében tartott chiennel, azaz egyenes karddal.

A KARDDAL!

Jenny az egyetlen ember a stábban, aki ezt a fegyvert használja...

Bambán figyeltem a lányt, amint villámgyorsan pörögve-forogva osztogatja a csapásokat. Csak akkor riadtam fel, amikor a jelenet véget ért, és Graines szünetet rendelt el.

Mintegy végszóra - csakúgy, mint tegnap - megjelent Pradett a zsúrkocsival és a stáb tagjai körbefogták, hogy belakmározzanak a szendvics-különlegességekből.

Én pedig - csakúgy, mint tegnap - elindultam Laó után, aki most is az erdő felé vette az útját. Most viszont nem állította meg senki útközben, így nemsokára eltűnt a bokrok között.

Utána lopakodtam, nesztelenül, lábujjhegyen.

Nem kellett soká mennem. Alig harminc métert haladtam, amikor egy parányi tisztáshoz értem.

Mikor széthajtottam az utamba kerülő ágakat, megpillantottam az öreget. Háttal ült nekem, meditációs pózban, és légzőgyakorlatokat végzett.

Ezerszer láttam már ilyet, mégis lenyűgözött a látvány. Az ember és a természet harmóniája, a gondolatait tökéletesen kikapcsoló

Kung-fu-mester végtelen ellazulása, nyugalma, uralkodása valamennyi érzékszerve fölött. Ez mind-mind benne volt ebben az egyetlen testtartásban.

Talán fél percre is eltartott mire szabadulni tudtam a hatás alól.

Laó nem mindennapi ember, ezzel tisztában voltam, most azonban nem erről akartam vele beszélgetni. Hanem arról, hogy mi a szerepe ebben az egész, hátborzongató históriában. Mert valami szerepe van, ez nyilvánvaló.

Most tehát félre kell tenni a tiszteletet, sőt pökhendien, agresszíven kell vele beszélni, hogy kiugrasszam a hallgatás bunkeréből.

Óvatosan, teljesen hangtalanul surrantam felé, végül ott álltam közvetlenül mögötte.

Az öreg meg sem mozdult, ezek szerint nem vett észre.

Ez némi büszkeséggel töltött el, és kaján vigyorral az arcomon nyúltam felé, hogy megveregessem a vállát, és felriasszam a gondolataiból.

Magam sem tudom, hogy történt...

A másodperc tört része alatt, ülésből, küzdőállásba pördült hátra, közben félreütötte a karomat, aztán kirúgta a lábam és mire a

földre zuhantam már ott térdelt a mellkasomon, öklét megsemmisítő erejű ütésre emelve. Az arcán üres, hideg, könyörtelen vonás feszült. A HALÁL volt a szemeiben.

Tehetetlenül feküdtem alatta, védekezésre képtelenül. Hirtelen belém villant a kép, amikor a lezuhanó sárkányszobrot pozdorjává zúzta, és tudtam, ha végezni akar velem, semmi esélyem...

De nem akart... Lassan leengedte az öklét, és felemelkedett a bordáimról. Feltápászkodtam, és néhány pillanatig elgondolkozva néztem rá. Aztán megkérdeztem:

- Mikor érezte, hogy valaki van a háta mögött?

Gúnyosan elmosolyodott.

- Maga azt hiszi Grey, hogy képes nesztelenül mozogni. Na, persze egy átlagember soha sem hallaná meg a híres amerikai magánnyomozó lépteit... de én már akkor tudtam, hogy jön, amikor, ötméternyire volt tőlem.

- Hm. Minden elismerésem az öné. Maga különleges képessé-? gekkel rendelkezik. Fruggi életét is csak maga menthette meg. Mert itt senki sem olyan gyors és erős, mint maga...

Laó hosszasan fürkészte az arcomat, végül megszólalt.

- Gondolom nem azért jött, hogy ezt közölje velem.

- Nem, valóban nem.

- Hanem?

- Tudja Laó, érdekelné, hogy mit tud Chum haláláról?

- Semmit.

- Csak azért kérdezem, mert van egy-két dolog, amit nem értek.

Laó nem szólt semmit, így hát folytattam.

- Például arra lennék kíváncsi, hogy ha kezdettől fogva tudta Chumról, hogy nem operatőr, akkor miért nem jelentette azonnal?

Illetve miért pont tegnap esté szólt róla Shaónak?... Nem válaszol?

Akkor megmondom én. Azért, mert Chum tegnap olyasmit talált mondani magának, hogy látta, amint éjszaka edzett?

- Honnan tudja?

- Én sok mindent tudok, Laó!

Furcsa, nyerítésszerű hangon felnevetett... aztán hirtelen, minden átmenet nélkül ijesztően elkomorult.

- Nem tud semmit! Se maga se a többiek!

- De igen. Például tudom, hogy mennyire megveti a Tomboló

Sárkány iskola mestereit.

- Miért, tisztelnem kellene őket? Feladták a hitüket, az erkölcsüket, teljesen átvették a maguk undorító szokásait. Kopott farmerbenjárnak, whiskyt vedelnek, hülyegyerek módjára fülhallgatós magnót hallgatnak, számolatlanul cserélik a szeretőiket... Nem,

Grey, ezek nem mesterek. Tudnak ütni, meg rúgni, de semmi egyéb.

- Tehát gyűlöli őket! - csaptam le rá. - Csak azért, mert nem hajlandók az egész életüket örökös edzéssel, meditációval és önmechtartóztatással tölteni. De maga is itt van, ha nem tévedek? Maga miért nem megy el a hegyekbe, hogy ott élje le az életét? És nagyon érdekelné, hogy miért könnyörögte át magát erre a forrásra

ciklusra Graineshez? Csak nem azért, hogy bosszút állhasson valakiken, akik sohasem ártottak magának? Vagy az óriási tudását akarja megmutatni? Hát miért nem filmez maga is?

Abbahagytam a beszédet, mert végre elértem, amit akartam.

Laó elárulta magát. Az arca amondataim nyomán többször is

megrándult, én pedig gondosan elraktároztam az agyamban, melyik kérdésem váltja ki belőle ezt a parányi izommozgást.

Most már nem lesz más dolgom, mint nyugodtan kielemezni a viselkedését - gondoltam, és sejtelmesen elmosolyodtam.

- Megyek, nem zavarom tovább.

- Jobban is teszi! - bólogatott korántsem barátságosan.

- Mindenesetre köszönöm a segítségét.

, - A segítségemet?

- Igen, Laó. Maga sokat segített nekem, többet mint gondolná.

Na, nem azzal amit elmondott... sokkal inkább azzal, amit elhallgatott.

Megfordultam, és elindultam visszafelé.

Még a bokrok között is éreztem a hátamon az Öreg szúrós, szinte égető tekintetét.

Lassan beértem a díszletépítmények közé, itt már hallatszott a stáb nyüzsgése, amint a következő jelenetet készítették elő.

A nap éppen szemből sütött, megálltam egy pillanatra, behunytam a szemem, és

hagytam, hadd cirógassák az arcomat a kellemesen meleg sugarak. A közelben valahol kakadu rikoltzott, a keleti szél a tenger sós illatát hozta a part felől, súlya alatt susogva hajladoztak a közeli pálmabokrok.

Néhány mélyet szippantottam a kristálytisza levegőből, aztán kinvitottam a szemem, hogy folytassam az utamat.

És ekkor valami apró fehérséget pillantottam meg az egyik házfalimitáció támasztórúdjá mellett. Egy kis papírfecnit.

Odamentem, és felemeltem a földről. Csak most láttam, hogy egy kivágott újságcikket tartok a kezemben.

Egészen kicsire volt összehajtogatva, és a hajtásoknál már erősen elpiszkolódott, amiből arra következtettem, hogy valószínűleg sokat hordták zsebben.

Óvatosan szétnyitottam, de nem lettem okosabb. A szöveg kínaiul volt írva.

Hm. Ez nem sok...

Elgondolkozva megfordítottam.

Aztán majdnem hanyatt estem a meglepetéstől. Tátott szájjal, megbabonázva meredtem a látványra.

Az újságpapír túloldalán ugyanis egy fénykép volt. Rajta hat ember szépen egymás mellett, a következő sorrendben: Dick Yu-en, Simon Tsai, Brian Chow, Jenny Li, Douglas Chan, Johnson Wong.

Az első három alakot valaki vastag, fekete filctollal áthúzta. Biztosan tudtam, hogy kicsoda...

A Halálmester!

Gyorsan körbenéztem, majd miután láttam, hogy senki sincs a környéken, zsebre raktam a fényképet, és nagy léptekkel elhagytam a helyszínt.

Épp jókor érkeztem vissza a stábhöz, Fruggi már a szokásos fekete bőrszerelésében pompázott, mellette a három amerikai statiszta, Forest, Donner és Seimer ácsorgott. Valamennyien Douglas Chant, a szai tör mesterét hallgatták, aki komoly arccal, szélesen gesztikulálva magyarázott nekik.

Lehuppantam Miké mellé egy kempingszékre, felmarkoltam a tányérján lévő szendvicsek egyikét, és jóízűen falatozni kezdtem.

- Ez lazacos volt - jegyezte meg társam rosszállóan. - Ezt szeretem a legjobban.

- És igazad van - bólogattam két harapás közt nagy komolyan. Valóban klassz...

- Hm. Elhiszem.

- Egyébként mi a helyzet?

- Itt semmi különös. És neked sikerült beszélned Laóval?

- Ühüm.

- Na és?

- Majdnem kinyírt.

- Micsoda? - képedt el Miké. - Hogy történt?

Néhány szóban elmondtam neki az öreggel lezajlott beszélgetést, majd áttértem az újságcikkre.

- Itt van nálad? - kérdezte felvillanyozódva, mikor megemlítettem a dolgot.

Feltűnés nélkül előhalásztam az újságkivágást és átnyújtottam neki. Mintegy fél percig tanulmányozta, aztán visszaadta és kérdően rám nézett.

- Jenny lenne a következő áldozat?

- Nagyon valószínű - bólintottam.

- És mit akarsz tenni?

- Este lesbe állok a lány házánál.

- Egyedül?

- Persze, hogy egyedül. Te maradj csak Fruggival.

- Ez nem igazság! - fakadt ki ingerülten.

- Igazság nincs - bölcselkedtem. - Különbözn sem hagyhatjuk egyedül a kis köpcöst, hiszen elsősorban azért vagyunk itt, hogy őt : megvédjük.

- Ez baromság! Megint egyedül akarsz kirándulni, aztán majd úgy jársz, mint Mexikóban.

Ezzel egy régebbi ügyünkre célzott, ahol minden erősködése ellenére egyedül mentem egy felderítő körútra és csaknem otthagytam a fogamat.

Elgondolkoztam. Az jutott eszembe, hogy mi történne, ha Jenny

Iá házának közelében összetalálkoznék mondjuk Johnson WongIgal... úgy mint az elmúlt éjszaka Chum...

Hopp! Mi van?

Valami furcsán belém dobban.

Hiszen Chum és Johnson Wong a lány bungalója mellett verekedett össze.

Hajnalban! És biztos, hogy egyik sem sétált, mint

ahogy azt Shaónak mondták. Akkor viszont mit kerestek éppen

ott? Es melyik támadt rá a másikra?

Érdekes kérdések voltak... csak sajnos a választ nem tudtam rájuk.

Nem baj, este majd minden kiderül...

Ekkor még nem is sejtettem, hogy előttünk álló éjszaka milyen

hátborzongató és érthetetlen eseményeket tartogat a számunkra.

A sötétség beállta után elfoglaltam a leshelyemet.

Biztos voltam benne, hogy senki sem látott, amikor besiklottam a

Jenny házatól körülbelül húsz méterre lévő sűrű, örökzöld bokorba. Kényelmesen befészkeltem magam, és az ágak közül kikandikálva örömmel állapítottam meg, hogy

tökéletesen belátom a környéket minden irányban. így bárhonnan is jöjjön az

ismeretlen támadó, még jóval azelőtt észre fogom venni, mielőtt a lány házához

érne. Akkor pedig bőven lesz időm a cselekvésre. Annál is inkább

mert a Halálmesternek előbb be kell jutnia a házba, aztán fel kell

mennie az emeletre, és ki kell lépnie a teraszra. Jenny ugyanis a teraszon ült

egy hintaszékben. Mélyen besüppedt az ülőalkalmatosságba, időnként kissé

meghintáztatta magát, úgy tűnt, mintha nagyon el lenne gondolkozva, vagy

szenderegne. Hogy a kettő közül

melyik tevékenységet űzi, arra nem mertem volna tippelni, mert a

sötét miatt az arcát nem láthattam. Azért reméltem, hogy ébren

van, mert sosem lehet tudni, milyen váratlan események történhetnek.

Tulajdonképpen annak sem örültem, hogy a teraszon ücsörög.

Elég későre járt már, a telep teljesen kihalt volt, ő is nyugodtan

lefekhetett volna aludni. Bent a lakásban, bezárt, bereteszelt ajtók

mögött

, Hirtelen lelkiismeret-furdalás nyilallt belém... Figyelmeztetnem

kellett volna! Megmutatni neki a fényképet!... vagy mégsem?

Elgondolkoztam.

Vajon mi történt volna, ha Jenny kezébe nyomom az újságcikket? Biztos, hogy szól

a társainak, Wongnak és Channak. Wong szokása szerint - valószínűleg nekiáll

erősködni, meg fenyegetőzni,

amiből viszont a gyilkos nyomban tudja, hogy rájöttünk: egy bizonyos sorrend

szerint öl. Ebből kifolyólag könnyedén változtat a

tervén. És akkor most nem Jennyt akarná kivégezni. KIVÉGEZNI!

Megborzongtam...

Aztán újra töprengeni kezdtem. Lehet, hogy mégiscsak jobb lett

volna, ha szólok? Lehet, hogy mégiscsak még kellett volna kondítanom a

vészharangot? De nem... így legalább megvan az esélye

annak, hogy találkozhatok ezzel a kegyetlen és vérszomjas ellenféllel. Hogy ez

életveszélyes? Hogy bele is halhatok? Igen. de

mégis...

Hiába, ilyen vagyok. A kíváncsiságom már ezerszer megboszosztatta magát, de

mégsem tudtam leszokni róla. Persze nem is akartam igazán. És Miké se. Ezért

lettünk magánnyomozók és nem

banktisztviselők. Egész nap egy irodában, egy kerek ablak mögött... Brrr...

Inkább a Halálmester!

Végtelen nyugalom honolt a környéken, semmi zaj, semmi

mozgás nem zavarta meg a békés hangulatot.

Úgy tűnt, Jenny is elaludt, mert már nem hintáztatta magát.

Kezdttem tanácstalanná válni. Lehet, hogy mégse jön a Halálmester? Hisz neki

egyik éjszaka olyan, mint a másik, akkor csap le,

amikor kedve tartja... De már nincs sok ideje! Ha minden jól megy,

akkor holnapután megérkezik a menetrendszerűen, hetente közlekedő hajó. Addigra

a forgatások is befejeződnek és elmegyünk

innen... Bár... bár... az első gyilkosság sem itt történt, hanem a

szárazföldön, miért kéne a gyilkosnak itt végeznie az összes áldozattal?

Furcsa süvítés hallatszott, majd egy halk puffanás...

Felkaptam a fejem, de amint Jenny teraszára pillantottam, már

tudtam, hogy elkéstem. Még hozzá végzetesen és megbocsáthatatlanul. A sötét alak sziluettje már ott tornyosult az ijedtségtől moccanni sem tudó - vagy talán alvó? - lány fölött, kezében pedig megemelkedett a chien, a kétélű egyenes kard.

Ordítani akartam, torkom szakadtából ordítani, de csak rekedt hörgés tört fel belőlem, amikor a penge suhogva lecsapott. Halk reccsenés... az áldozat feje elvált a törzsétől, és legurult a terasz kövére.

A Halálmester egy pillanatra lehajolt, majd felegyenesedett aztán gyors mozdulattal a korláthoz ugrott, átvetette magát rajta, és amint földet ért az emeletnyi magasságból, berohant a bokrok közé.

Csak most tértem magamhoz a sokkból...

Kipattantam a rejtékhelyemről és utánavetettem magam. Közben átkoztam a hülyeségem, amiért nem figyelmeztettem szegény

lányt. Ha nem vagyok ilyen megveszekedett idióta, életben maradhatott volna.

Szélvészként száguldottam a bokor felé, amely mögött eltűnt a gyilkos. Odaérve viszont megtorpantam, mert hirtelen felötlött bennem a gondolat, hogy az ágak túloldalán talán ott áll a másik, csapásra emelt karddal. Tehetetlenül topogtam. Hisz ha nem megyek azonnal utána, akkor lehet, hogy elmenekül.

És ha utánamegyek? Előző éjjel is alig tudtam elfutni előle, csaknem végzett velem.

Éreztem, hogy dühömben ökölbe szorul a kezem, a körmeim a tenyerembe mélyednek.

Mégis csak megpróbálom elkapni!

Hátráltam néhány métert, és óvatosan, oldalazva, elindultam jobbra, hogy megkerüljem a bokrot.

A hold épp kibújt a közelgő esőfelhők mögül...

Egyszer csak megtorpantam. Az egyik pálmafa tövében, a puha homokban, furcsa bemélyedés látszott. Valaminek a lenyomata.

Odaóvakodtam, és miután jobbra-balra tekingetve megállapítottam, hogy nagyjából biztonságban vagyok, leguggoltam, hogy közelebből is szemügyre vegyem.

Nem lettem okosabb. El sem tudtam képzelni, mi hagyhat ilyen nyomot. Rövid nézelődés után úgy döntöttem, hogy jelenleg nem is ez a leglényegesebb dolog. Mindenesetre mielőtt otthagytam volna, a cipőm orrával gondosan elmaszatoltam az egésztestet. Jobb, ha csak én tudok róla.

Most pedig gyérünk a gyilkos után!

Behatoltam a sűrűbe, és találomra elindultam valamerre. Néhány lépés után újra eszembe jutott, hogy teljesen fegyvertelen vagyok, ezért az egyik bokorról letörtem egy jókora, egyenes ágat.

Igaz, amikor megpörgettem, nyomban rájöttem, hogy Johnson

Wongtól még tanulhatnék ezt-azt, de azért mégis, valamivel nyugodtabban folytattam az utamat. Egy darabig. Akkor bizonytalanul megálltam.

Végül is hová megyek? Tűt keresni a szénakazalban? Éjjel a teljes sötétben, gyakorlatilag fegyvertelenül? Ez már nem vakmerőség, hanem hülyeség... De Jenny miattam halt meg! Az én hibám,

hogy a Halálmester rá tudott törni... De hát mit tehettem volna?

Tényleg, egyáltalán honnan került oda egy pillanat alatt ez a rohadék?

Visszapergettem magamban az eseményeket.

A környék kihalt volt, és tökéletesen áttekinthető, ott nem juthatott a házhoz... akkor hol? A fa! Igen, a FA! Ó, én ökör!

Csak most villant belém, hogy Jenny háza a telep legszélső épülete, onnan kezdve már fás, bokros terület következik. És az egyik

fa közvetlenül a bungaló mellett áll. Ott mászott fel a Halálmester, az egészen biztos! Ráadásul azt a részt szemmel sem tarthattam,

mert eltakarta előlem a ház sarka. Igen, csakis így történhetett...

Felmászott a fára, onnan átlépett az esőcsatornára és én csak akkor vettem észre, amikor beugrott a teraszra.

Iszonyúan dühös voltam. És szomorú is.

Újra magam előtt láttam, amint a gyilkos lesújt a lányra. Hatalmas erővel, kíméletlenül.

Megrázkódtam. Aztán elhajítottam a botot, lassan megfordultam, és elindultam visszafelé.

Leverten baktattam, szinte gépiesen rakosgattam a lábaimat. Még azzal sem törődtem, hogy az utamba kerülő ágak és levelek minduntalan az arcomba nyomódnak.

Csak akkor riadtam fel, amikor valami elsuhant a fejem felett. Azonnal küzdőtartásba merevedtem... aztán minden rosszkedvem ellenére elmosolyodtam. Egy kaguang, azaz repülőmaki volt az, ami megtréfált. Ez az állat a majom és a denevér furcsa keveréke, a magasabb fákról leugorva siklórepülésben is képes közlekedni, és most – hogy őszinte legyek – a frászt hozta rám.

Arra mindenesetre jó volt, hogy magamhoz térjek. Most már normális tempóban folytattam az utamat, és arról sem feledkeztem meg, hogy – amennyire a sötétben lehetséges – szemmel tartsam a környező bokrokat.

A telepéhez közeledve egyre gyorsabban haladtam, mert rádöbbenem, hogy a gyilkosságról rajtam kívül senki sem tud. Márpedig jobb, ha a többiek mihamarabb értesülnek a történetekről.

Időközben egy tisztásra értem.

Az alacsony fűben azonnal felfedeztem a hanyatt fekvő férfit.

Csak egy pillantást vetettem rá, és rögtön tudtam, hogy nincs mit tartanom tőle. Ugyanis két kezével görcsösen szorongatta a gyomrából kiálló tör nyelét.

Elgyötörten felsóhajtottam.

Úgy látszik a Halálmester ma bepótolja a tegnapi mulasztását.

Akkor egy mesterrel sem tudott végezni... Most meg előbb Jenny Li, aztán Douglas Chan... Legalábbis Chanra tippeltem a halott termete alapján, Johnson Wong óriási izomkötegeit ugyanis kilométerekreől felismertem volna.

De biztos, hogy Chan az? Nincs mese, meg kell nézni közelebbi rőlis. Odaóvakodtam, és a holttest fölé hajoltam.

Aztán borzadva hátraugrottam, és rettegő, vinnyogásszerű hang hagyta el az ajkamat.

Nem vagyok ijedős típus, de a helyzet valószerűtlensége egy pillanatra szétmállasztotta bennem az értelmes gondolatokat.

Reszketve, hörögve, szinte tébolyultan rohantam a telep felé, és közben újra meg újra magam előtt láttam a halott fájdalmas fintorba rándult arcvonásait.

Nem, nem, ez lehetetlen!

A leszúrt férfi ugyanis Chum volt, az előző éjjel szörnyű tűzhalált halt áloperatőr.

Minden porcikám reszketett, a szemeim előtt szikrák robbantak, a fülemben furcsa, sikoltásszerű hangok hallatszottak, amint eszeveszett tempóban száguldottam a bokrok közt, időnként felbukva, majd nyomban újra talpra ugorva.

Csak akkor kezdett valamelyest visszatérni az öntudatom, amikor beértem a telep házai közé.

Egyenesen Shaó bungalójához robogtam és teljes erőből verni kezdtem az ajtót.

– Mi történt? – hajolt ki az ajtórésein a százados, majd amikor meglátott, villámgyorsan visszahúzódott.

Végignéztam magamon. Sáros voltam, csapzott, itt-ott véres is a borotvaéles pálmalevelek karcolásaitól. Nem csoda, ha Shaó ijesztőnek talált. Hát még ha meghallja, amit mondani fogok.

– Jöjjön ki! – furcsán, rekedten törtek fel belőlem a szavak, és azonnal tudtam, hogy erre a hangszíntre nem bújik elő.

Megköszörültem a torkomat, kisimítottam az arcomból a sáros hajtincseket, vettem egy nagy levegőt, és újra próbálkoztam.

– Shaó százados! Fontos közlendőm van. Kérem jöjjön ki!

Pisztolycső jelent meg az ajtórésein, majd Shaó gyanakvó, sápadt arca.

– Mit akar Grey?

– Nézze százados, lehet, hogy hihetetlen lesz, amit mondani fogok, de...

– De?

– De az imént rábukkantam Chum hullájára.

-Mire?

- Chum hullájára.

Most már tisztán látszott rajta, hogy azt hiszi, megőrültem.

- Aludjon Grey! Pihenjen - próbált megnyugtatni.

- Nem hiszi?

Hülye kérdés volt, hát persze, hogy nem hiszi.

- Figyeljen százados! Néhány perce az erdőben rábukkantam

Chum holttestére. Valaki leszúrta. Tudom, hogy hihetetlen a dolog, de láttam. A saját szememmel... Ne nézzen olyan meredten, tudom, hogy nagyon ocsmányul festek. Bevallom, engem is megviselt a dolog. De kérem higgyen nekem! Nem diliztem be.

Shaó elgondolkozott. Közben időnként rám sandított, mintegy azt mérlegelve, vajon tudatában vagyok-e annak, amit állítok.

Végül beleegyezően bólintott.

- Rendben van, felöltözők és mehetünk.

Eltűnt az ajtórésből, és hallottam, amint a ruhái közt matat. Nem kellett soká várnom, alig fél perc múlva csörrent a biztonsági lánc, nyílt az ajtó és Shaó teljes harci díszbe meg pisztolyba öltözve lépett ki a házból.

Arcán a kétkedés mellett most már bizonyos fokú izgatottság is látszott.

- Nnna, mehetünk - mondta határozottan, és intett, hogy mutassam az utat. Elindultunk.

- Mondja Grey - szólalt meg néhány lépés után -, egészen biztos benne, hogy Chumot látta?

- Egészen - válaszoltam. - Ugyanis alig pár centiről volt alkalmam szemügyre venni a hulláját.

- Biztos, hogy nem tévedett? Hiszen sötét volt, nem? Vagy esetleg elemlámpát is vitt magával?

- Nem, nem volt nálam ilyesmi... de nem vagyok rövidlátó.

- Ühüm. Értem. Tudja, csak az a furcsa, hogy én viszont hallottam előző este a szerencsétlen jajgatásai a tűzből. És én meg nem vagyok süket.

- A látottak majd gondolom, meggyőzik - vontam meg a vállam, mert nem kívántam hosszasan vitatkozni vele olyan kérdésben, amelyre pillanatokon belül úgyis egyértelmű választ kap. A továbbiakban már szótlanul haladtunk, egészen addig, amíg a tisztáshoz nem értünk.

- Tessék, itt van, nézze meg!

Félrehajtottam előle az ágakat, hogy jobban lásson, én pedig közben az arcát figyeltem.

Nem látszott rajta túl sok változás. Néhány másodpercig egykedvűen szemlélődött, aztán kérdően felém fordult.

- Mit néztek meg?

-Hát a hullát.

Újból végigtekintett a tisztáson. Aztán megvakarta a homlokát, és sóhajtván kérdezte:

- Ez az egész, amit mutatni akart?

- Mi az, hogy ez az egész? - fakadtam ki ingerülten. - Csak ennyit tud mondani? Tessék jöjjön oda, és nézze meg közelebbről! Bosszúsan kibújtam a bokor mögül, és oda akartam menni a holttesthez... Aztán megtorpantam.

Ugyanis a holttest nem volt sehol.

Egy pillanatig nem tudtam, mitévő legyek.

Aztán dühödten keresni kezdtem a hullát. Ide-oda rohangáltam a tisztáson, megnéztem minden kis mélyedést, bekukkantottam a bokrok alá, de hiába... a tetem nem került elő.

De hát hol lehet?

Újra végigkutattam mindent, az eredmény ugyanaz volt.

Talán harmadszor is nekifogtam volna, de az eddig türelmes

Shaó ekkor rám reccsent.

- Állítsa már le magát, Grey! Mit gondol, meddig fogok még itt szobrozni, maga miatt? Lásza be végre, hogy egy kicsit megviselték az idegrendszerét az elmúlt napok eseményei, és hallucinált! Másokkal is

előfordult már ilyesmi.

- De hát itt volt... - bizonygattam kétségbeesetten. - Higgye el, a saját szememmel láttam.

- És most elrepült? Vagy feltámadt? Újra? Mert egyszer már meghalt. Érti? Meghalt!

-De hát...

- Elég! Hallani sem akarok róla többet. És, ha nem akarja, hogy a jövőben megint ilyen kínos helyzetbe kerüljön, akkor ezentúl tartsa be az intelmeimet. Ha jól tudom, magára is vonatkozik az a rendelkezésem, hogy éjjel senki sem hagyhatja el a telepet. A többiek be tudják tartani, maga viszont, úgy látszik, nem.

Tehetetlenül az ajkamba haraptam. Legszívesebben megütöttem volna, de... de éreztem, hogy igaza van. Még akkor is, ha nem hisz nekem. Mert Chum egyszer már meghalt... Akkor viszont ki volt az, akit leszúrtak? És hova tűnt a hulla?

Ah, sok ez így egyszerre! Ezt jól végig kell gondolni!

Lassan odaballagtam a századoshoz, és nagyon halkán csak ennyit mondtam:

- Mehetünk.

Bólintott és elindult visszafelé, én pedig követtem. Közben egyfolytában azon töprengtem, hogy miként lehetséges ez az egész...

Mert szerintem mégiscsak Chum volt a halott... Ez viszont lehetetlen! Mert olyan nincs, hogy valaki meghal, aztán feltámad, aztán újra meghal, aztán eltűnik...

Gondolataimból Shaó hangja riasztott fel.

- Higgye el, Grey, magának pihenésre van szüksége. Vagy legalábbis némi alvásra időnként. Egészen el van használódva. Az

imént, amikor megláttam, egész megijedtem. Úgy nézett ki, mint egy örült. Az éjszaka nem arra van, hogy maga felfedező körútra induljon az erdőbe. Amilyen fáradt és elgyötört, nem is csodálom, hogy hallucinált. Egyáltalán, mit keresett azon a tisztáson?

- Semmit, arra csak véletlenül jártam.

- Véletlenül? Ezek szerint csak úgy sétálgatott?

- Nem, nem csak sétálgattam.

- Hanem.

- A... a Halálmestert üldöztem.

Megpördült a tengelye körül, és rám meredt. Mivel időközben beértünk a telepre, a sétányokat megvilágító lámpák fényében jól játszott az arca. Csodálkozás, gyanakvás és érdeklődés egyszerre tükröződött a vonásain.

- Jól hallotta - bólogattam keserűen, majd hozzátettem: - És erre sajnos van is bizonyítékom.

- Akkor beszéljen! Mire vár?

- Jenny meghalt - mondtam csendesen. - A saját szememmel láttam.

- Micsodaaa?

- A Halálmester megölte. Karddal. Egyetlen csapással levágta a fejét.

Shaó félszemmel a lány háza felé sandított, majd engem kezdett el tanulmányozni, mint valami különlegesen ritka, egzotikus állatot.

- Mondja Grey, tud még ilyeneket?

- Látom ezt sem hiszi... Pedig ez is igaz. Végignéztem az egészet, de sajnos olyan gyorsan játszódott le, hogy nem tudtam megakadályozni. A Halálmester beugrott az erkélyre, egy csapás... és...

- Térjen magához ember! - fojtotta belém a szót a százados. Vagy minden áron rémhírekkel akar traktálni?

- Ez nem rémhír...

- Akkor hazugság! Aljas, szemenszedett hazugság!

- Hogy merészeli...

- Odanézzon! - üvöltött rám, és Jenny háza felé bökött a mutatóujjával.

Arrafelé fordultam, és hirtelen kedvem lett volna sikoltva, röhögve, hörögve a földhöz verni magamat.

Ugyanis a lány ott ült az erkélyen a hintaszékben, és érdeklődve figyelte a párbeszédünket.

Na nem, ilyet nem játszunk tovább!

Odarobogtam a házhoz és felszóltam:

- Jenny, a segítségét kérem.

A lány felállt, és a korláthoz jött, így jól láthattam az arcán a barátságos mosolyt, amelyet felém küldött.

- Tessék, Mr. Grey. Miben segíthetek?

- Jenny, kérem mondja el a századosnak, hogy mi történt itt körülbelül egy órája?

- Itt? - kérdezte, és csodálkozva körülnézett.

- Igen, itt - ismételtem, erősen megnyomva a szavakat, és éreztem, hogy kezdem elveszíteni a türelmemet.

- Nem értem, Mr. Grey...

- De igenis érti! Abban a székben, ahol maga ült...

Itt abbahagytam a mondatot. Mert úgy kellett volna folytatnom, hogy abban a székben kedves Jenny magát alig egy órája lefejezték.

A lányon viszont egyáltalán nem látszott ilyesmi.

Hm. Meg kell itt bolondulni. Na, nem baj, majd másképp közelítjük meg a dolgot. Rafináltul... cselesen...

- Jenny! Azt szeretném kérdezni, hogy mióta ül abban a hintaszékben?

- Hááát... úgy három órája. Azt hiszem egy kicsit el is szundikáltam... de miért kérdi? És olyan feldúltnak látszik. Csak nincs valami baj?

- Nem, nincs - válaszolta helyettem Shaó mosolyogva, majd felém fordult, és szigorúan fixírozni kezdett. Én meg minden erőmmel arra koncentráltam, hogy ne törjek ki, mint a vulkán. Mert

kedvem lett volna torkom szakadtából üvölni, hogy: Kedves Jenny, ne nézzen hülyének! De nem tettem ilyet, tudomásul vettem a dolgot. Végül is a helyzeten mit sem változtatna, ha nekiállnék erősködni. Esetleg Shaó belém durrantana egyet-kettőt nyugtatólag. Az mindenestre biztos, hogy ő előtte már sohasem tudom bebizonyítani az épelméjűségemet. Nem baj, teszek rá.

Vigyorogni próbáltam, de csak valami vicssorféle sikeredett helyette.

- Hát akkor elnézést kérek Jenny, hogy bugyuta kérdésekkel zaklattam. Tudja, mostanában rosszul alszom... és ostobaságokat gondolok... Meg látomásaim vannak...

- Semmi baj - mosolygott a lány negédesen. - Különben is jó, hogy felébredtetek a beszélgetésükkel, mert már elég hűvös van, és megfáztam volna.

- Na persze - bólogattam. - Veszélyes is az éjszaka. Meghűlés, szűnyogcsípés, hajnali harmat, megannyi hátborzongató rémség leselkedik ránk,

- Befejezte? - szólt közbe gúnyosan Shaó.

- Igen - válaszoltam, és elindultam a bungalóm felé.

- Még valamit Grey! - kiáltott utánam.

- Nos?

- Jó lenne, ha most már nyugodtan alhatnék. Lehetőleg kíméljen meg a továbbiakban attól, hogy felébredt.

- Úgy lesz százados. Nem is venném a lelkemre, ha reggel kialvatlanul jelenne meg, ne adj isten félrekötött nyakkendővel.

Amíg azon gondolkodott, hogy milyen epés megjegyzéssel vághatna vissza, én már be is nyomultam a házikómba.

Gondosan bezártam az ajtót, sóhajtottam egyet, aztán villámgyorsan a fal felé pördültem, és teljes erőből ütni kezdtem az öklöm kőkeményre edzett bütykeivel.

Háromszázötvennél hagytam abba.

Ennyi ütésre volt szükségem ahhoz, hogy levezzem a dühömet és úgy-ahogy megnyugodjak.

- Nem mondom, elég hihetetlen sztori - dünnyögte Miké, amikor másnap reggel átnyargaltam hozzá, és beszámoltam neki az éjszaka történeteiről.

- Hát persze, hogy az - bólogattam kelletlenül. - De megtörtént!

Társam tűnődve simogatta az állát, és valahová a semmibe bámult. Aztán hirtelen rám nézett.

- Te Tony, azért ez az éjszakai dolog egy fontos részletében különbözik az eddigi gyilkosságoktól.

.- Persze, a többenél volt hullá.

- Nem erre gondoltam... Emlékezz csak vissza! Dick Yuen, Simon Tsai, Brian Chow... először be lett törve a bordájuk egy iszonyatos erejű ütéssel, aztán amikor már védekezésre képtelenek voltak, szabályosan agyon lettek verve.

-Igen. És...?

- Jennyt viszont nem akarta megalázni a gyilkos, őt egyszerűen csak lefejezte.

- őt egyszerűen le sem fejezte.

- Hm. Ez igaz. De valaki csak ült a székben.

- Valaki igen. Méghozzá kényelmesen elterpeszkedve, és hintáztatva magát, mintha csak otthon lett volna.

- És neki is hosszú haja volt, mint Jennynek...

- Igen.

- Vagyis nő volt.

- Vagyis akárki lehetett, hiszen nem egy kínai férfi visel copfot.

-Például Laó.

- Például Laó is.

- Nem hiányzik senki a stábból... vagy az itt dolgozók közül?

- Honnan tudjam. Nem állhattam neki éjjel összezsúfolni az egész bagázst, hogy létszámenőrzést tartsak. Shaó megőrült volna. Meg a többiek is. Képzeld csak el, az éjszaka kellős közepén felébresztem őket, és bejelentem, hogy szeretném megnézni megvan-e mindenki, mert láttam egy gyilkosságot, ami valój ában nem is történt meg, illetve megtörtént, csak nem az halt meg, akit én gondoltam, illetve aszerint, akit én gondoltam, senki sem halt meg...

- Oké, oké, ne is folytasd! Világos.

- örülök, hogy legalább neked az.

- Mi? Mi történt?

Fruggi botorkált le a galériáról, eléggé elnyűtten, amiből arra következtettem, hogy Miké az elmúlt éjjel is támadástól tartott.

- Hogy... hogy mondta az előbb? - a kis köpcös sűrűn pislogva, őszinte érdeklődéssel tekintett rám.

- Hááát... ööö... szóval azt hittem az éjjel, hogy Jenny meghalt.

- Jézusom!... És miért hitte?

- Mert láttam.

- Jézusom!

Fruggi lerogyott mellénk egy székre, hitetlenkedve megcsóválta a fejét, majd elgondolkozva felhajtotta a Miké által elem tett whiskyt. Aztán újra rám pislogott.

- És?

- És kiderült, hogy mégse halt meg. 1

- Jézusom!

- Ühüm - bólogattam, és közben rájöttem, hogy hibáztam. Mert itt most el kell magyaráznom Frugginak a dolgokat. Ez pedig nem lesz könnyű!

- Na, és... izé... miből gondolta, hogy csórikám... hát, hogy meghalt? Mit látott?

- Azt, hogy lefejezték.

Fruggi újfent magába döntött egy adag italt - ezúttal Mike-ét -, majd riadtan kérdezte:

- Már a hóhér is itt van?

- Miféle hóhér?

- Hát aki lefejezte.

- Az nem hóhér volt, hanem a Halálmester.

- Jézus! És mégse halt meg?

- Nem.

- Hm. Úgy látszik fárad az ürge és hál istennek fél munkát végez. Mindenesetre a csaj sem piskóta. Én biztos kinyiffantam volna, ha mástól nem, az ijedtségtől.

- De Jenny azt mondja, hogy őt meg sem támadták, és egyáltalán nem történt semmi a teraszon... Ugyanis én ott láttam a gyilkosságot.

- Ezt most nem értem. Látta, amint kinyiffantják a csajt, aztán odament hozzá, és megkérdezte, hogy: él-e?

- Nem egészen. Én elrohantam a gyilkos után, közben pedig

belebotlottam Chum hullájába, és...

Abbahagyta a beszédet, mert Fruggira esett a pillantásom. Az arca gyanakvást tükrözött. Látszott rajta, hogy nem tudja eldönteni: komolyan beszélek, viccelek, vagy csak simán meghülyültem.

Némi hallgatás után óvatosan megkérdezte:

- Izé... mibe botlott bele?

- Chum hullájába.

- Chum? De hisz ő már kinyiffant a nyomorult.

- De én láttam a holttestét.

- Megint kinyírták? Hm. Valaki nagyon utálhatta. Egyébként rájöttem: errefelé nem csípi az operatőröket. Ezt a Chenget is leszúrták meg minden... Na jó, elmegyek, iszok egy kávé. Kissé fáradt vagyok. Miké igen fegyelmezetten megvárta, amíg Fruggi kiballag a házból és csak ekkor hagyta, hogy kirobbanjon belőle a fékevesztett, elementális röhögés.

Mit tehettem volna? Kínomban én is vele nevettem.

Ez volt az utolsó forgatási nap, mindössze két jelenet volt hátra, és valószínűleg ebből adódóan egy kicsit mindenki felszabadultabb volt. Még Graines arca is felhőtlennek tűnt, ami pedig egyébként nemigen volt megszokott látvány.

Sebtében összeszámláltam a jelenlévőket, teljes volt a létszám.

Előzőleg az étteremben jártunk, onnan sem hiányzott senki.

Hm. Akkor viszont... akkor viszont... eh, majd csak kiderülnek a dolgok.

Ledobtam magam egy kempingszékbe, Miké úgyszintén, Fruggi pedig - aki az étteremben csatlakozott hozzánk - peckesen elvonult a sminksátor felé.

- Nem tudtad igazán tűzbe hozni a sztoriddal - bökött a távozó után társam a hüvelykujjával.

- Ugyanúgy reagált, ahogy a többiek tették volna, ha elmondom nekik - vontam meg a vállam. - Ők sem hitték volna el. Mindenesetre az biztos, hogy valami nagy disznóság lappang e mögött az egész dolog mögött. Jenny tudja, hogy valakit megöltek helyette, bizonyára azt is tudja kit... de úgy tesz, mintha mi sem történt volna. Fedezi a gyilkost. Vagy pedig...

- Vagy pedig?

- Vagy pedig más oka van rá, hogy hülyét csináljon belőlem.

- Szerintem erre bárkinek ezer oka lehet - bölcselkedett Miké.

Elvigyoroztam.

- Miké! Tudod mi a különbség kettőnk között?

- Nos? - vigyorgott ő is.

- Mindössze annyi, hogy belőlem csak komoly erőfeszítéssel lehet hülyét csinálni... Nem, ne szólj semmit! Inkább figyelj, mert kezdődik a felvétel.

Valóban, a szereplők máris egymásnak rontottak. Ezúttal a változatosság kedvéért valamennyien ott serénykedtek a kastélyimitációnál.

Nem igazán tudtam figyelni rájuk, mert magamban egyfolytában az elmúlt éjszaka eseményein rágódtam. Aztán eszembe jutott az a furcsa formájú nyom, amit a Halálmester üldözése közben találtam.

Vajon mi lehetett? Hogy is nézett ki? Hm. Le kéne rajzolni...

Majd a szünetben.

A szünet pedig nemsokára elérkezett.

Miké elment, hogy a szokás szerint ez idő tájt felbukkanó Pradettet megkönnyítse néhány lazacos szendviccsel, én pedig kértem egy papírlapot meg egy tollat az éppen arra tipegő Sallytól, és megpróbáltam emlékezetből lerajzolni azt a furcsa formájú valamit. Illetve a nyomát.

Még szerencse, hogy puha volt a föld, így minden egyes részlet élesen kirajzolódott... Kérdés, hogy jól emlékszem-e vissza... amilyen zaklatott idegállapotban voltam... hülyeség volt szétkenni a lábammal... ah, most már úgyis mindegy...

- Csak nem bűvárfelszerelést rajzol?

Felkaptam a fejem.

Graines állt a hátam mögött, és érdeklődve figyelte a kezemben

tartott cetlit.

- Tudja - folytatta derűsen -, én nagyon szeretek búvárkodni. Ha van időm, akkor mindig kihajózok a tengerre, és lemerülök egy kicsit. Igaz, félek a cápáktól, de hát az egész élet veszélyes, és... Már nem is hallottam, amit mond. Csak döbbenten meredtem a rajzra, és közben az agyamban villámként cikázó gondolatokat igyekeztem összefogni, egyetlen dologra koncentrálni. Újra meg újra felidéztem magamban azt a jelenetet, amikor az elmúlt éjszaka a Halálmester lecsapott a hintaszékben ülőre.

Igen, itt a megoldási

Lopva oldalt sandítottam.

A stáb tagjai már a legutolsó jelenetre készültek, arra, amelyben az eredeti forgatókönyv szerint a lezuhanó sárkányszobornak ki kellett volna lapítania Forestet. De az egész át lett dolgozva, mert a szobor már előzőleg összetört. Akkor, amikor csaknem rázuhant Fruggira.

Hogy is volt?

Fruggi ott állt a kastélyimitáció kapuja előtt, éppen a szobor alatt. Johnson Wong ütött, Fruggi lehajolt... aztán Graines megismételtette a jelenetet, merthogy Wong nem ütött elég nagyot. És akkor zuhant le a sárkány. Ha ráesik a kis köpcösre, biztos, hogy agyonnyomja. BIZTOS, HOGY AGYONNYOMJA!

Végre rájöttem! Annyi töprengés után most végre összeállt bennem a kép.

Legalábbis egy része...

Graines ugyan meg tovább duruzsolt a fülemben, de már nem érdekelt, mit mond.

Sőt, alig vártam, hogy visszamenjen a többiekhez. Amint ez megtörtént, intettem

Mike-nak, hogy függessze fel a Jennyvel folytatott beszélgetést, és jöjjön oda hozzám.

- Nos, mi a helyzet? - huppant le mellém.

- Rájöttem...

- Mire?

- Majdnem mindenre.

- Vagyis?

Rövid tömondatokban elmondtam neki a felfedezéseimet, majd

odaadtam neki a papírlapot.

Átvette, aztán egy ideig hol rám, hol a rajzra pislogott. Végül megszólalt:

- Ha tényleg úgy van, ahogy gondolod, akkor itt szörnyű aljasság folyik.

- Remélem csak folyt - mondtam, és miután lassan végigjártattam a tekintetemet a stáb egyes tagjain, hozzátettem: - Mert most már nem csak azt tudjuk, ki lenne a következő áldozat, hanem azt is, hogy merre keressük a Halálmestert.

- És mit akarsz tenni? Van valami terved?

Nyújtózkodtam egyet, aztán bólintottam.

- Igen, van tervem. De még át kell gondolni. Mindenesetre...

- Mindenesetre?

- Mindenesetre azt hiszem, forró éjszakánk lesz.

A sötétség nehéz fátyolként borult rá az üdülőtelepre, mintha el akarná takarni a külvilág elől azt, ami itt történik... illetve történni fog.

A bokor, amelyben ezúttal kuksoltam, korántsem volt olyan kényelmes, mint az előző éjszakai rejtekhelyem, de tudtam, hogy oda még egyszer nem mehetek vissza. Az, aki ma éjszaka megpróbálja megölni Jennyt, valószínűleg terepszemlét tart mielőtt akcióba lépne...

Ha egyáltalán akcióba lép. Ha nem, akkor nincs szerencsém...

Illetve akkor majd bemegyek a lányhoz, és beszélek vele. Lesz mit mondanom neki... Hacsak nem történik megint valami váratlan dolog...

Kétségek közt gyötrődtem, miközben egy pillanatra se vettem le a szemem a házról. Arról a házról, amelynek teraszán előző éjszaka kis híján megölték Jenny Lit.

Mindenesetre most sokkal kellemesebb volt a közérzetem, mint

akkor, mert tudtam: öt házikóval odébb Miké az ablaknál áll, és fülel, készen arra, hogy szélvészféleg száguldj on ide, ha kiáltok. A köztem és közte lévő távolság körülbelül negyven méter. Legfeljebb hat másodpercre lesz szüksége ahhoz, hogy ideérjen.

A telep kihalt volt és csendes, de én mégis úgy éreztem magam, mint a szigetlakó, aki tudja, hogy jön a hurrikán. Még nem látni, még nem érezni, de jön! És, ha megérkezik, akkor tombolni fog, elsőpri a házakat, kiszaggatja a fákat és a bokrokat, elpusztítja az embereket.

Nem, nem csupán a Halálmester miatt gondolkodtam így... tisztában voltam vele, hogy a rejtélyeknek csak egy részét sikerült megoldanom. És még azt sem teljesen...

Felrezzentem a gondolataimból.

Jenny háza mellett az egyik bokorból sötét árnyalak settenkedett elő.

Kezdődik!

Ugrásra készen figyeltem, mit tesz a másik. Lassan, óvatosan lopakodott, kerülve azokat a helyeket, amelyeket a házak előtti sétányt szegélyező lámpák megvilágítottak.

Még egy lépés... még egy...

Úgy terveztem, Jenny nevét fogom kiáltani, mielőtt kipattanok a rejtekhelyemről. így figyelmeztetem a lány a veszélyre, ugyanakkor Mike-ot is riasztom, aki azonnal meg fogja ismerni a hangomat.

A settenkedő már a ház ajtajánál volt.

Amint belép, elordítom magam. Teliszívtam a tüdőmet, aztán...

aztán csendesen kiengedtem a levegőt.

Az árnyalak ugyanis elővett valamit a zsebéből, a küszöbre tette, majd halkan bekopogott.

Most mit akar? Ki akarja csalni a lányt? Akkor minek ez a valami a küszöbre?

Mielőtt még eldönthettem volna a kérdést, az illető megfordult, és villámgyorsan besiklott a bokrok közé.

Hé, mi volt ez?!

Bambán bámultam, és nem tudtam eldönteni mitévő legyek.

Végül némi töprengés után úgy döntöttem, hogy várok néhány percet, aztán megnézem közelebbről, mit hagyott a küszöbön a titokzatos settenkedő.

De elkéstem. Nyílt az ajtó, a résen kinyúlt egy kéz, behúzta a rejtélyes tárgyat, aztán újból kattant a zár.

Hm. Jenny tehát átvette a küldeményt. És most?...

Lassan ráérősen elszámoltam magamban ezerig. Aztán félrehajtottam az ágakat, és elhagytam a rejtekhelyemet.

Egyenesen a házhoz mentem, és halkan, de határozottan bekopogtam.

...Semmi válasz. No nem baj, újra megpróbáljuk... Megint semmi.

Odalapultam az ajtóhoz, és suttogni kezdtem.

- Jenny! Anthony Grey vagyok. Beszélnem kell magával. Nagyon fontos. Kérem nyissa ki!

...Hm. A füle botját sem mozdítja. így is jó, kisasszony. Akkor bemegyek anélkül, hogy hívna.

Lenyomtam a kilincset, és beléptem. A hirtelen támadt huzat meglebbentette a szemközti ablakrésben a függönyt. Gondosan becsuktam magam mögött az ajtót, és körülnéztem. Aztán megcsóváltam a fejem. A helyiségben nem volt senki.

Talán a galérián?

Felsiettem a lépcsőn a felső szintre, de az is üres volt. Jenny tehát megkapta a küldeményt, majd ennek hatására kisurrant a házból.

Mégpedig az ablakon át, hiszen a bejáratot végig szemmel tartottam, és ott nem jött ki.

Visszamentem a földszintre, leültem egy fotelbe, és felkattintottam az asztalilámpát.

A hirtelen támadt diszkrét fényben azonnal észrevettem a borítékot. Csoda, hogy nem figyeltem fel rá már akkor, amikor beléptem a lakásba. Igaz akkor a lányt kerestem, és a padlót nem tanulmányoztam különösebben.

Odamentem, felvettem a földről, és mivel nem volt leragasztva, egyszerűen kinyitottam. Sima, fehér levélpapír volt benne, rajta pedig újságból kivágott betűkkel a következő:

Jenny!

Biztos vagyok benne, hogy szeretné elkapni a társai gyilkosát. Én tudom, ki a Halálmester. Ha maga is szeretné megtudni, akkor jöjjön hajnali egykor a volt taoista kolostor romjaihoz. A kapunál várom. ViSSzatettem a levelet a borítékba, és a faliórára néztem.

Éjfél múlt pár perccel...

A kolostorig az út legfeljebb tizenöt perc. Tehát van még időm. Mindenekelőtt viSSzatettem a borítékot pontosan oda, ahol eddig volt. Aztán leültem a fotelbe, mert úgy döntöttem, hogy öt perc töprengést engedélyezek magamnak.

Na, lássuk csak...

A levél provokáció, ez teljesen nyilvánvaló. Mert, ha a titokzatos levélíró el akarna mondani valamit a lánynak, akkor személyesen kereste volna meg. Vagy, ha mégsem, akkor legalább aláírta volna az üzenetet... és persze nem újságból kivágott betűket használt volna.

Mindez teljesen egyértelmű... és ezzel a fickónak is tisztában kell lennie. Akkor viszont mégis, miben bízik? Abban, hogy Jenny naiv módon elmegy a találkára? Ennyire butának tartja a lányt? Ennyire ostobának?

És ekkor hirtelen rájöttem, mire megy ki a játék. A levélíró tökéletesen tisztában van vele, hogy a lány az üzenet elolvasása után azonnal tudni fogja, a Halálmester hívja randevúra. És mégis el fog menni. Bosszúvágyból, büszkeségből. És senkinek sem fog szólni. Egyedül, szemtől szemben akar megküzdeni a másikkal. Életrehalálra. Szegény lány... ő még nem tudja, miről van szó. Még szerencse, hogy nem olvasta el a levelet.

Mert, hogy nem olvasta el, abban egészen biztos voltam.

Hogy miért? A magyarázat egyszerű. Ha valaki egy ilyen tartalmú levelet kap, akkor azt elteszi, vagy összegyűri, vagy csak ledobja az asztalra. Csakhogy én a borítékot a szoba közepén a földön találtam. A levélpapír gondosan össze volt hajtogatva, és vissza volt

bele téve. Jennynek semmi oka nem lett volna rá, hogy így tegyen.

Ez csak annak állhatott érdekében, aki pár perce behúzta a borítékot a résen. Mert most már világossá vált előttem, hogy a küszöbre csempészett valami, ez a levél volt.

Az itt tartózkodó ismeretlen pedig előbb elolvasta, majd úgy helyezte el a helyiségben, hogy a lány nyomban észrevegye, amint villanyt gyűjt.

De vajon ki lehetett az illető? És mit akart itt? És miért az ablakon jött be?

Mert ő is ott jött be, hiszen a bejáratot azóta figyeltem, amióta

Jenny belépett a házba.

Vagyis Jenny kilopakodott az ablakon, és... Hopp! Álljunk meg!

Ha nem olvasta a levelet, akkor miért lopakodott ki? Az biztos, hogy neki is van valami titkolnivalója... De mi?

Felrezzentem a gondolataimból.

Töprengeni ráérek később is. Most gyérünk Mike-hoz! A levelet pedig természetesen elviszem, felesleges, hogy Jenny is elolvassa.

A végén még ő is odajönne, arra pedig semmi szükség.

Már indultam volna, amikor eszembe jutott valami. Éreztem, hogy kegyetlen vigyorra húzódik a szám. Gyorsan munkához láttam. Nem kellett sok idő hozzá, hogy megvalósítsam a tervemet.

Mikor elkészültem, még egyszer körbepillantottam a helyiségben, majd kisurrantam... természetesen én is az ablakon.

- Na, mi a helyzet? - hajolt ki Miké az ajtórésen, amikor átosonva a telepen, bekopogtam hozzájuk.

- Fruggi? - kérdeztem vissza.

- Alszik. Lefekvés előtt megivott egy fél üveg whiskyt, és azt mondta, most már nem érdekli, mi lesz éjjel. Persze megértem, két egymást követő éjszaka virrasztott.

- Ha szundikál, akkor jó. Legalább nem siránkozik, hogy itt

hagyjuk.

- Miért hová megyünk?
- Álarcosbálba.
- Kissé fura ötleteid vannak így éjfél után.
- Ne is törődj vele. öltözz!
- És mit vegyek fel?
- A Kung-fu ruhád. Maszkot ne tegyél, így is elég ijesztő vagy.
- Kösz.

Miké eltűnt, majd néhány másodperc elteltével harcrakészen tért vissza. Elindultunk az erdő felé.

- És most? - kérdezte néhány lépés után.
- Most elmegyünk a forgatási helyszínre, és betérünk a sminksátorba. Aztán meg Laó kelléktárába.
- Minek?
- Mert én is beöltözöm. De nekem tényleg jelmezem lesz.
- l Bölcs gondolat A helyedben én is igyekeznék minél jobban elváltoztatni a külsőmet. Mondjuk egy zombie szerelésben és sminkkel mindjárt szimpatikusabb lennél.
- Sajnos ki kell, hogy ábrándítsalak. Ma éjjel én nő leszek.
- Biztos nem először - bólogatott Miké kajánul.
- Hülye! Nekem ma éjjel Jenny Ii szerepét kell eljátszanom.
- Miért, 6 nem ér rá?
- Biztos nem, mert az ablakon át kiszökött a bungalójából valahová. Ezért kaptam meg én a neki küldött meghívót.
- Neked adták át?
- Nem egészen. Becsempészték Jennyhez, de ő akkor már nem volt ott. Csak én.
- És most hova akarsz menni helyette?
- Találkára.
- Ennyire fontos neked, hogy a partnere nőhöz jusson?
- Ha eddig még nem említettem volna, akkor most közlöm veled, kissé agyalágyult vagy.
- Még mindig jobb, mintha...
- Nem fejeznéd be?
- De igen, csak nem hagyod.
- Úristen! Hogy tudsz ennyire fárasztó lenni? Inkább arra gondolj, hogy mit fogsz csinálni, ha majd közbe kell lépned!
- Közbe kell lépnem?
- Hát persze. Mit gondoltál, minek hívlak? Gyertyát tartani?
- Nálad sohasem lehet tudni. Egyébként is... ha látom, hogy jól mennek a dolgok...
- Nem fognak jól menni!
- És miért nem?

Elkomorodtam.

- Azért..., mert a Halálmester most már biztosra akar menni.

Nemsokára megérkeztünk a sminksátorhoz.

Félrehajtottam a ponyvát, beléptem, és felkattintottam a bejárat mellett függő elemes táborilámpát. Aztán körülnéztem. A berendezés három egymás mellett sorakozó székből, az előttük álló tükrokből, és rengeteg polcból állt. Ezekon mindenféle téglékben és tubusokban, krémek, porok, kenőcsök voltak... meg egyebek. Engem az utóbbiak érdekeltek. Gyorsan ahhoz a polchoz léptem, amelyen parókák, álszakállak, albaszok sorakoztak átlátszó műanyag dobozokban. Aránylag hamar megtaláltam azt a parókát, amelyikre szükségem volt. Gyorsan felvettem, és a tükörbe pillantottam. Némi szemlélődés után úgy találtam, hogy arra a rövid időre, amíg szükségem lesz rá, megteszi.

Eloltottam a lámpát, és kinyomultam a sátorból.

- Nem rossz - állapította meg Miké, amikor meglátott. - Igaz nappal semmit sem érnél vele, mert látszanának a vonásaid, de ilyen sötétben...

- Ja - bólintottam, és a kelléksátor felé vettem az utamat.

Odabent pillanatok alatt átöltöztem. Szerencsére Jenny nem tartozott az alacsony nők közé, így azok a ruhák, amelyeket a forgatásoknál

hordott, nem feszültek rajtam túlságosan. Már csak azért sem, mert mind a nadrág, mind a kabát, amit felvettem tradicionális kínai öltözék volt, bő fazonú, lezser vonalvezetésű. Amint elkészültem, kipenderültem a sátorból, és kecses mozdulattal meghajoltam Miké felé.

- Ne erőlködj - vigyorgott -, úgysem foglak megkívánni.

- Idétlenkedés helyett inkább azt mondd meg, hogy elég élethűen mutatok-e?

Néhány pillanatig elgondolkozva méricskélt, aztán bólintott.

- Nem lesz semmi baj. Csak arra vigyázz, hogy ne fordulj arccal a fény felé, és ne beszélj.

- Oké, majd megpróbálom... bár szerintem úgyis csak másodpercekig fog tartani az egész.

- Remélem is. Mehetünk?

- Mennyi az idő?

Miké az órájára nézett.

- Háromnegyed egy.

- Akkor igen. De előtte még valamit! A kolostor kapuja előtt egy tisztás van, ott lesz a találkozó. Nekem egyedül kell oda megérkezniem, tehát most különválnunk, én előremegyek, te pedig körülbelül tíz méteres távolságból követsz. Oké?

- Eddig igen.

- Jó, akkor mondom tovább. Amikor kilépek a tisztásra, te fedezékben maradsz, és nem jössz ki a bokrok közül, bármi történik is. Csak ha kiáltok.

- Ez már kevésbé szimpatikus ötlet.

- Nem baj, hidd el, tudom mit beszélek.

- És, ha valami közbejön?

- Nem fog közbejönni semmi.

- Tony... - Miké hangja most furcsán, rekedten csengett. Azért... azért vigyázz magadra!

- Oké... majd igyekszem...

Néhány pillanatig hallgattunk, aztán Miké, hogy a feszültséget oldja, tréfásan megtaszított.

- Nnna nyomás, kis menyasszony! Nehogy lekésd a nászéjszakát.

Elvigyorodtam.

- Erről nem is szabad lekésni.

Még egyszer megigazítottam az öltözékeket, aztán sarkon fordultam, és besiklottam a bokrok közé.

Óvatos, mégis gyors léptekkel haladtam előre, közben egyfolytában azon morfondíroztam, vajon mi lesz néhány perc múlva.

Lehet, hogy mégsem úgy alakulnak majd a dolgok, ahogy elterveztem? Esetleg mégis közbejön valami?

Telvé voltam kétségekkel. Mert bár pontosan tudtam, mire számítsak, fogalmam sem volt róla, hogyan fog mindez lezajlani.

Pedig de jó is lenne...

Annak mindenesetre örültem, hogy legalább a kolostorig nem kell tartanom egy esetleges váratlan hátbatámadástól. Miké - ha nem is hallható - itt lopakodik mögöttem, és vigyáz rám.

Most még igen... de, ha kilépek a tisztásra?... Mi lesz, ha mégis közbejön valami nem várt fordulat? Ha úgy járok, mint tegnap éjjel... Mire megmozdultam volna, a támadó már le is fejezte a széken ülőt... pedig akkor is azt hittem, hogy szükség esetén közbe tudok avatkozni... de olyan gyorsanjátészódott le azegész... És most?

Vajon Miké elég gyors lesz-e?

Megtorpantam.

Ha ilyen bizonytalan vagyok, akkor egyáltalán minek megyek oda? Végül is semmi közöm az egészhez, nem? Nem. NEM!

Végigpergettem magamban az elmúlt napok eseményeit. Újra magam előtt láttam a megölt mestereket. Azokat, akik évtizedeket töltöttek kemény, megfeszített munkával, hogy erősek, ügyesek, szinte legyőzhetetlenek legyenek... És milyen nyomorultul kellett elpusztulniuk... Megalázták, szabályosan agyonverték őket... és mindez aljas, fondorlatos módon lett végrehajtva... Hát ezért kell odamennem, akármilyen lesz is. Bosszúból! Értük!

Újra nekiindultam. Most már éreztem, hogy kezdek megnyugodni. Igen! Határtalan, halálos nyugalom áradt szét bennem, olyan, amit akkor érez a kung-fus, ha végső leszámolásra készül. Az izmaim ellazultak, a gondolataim letisztultak. Most már világosan láttam a célt. A célt, amely kegyetlen, de igazságos. Lassabbra fogtam a lépteimet, mert tudtam, hogy már közel vagyok a kolostorhoz. Most már nemcsak felesleges sietnem, de kockázatos is. A túl gyors, erőteljes előrehaladásból nem lehet hirtelen, robbanásszerűen támadni, irányt változtatni, védekezni, mert az alapsebességünk és atestünk tömege már vissz valamilyen irányba. Legalábbis ez az általam vezetett Fekete Párduc iskola egyik alapvető tétele. A jó harcművész lassan, puhán mozog, mint a párduc, és csak támadáskor válik villámgyorssá, amikor lecsap az áldozatára. Eddig jutottam az elmélkedésben, amikor elértem a kolostorépület előtti tisztás szélét.

Megálltam, és körbekémleltem. Semmi nesz, semmi mozgás nem utalt arra, hogy bárki is lenne a környéken.

No, nem baj, majd hamarosan...

Felsandítottam az égre. A hold szerencsére a hátam mögül tekintett le a tájra, így nem kellett attól félnem, hogy az arcom elárul.

Még egyszer megigazítottam a ruhámat, végigsimítottam a fejemen a parókát, aztán sóhajtottam egyet, és kiléptem a bokrok közül.

Nem néztem se jobbra, se balra, határozottan haladtam a kolostor kapuja felé.

Aztán a tisztás közepére érve hirtelen megtorpantam.

Nem mehetek tovább - gondoltam. - Előbb meg kell tudnom, honnan várjam a támadást. Ha túlságosan megközelíteném az épületet, vagy a bokrokat, akkor kitenném magam egy meglepetésszerű lerohanás veszélyének. És akkor még Mike-nak sem lenne ideje rá, hogy közbeavatkozzon.

Mozdulatlanul, s látszólag gyanútlanul álldogáltam, valójában azonban feszülten figyeltem, készen arra, hogy azonnal reagáljak, ha kezdődik a tánc.

- Jenny!

A halk suttogás jobbról, a bokrok közül hallatszott.

Úgy tettem, mintha nem hallanám.

- Jenny!

Ezúttal sokkal hangosabban szólt az illető. Most már odafordultam. Egy kéz széthajtotta a kövér pálmaleveleket, és a beszélő kilépett a sűrűből. Noha ügyelt rá, hogy az arca sötétben maradjon, rögtön tudtam kivel van dolgom. A hangja árulta el az imént.

Néhány másodpercig feszült csend ereszkedett közénk, aztán a másik hívogató kézmozdulatot tett.

- Kérem jöjjön ide - nyájaskodott.

Bólintottam, és lassan, nagyon lassan elindultam felé. Éreztem, hogy a torkom kiszárad, a vér bőszen dübörög a halántékomban.

Még tizenöt lépés... még tizennégy... még tizenhárom...

Hirtelen tompa reccsenés hallatszott, amint a nagy sebességgel érkező, ismeretlen tárgy a testemnek vágódott.

Fájdalmas nyögéssel a földre rogytam, és két kezemet a bordáimra szorítva, nyöszörgöve vonaglni kezdtem.

A másik csak erre várt. Csettintett, mire a bokrok közül előlépett még két fickó.

Elégedetten figyelték a kinszenvedésemet, időnként gúnyosan felröhintettek... Aztán elindultak felém.

Elöl Donner a fegyverrel, amelyből az imént rám lőtt, mögötte a görögös arcú Seimer, leghátul pedig Forest, kezében a karddal.

Még tíz lépés... még öt... még három...

Végül ott álltak fölöttem.

- Az első rúgás az enyém - heherészett Donner.

- A másik meg az enyém - vigyorgott megsimítva hullámos fürtjeit Seimer. - Fogadjunk, hogy egy frankó körívessel betöröm az orrát!

- Anyukádét! - szóltam rá szelíden, abbahagyva a nyöszörgést, aztán felpattantam a földről és letéptem a fejemről a parókát.

Nem vártam meg, amíg magukhoz térnek a sokkból.
 Először Forestet rúgtam csuklón, hogy elejtse a kardot, majd Donnert kaptam szájon egy hatalmas jobbegyenessel.
 Seimer tétován mozdult volna, hogy támadjon, de beletíportam a gyomrába, és amikor előregörnyedt, könyökkel fültövön vágtam.
 Aztán máris fordultam Forest felé, sajnos későn. Precíz sarokrúgás talált állcsúcson, és éreztem, hogy meginog alattam a föld.
 Ösztönösen felkaptam a kezeimet az arcom elé, de a másik nyilván számított erre, mert nem fejre támadott, hanem elkaszálta a lábamat. Hanyatt estem. Ketten ugrottak oda hozzám, hogy végezzenek velem. Vesztükre. Mert a hátuk mögül érkező Miké felugorva a levegőbe, egy káprázatos mozdulattal egyszerre rúgta hátba mindkettőjüket. Jó két métert repültek előre, majd orrukon-szájukon landoltak a fűben. Miké nem várta meg, hogy feltápászkodjanak, máris ott volt mellettük és hallva az ütések, rúgások puffanását, nem szerettem volna Donnerék helyében lenni. Mert az egyébként szelíd Miké ilyen esetekben nem éppen a könyörületességéről volt híres.

Már szólani akartam neki, hogy hagyja abba, amikor éreztem, hogy egy hegyes tárgy nyomódik a gyomromnak.
 Hát persze! Én hülye - és mentségemre legyen mondva, kissé kába is - miközben Donnert és Seimert sajnáltam, Forestről teljesen elfeledkeztem, ő pedig szépen felvette a földről az imént elejtett kardját, és a gyomromnak szegezte.
 Moccani sem tudtam, hacsak nem akartam azt kockáztatni, hogy a penge belém szaladjon. És nem akartam.
 Forest most odakiáltott Mike-nak.
 - Hagyja abba, vagy kinyírom a cimboráját.
 A cséphadaró módjára dolgozó öklök megálltak a levegőben.
 - Úgy - helyeselt Forest. - És most szépen menjen távolabb Donneréktől. Mondjuk úgy ötméternyire.
 Miké kellenetlenül hátrált néhány lépést.
 - Jól van, okos fiú... Ti meg álljatok már fel, mit szerencsétlenkedtek.
 Persze Forest könnyen beszélt, de a két földön fekvőt szemmel láthatóan megviselte Miké kezelése. Rogyadozó lábakkal, imbolygó felsőtesttel próbálták megtalálni a szilárd talajt.
 - És most? - kérdezte társam Forestre nézve.
 - Ne pofázz! - üvöltött rá a kérdezett. - Mostantól azt csinálod, amit mondok. Érted? És ha csak egyetlen rossz mozdulatot teszel...
 A nyomás a gyomrom táján hirtelen megszűnt, Forest pedig felemelkedett a levegőbe, és sikoltva elrepült. Az ehhez szükséges energiát egy óriás szorgáltatta neki. Egy óriás, aki hatalmas termete ellenére, teljesen észrevétlenül tudott a közelünkbe kúszni.
 Hiába, ez a Johnson Wong sok mindenhez ért.
 Az izomkolosszus, miután végignézte Forest röptét majd becsapódását, felkapta botját a földről és elindult a még mindig tántorgó Donner és Seimer felé.
 Félelmetes látvány volt, amint kegyetlen fújtatással, döngő léptekkel közeledett hozzájuk, mint valami megállíthatatlan tehervonat a sínre kötözött áldozatokhoz. Miké elfordult, én is. Tudtuk, hogy most csúnya jelenet következik.
 De mégsem...

Mert Forest úgy látszik a hatalmas esés ellenére sem szenvedett komolyabb sérülést. Most felpattant, és megpróbált elmenekülni.
 Johnson Wong egy pillanat alatt döntött. Otthagyta a harcra amúgy is képtelen Donneréket, és a vezér után vetette magát. Az nyomban átlátta, hogy az erdő felé menekülés útját a kínai elvágta, így a kolostorépülethez robogott és egy pillanattal később már el is tűnt a bejárat üszkös deszkakapuja mögött.
 - Nem menekülsz! - üvöltötte Wong, és botját elhajítva észveszejtő tempóban száguldott be az épületbe.
 - Nem cserélnék Foresttel - dünnyögte Miké.
 - Én sem - vigyorogtam, és vetközni kezdtem.
 Társam tettetett megrökönyödéssel nézte a produkciomat.
 - Most a bájaidat akarod mutogatni? - kérdezte.

- Nem egészen. Csak már nagyon kényelmetlen ez a széktámla.
Különösen most, miután a Jennynek szánt lövedék összetörte.
- Inkább azt, mint a bordáidat.
- Ja, még az a szerencse, hogy...
Szavaimat géppisztolyropogás szakította félbe. A hang a kolostorbóljött.
- Ūristen, mi ez? - kiáltott fel Miké.
De már láttuk is miről van szó.
Ugyanis a kapu hirtelen kivágódott, és négy géppisztolyos kínai nyomult ki a tisztásra.
A fegyverek csöve egyenesen ránk irányult.
te Hé, mi ez? Kik ezek az emberek? Hogy kerülnek ide? És főleg mit akarnak tőlünk?
Döbbenten álltunk.
A kapu most újból kinyílt. Egy ötödik fegyveres lépett ki rajta, maga előtt taszigálva Forestet és Johnson Wongot.
- Nnna, jól nézünk ki -jegyezte meg Miké gyászos hangon.
- Nem beszél! - rivallt rá az egyik ismeretlen. - Odaállnak egymás mellé!
Mit tehettünk volna, egy kupacba gyűltünk a tisztás közepén.
A fegyveresek ekkor körbefogtak, és megmotoztak bennünket.
Miután nem találtak nálunk semmi érdemlegeset, az egyikük visszament a kolostorba, és néhány másodperc múlva egy ötven év körüli férfival tért vissza.
Ez utóbbinak ugyan nem volt fegyvere, mégis első pillantásra látszott rajta, hogy ő a főnök. A mozgása, valamint az a gögös fejtartás, amivel végigmért bennünket, kétségtelenné tette, hogy a váratlanul felbukkant rejtélyes csoportban ő diktálja a feltételeket.
Vagyis e percben tőle függött a sorsunk.
Nem voltam túlzottan elragadtatva a dologtól, a fickó egyáltalán nem látszott jóindulatúnak, sőt!
Johnson Wong sem perdült táncra az újonnan érkező láttán, bár ő felismerte az illetőt.
- Tu Ching! - kiáltotta döbbenten. - Hogy kerülsz te ide?
Az egyik fegyveres nyomban szájon akarta vágni az óriást, amiért az csak úgy megszólította, sőt letegezte a vezért, de amaz egy vakkantásszerű kiáltással megállította. Aztán elgondolkozva a szakállába túrt, és gyömöszölni kezdte a szörzetet. Úgy tűnt szórakoztatja ez a művelet, mert jó fél percig abba se hagyta.
Akkor viszont leengedte a kezét, és elvigyorodott.
- Johnson Wong! A bot mestere. A Tomboló Sárkány iskola leendő vezére...
- Honnan ismersz? - hüledezett az óriás.
- Hm - vigyorgott továbbra is Tu Ching. - Ezt éppenséggel én is kérdezhetném tőled. Viszont én tudom, hogy te a rendőrségi körözésekből találkoztál a fényképpel. És, hogy én honnan ismerlek? Nos, egyrészt szeretem a harcművészetet, és a jó mestereket,
másrészt én mindenkiről tudok mindent... úgy értem, azok közül, akik jelenleg a szigeten vannak.
- Nem semmi! - buggyant ki belőlem a csodálkozás.
- Anthony Grey, ha nem tévedek? - fordult felém Tu Ching. A rettenthetetlen amerikai magánnyomozó, aki szintén szeretet kunf-fuzni. Ezenkívül a whisky érdekli és a nők. Ez utóbbiak különösen.
- Meg az is érdekel, hogy mi ez az egész?
- Hamarosanmegfogjátudni. Bár nem hiszem, hogy sok örömet leli majd benne.
Hirtelen az egyik fegyvereshez fordult.
- Mennyi az idő?
- Egy óra tizenkét perc.
- Jól van. Nos, Mr. Grey, akkor van... van még... hetvennyolc perce.
- És akkor megtudom, hogy mi történik itt?
- Ő nem, azt már előbb is megtudhatja.
Tu Ching arca furcsa grimaszba rándult, aztán néhány szót szólt kínaiul az embereihez, mire azok sebtében megkötöztek bennünket, és egymás mellé sorban leültettek a földre.
A vezér megvárta, amíg mind a hatan kényelmesen elhelyezkedünk, majd elégedetten

végigtekintett rajtunk. Szemlélődés

közben kezeit összekulcsolta a háta mögött, és néhányszor meghintáztatta magát a sarkain.

Egy mandzsu hadvezér tekinthetett végig így, valamely győztes ütközte után a magát megadó ellenséges seregen. Bár eddig még egy győztes mandzsu mellett sem volt alkalmam személyesen jelen lenni ilyen jeles alkalomból.

Tu Ching, mikor végre megunta a hinta-palintát, felém fordult

- Mr. Grey, gondolom kíváncsi rá, hogy miért volt erre szükség?

- Lekötelezne, ha elárulná - nyájaskodtam, de valójában jobban szerettem volna odaütogetni a fejét a kolostor falához, kipróbálva, hogy melyik anyag a keményebb.

- Nos, Mr. Grey, ön amerikai...

- Kétséggkívül.

- Ne szakítson félbe! Tehát ön amerikai, és bár tud valamit a Keletről, nem sokat.

- Látom, szereti hallani a saját hangját.

Tu Ching ingerülten rám mordult.

- Maga arcátlanul pimasz, Grey. De már nem sokáig. Hátuk közül egyedül Johnson Wong az, aki el tudja viselni a sorsát, mert ő

kínai. De maguk nyugatiak mindig lázadoznak a sorsuk ellen. Rettegnek a rossztól, a betegségtől, félnek az öregségtől, a haláltól...

- Maguk meg tőlünk - vigyorogtam. - Itt állnak állig felfegyverezve, de még így sem érzik biztonságban magukat, csak ha megkötoznek bennünket.

- Nem attól félünk, hogy megtámadnak - a bandavezér arca váratlanul mosolygóssá vált. - Attól félünk, hogy megpróbálnak elszökni, és esetleg valamelyiküknek sikerül is.

- Miért szöknénk el? - értetlenkedtem. - Olyan jól érezzük magunkat az önök elragadó társaságában, hogy el sem tudom mondani.

- Ó, igen - bólogatott Tu Ching. - De csak addig, amíg nem válaszolok az eredetileg feltett kérdésére.

- Vagyis?

- Arra, hogy mi lesz hetvennyolc... vagyis most már csak hetvennégy perc múlva.

fc

- És mi lesz?

Tu Ching ábrázatán gonosz vigyor áradt szét.

- Hetvennégy perc múlva ki fogjuk végezni magukat.

Hm. Hallottam már szívderítőbb bejelentést is.

...Most mi lesz? Fegyvertelenül, megkötozva semmit sem tudunk csinálni. Pedig valamit kell...

- Én csak azt nem értem - szólt közbe Miké -, hogy miért várnak addig?

- Ne legyen türelmetlen Mr. Darms - fordult felé Tu Ching. Vagy talán önnek sürgős a dolog?

- Ezt egy szóval sem állítottam - rázta a fejét társam. - Mindössze érdekel a dolog.

- Hát jó, akkor elmondom. Az a helyzet, hogy nem szeretném, ha a rendőrség megtudná, hogy itt voltam a szigeten. Mert ebből sok mindenre rájöhetnének, például a kábítószerútvonalainkra, a barátaink kilétére stb. A lényeg az, hogy nem hagyhatok szemtanúkat.

- Attól még most is lelőhetnének bennünket.

- Ebben igaza van. Csakhogy a fegyverropogás messzire elhallatszik, és a zajt meghallanák az üdülőtelepen is. Akkor pedig ők is

idejönnének, és mi kénytelenek lennénk velük is végezni. Éppen

ezért a következőt találtam ki. Ha lejár a hetvennégy perc és megérkezik a hajó, amivel elmegyünk innen, akkor szépen lelőjük magukat, aztán levesszük a holttestükről a kötetést, és a hulláikat úgy

helyezzük el, mintha egymást lőtték volna agyon. Persze itt hagyjuk

a géppisztolyokat is. Ennek az egésznek a végrehajtásához legfeljebb egy percre lesz szükségünk. Így, mire a telepről ideérnek az ott

lévők, mi már messze járunk, ők pedig a nyomok alapján csakis arra következtethetnek, hogy maguk lelőtték egymást.

- Ritka aljas terv - bólogatott Miké, aztán elgondolkozva morogta: - de hát lehetne késsel is...

- Ebben igaza van - derült fel Tu Ching. - Hogy ez nem jutott eszembe.

Odavakkantott néhány szót a mellette álló fegyveresnek, aki erre katonásan meghajolt, és előhúzott az övéből egy hatalmas tört.

- Kösz, Miké - morogtam rezignáltán. - Tudtam, hogy te megtalálod a megoldást.

- Én... én nem akartam, Tony - motyogta társam, rádöbbenve, mit csinált.

- Ha le akarnak szúrni, ordítok! - sivította hisztérikusan Donner, mert az ítéletvégrehajtó éppen felé indult el.

- Az nem baj - nyugtatta meg Tu Ching. - A kiáltás hangját elnyeli az erdő. Csak a lövések hallatszanak olyan messze, hogy esetleg az üdülőtelepen is...

- Senki se mozduljon!

Keményen, határozottan csattant a felszólítás. Mindenki mozdulatlaná dermedt, csak a fejek fordultak a hang irányába.

Tu Ching ekkor már hátracsavart karral vergődött Jenny Li szorításában, a nyakánál pedig ott táncolt a lány borotvaéles kardja.

- Úgy látszik, nem bírunk kifogyni a meglepetésekből - jegyezte meg Miké, majd egy megkönnyebbült sóhaj kíséretében hozzátette: - Hál istennek.

Jenny közben távolabb cibálta Tu Chinget a közelükben álló fegyverestől, nehogy annak eszébe jusson valami butaságot csinálni.

Most tehát a jelenlévők a következőképpen helyezkedtek el: mi megkötözöttük, a kolostor előtti tisztás közepén csücsültünk, körülöttünk álltak a géppisztolyosok, tőlük néhány méternyire pedig a bokrokhoz egészen közel Jenny Li és a bandavezér.

Ez a szituáció már határozottan jobban tetszett, mint a korábbi.

Oda is szóltam a lánynak.

- Éppen jókor érkezett. Most már azt is megbocsátom, hogy tegnap éjjel hülyének nézett.

- Majd később mindent elmesélek - kiáltotta vissza, aztán a banditák felé fordult.

- Dobják el a fegyvert!

A megszólítottak úgy reagáltak a felszólításra, hogy a géppisztoly csövet lassan a lány felé fordították. De annak is volt esze, Tu Chinget fedezékként maga elé tartotta, és annak háta mögül rendelkezett.

- Azt mondtam, dobják el a fegyvert! Különben elbúcsúzhatnak a vezérüktől.

A banditák komoran és mozdulatlanul álltak, eszük ágában sem volt engedelmeskedni.

Feszült pillanatok következtek...

Az nyilvánvaló volt, hogy ha a fegyveresek nem hajtják végre

Jenny utasításait, elveszett emberek vagyunk.

Ezek pedig nem hajtják végre...

De Jennyt sem ejtették a fejére, tudta mit kell tennie.

- Parancsolja meg nekik! - sziszegte Tu Ching fülébe.

- Nem!

- Neem?

Valami halkan reccsent, a bandavezér felsikoltott, aztán magas fejhangon rikácsolni kezdett.

Nern tudom, mit mondhatott, a kínai nyelv nem erősségem, de a fegyverek pillanatokon belül a földön voltak.

- Ez jó munka volt, Jenny. Bravó! - lelkesedett Miké.

A lány elmosolyodott, és elengedte Tu Chinget, aki erre rongybabaként omlott a földre.

Megmentőnk ezután odalépett a fájdalomtól félig alélt emberhez, a gyomrához nyomta a kard hegyét, és ahhoz a banditához fordult, aki az imént fel akart szeletelni bennünket.

- Hé maga! Akinél az a tör volt az előbb! Vegye föl a szerszámját, és sorban vágja el a rabok kötelékeit! De semmi ostobaság, mert nem fogom kímélni a főnökét.

- Ha megöli, maga is meghal - válaszolta a megszólított gyűlölködő arccal. -

Mert akkor már nem tudja megakadályozni, hogy kézbevegyük a fegyvereket. Szét fogjuk lőni a fejét.

- Tehát megtagadja az engedelmisséget?

- Igen. Úgysem meri megölni... mert akkor magának is vége.

Jenny tétovázni látszott. De csak néhány másodpercig, akkor végre rájött a megoldásra.

- Igaza van - mosolygott a szembeszegülőre -, ha Tu Ching meghal, nekem is végem. De tegyük fel, hogy Tu Ching életben marad... csak megsebesül. És a sebesülését magának köszönheti. Mit gondol, meg fogja dicsérni magát?

- Mire gondol? - kérdezte gyanakodva a késes.

Jenny továbbra is mosolygott, de a kard hegye most lassan lesiklott a bandavezér gyomráról... és megállapodott azon a helyen, amelyet általában minden férfi legérzékenyebb pontjának tartanak. Ekkor Jenny a félreértések elkerülése végett el is magyarázta az elképzelését.

- Tudja, biztos vagyok benne, hogy a főnöke nem örülne, ha akár csak pár centivel is megrövidülne, valamelyik emberének ostobasága miatt. Tu Ching, aki időközben tígy-ahogy magához tért, rémülten hallgatta a róla folyó vitát. Aztán dühödten kitört. Pergő szavakkal utasította a tétovázót, hogy azonnal teljesítse a lány parancsait. Hálából a kard hegye ismét a gyomrához vándorolt. A meggyőzött bandita pedig a késéhez. Felemelte a földről, megpörgette az ujjai között, aztán elvigyorodott, és Dönnerhez lépett.

Nem tetszett a vigyora. Valami cselt sejtettem mögötte, ezért feszülten figyeltem, mit fog csinálni. A többiek is. Jenny is, sajnos.

Egy csattanás, egy puffanás, és a helyzet újra megváltozott.

Ezúttal Jenny vergődött egy vasmarok szorításában, fegyvertelenül.

Hát persze! A késes-nek éppen az volt a célja, hogy elterelje a figyelmünket a bokrok közt lapuló emberről, aki így váratlanul rátörhetett a lányra.

- Fordult a kocka - vicsorogta az újonnan érkezett diadalittasan.

- Úgy látszik errefelé szokás az ilyesmi - bólogattam keserűen, majd hozzátettem: - Csak azt nem értem, hogy maga mit keres itt...

- Ah, kedves Grey - nézett rám felcsillanó szemmel. - Végtelenül örülök, hogy találkoztunk.

- Igen? Én már nem annyira. Tudja, maga valahogy sohasem tetszett nekem. Nem csípem a sunyi arcú vendéglősöket.

Mert a váratlanul felbukkanó fickó Pradett volt, a dobonyilakkal szórakozó kocsmáros.

Úgy nézett rám, ahogyan az emberevő tigris méricskéli a sarokba szorított háziasszonyt, mielőtt belekóstolna. Miké meg is jegyezte:

- Ne vicsorogjon Pradett, senki sem kíváncsi a randa sárga fogaira.

- Magával semmi dolgom - nézett rá komoran a kocsmáros. De a barátja hamarosan nagyon megbánja, hogy találkozott velem.

- Szerintem eddig se csapkodta magát a földhöz örömeiben.

-Én sem emlékszem ilyesmire - erősítettem meg.

Tu Ching időközben talpra kászálódott, és utasította az embereit, akik előbb a fegyvereiket szedték fel a földről, majd megkötözték Jennyt, és odalökték mellénk.

Ezután Tu Ching Pradetthez fordult.

- Éppen jókor érkezted. Ez a kis cafka már majdnem keresztülhúzta a terveinket.

- Igyekeztem - szerénykedett a kocsmáros. - Pedig nem is egyedül öttem, és a kis útitársnőmre is vigyáznom kellett... mert... mert nem szívesen jött velem.

- Miféle útitársnő? - komorodott el Tu Ching. - És hol van most?

Azonnal hozom - tüsténkedett Pradett és besiklott a bokrok közé. Nem kellett sokáig várnunk. Hamarosan visszatért, mégpedig Jadrissával a karjaiban. Igaz, nem pusztá lovagiasságból hozta így, hanem azért, mert a lány keze és lába gondosan össze volt kötözve. A hős lovag-nak még arra is volt esze, hogy szíve hölgyének szájára ragasztószalag csíkot nyomjon, nehogy segítségért kiálthasson a szerencsétlen.

- Maga aztán ért az udvarláshoz Pradett - jegyeztem meg epésen.

- Ne pofázzon bele Grey! - üvöltött rám vészjóslóan. - Magát már rég ki kellett volna nyírnom.

- Bizonyára igaza van - bólintottam - Most már azt is tudom,

miért tette volna... Csak egyvalamiről feledkeznek meg. Jadrisa sohasem lesz a magáé, ő szabad, és ezt a szabadságot nem lehet megtörni. Semmivel! Érti? Semmivel!

- Add nekem, Tu Ching, kérlek add nekem - vicsorogta a kocsmáros a bandavezér felé miközben rámutatott.

De Tu Ching nem kegyeskedett hozzájárulni az azonnali kivégzésemhez, ehelyett Pradettre förmedt.

- Arról nem volt szó, hogy Jadrisát is hozod. Megmondtam, nem hagyhatunk semmi olyan nyomot, ami arra utal, hogy itt voltunk a szigeten. Most meg kell ölnünk őt is.

- Nem! - kiáltotta kétségbeesetten Pradett, és furcsa volt nézni, amint ennek a gazfickónak az arcán a féltés vonásai válnak uralkodóvá. De nem csalódtam benne, mert hamarosan gonosz vigyorra húzódott a szája.

- Nagyszerű tervem van - fordult a bandavezér felé.

-Nos?

- Tudom, hogy azért vagy mérges, mert úgy gondolod, az üdülőtelepen maradottak keresni fogják Jadrisát...

- így van.

- ...De, ha csak én megyek veletek, akkor meg engem fognak keresni...

- Hm. Ez igaz.

- És azt sem tudhatjuk biztosan, hogy nincs-e az üdülőtelepen még valaki, aki sejt valamit az itt történetekről.

- A lényegét!

- Az első nap, amikor a filmesek idejöttek, és kiégett a hajó, nem volt rajta senki.

-És?

- Az a tervem, hogy összeszedünk mindenkit a telepről, aztán ezekkel együtt felvisszük őket a hajóra.

- A kiégett roncsra?

- Persze. Hiszen maga a hajótest nem ment tönkre, az fémből van. Tehát felvisszük őket, aztán kábítóinjekcióval elbódítjuk az egész bandát, és amikor már mozgásképtelenek, előbb levesszük róluk a kötést, aztán rájuk gyűjtjük a hajót.

- De hát az egyszer már leégett.

- Hát éppen ez az. Nincs az a szakértő, aki rájönne, hogy ugyanaz a hajó kétszer is leégett. Persze benzinnel leöntenék az egészet, hogy tisztességes tűz legyen. Ezzel a trükkel azt a látszatot keltenék, hogy a megérkezést követően együtt ünnepelt az egész stáb, bekábítószerezték, aztán amikor valamilyen zárlat miatt kigyulladt a hajó, nem volt erejük elmenekülni.

- És akik már meghaltak? Simon Tsai meg a többiek?

- Amiatt fájjon a rendőrség feje. Úgysem jönnének rá soha a megoldásra. Mi viszont ezzel a húzással kizárnánk annak a lehetőségét, hogy bárki is beköpjön bennünket. És, így Jadrisát is magunkkal vihetnénk. Egyre növekvő iszonyattal hallgattam az embertelenül aljas ötletét, de akkor borzadtam el csak igazán, amikor Tu Ching néhány másodpercnyi töprengés után egy fejbőlintással áldását adta a dologra.

Rövid megbeszélés következett, majd miután megállapodtak a további teendőkben, négy fegyveres elindult a telep irányába, minket pedig az ott maradt ötödik ember, valamint Pradett és Tu Ching útnak indított a kikötő felé vezető úton.

Mivel időközben a kocsmáros és a bandavezér is fegyverhez jutott, nem sok esélyünk volt a szökésre. Igaz, a lábunkon most meglazították a kötést, de ez csupán ahhoz volt elegendő, hogy tipegni tudjunk, ahhoz már semmiképp sem, hogy váratlanul kiugorjunk a sorból, és beszáguldjunk az erdőbe.

Sajnos minden útnak megvan az a rossz tulajdonsága, hogy előbb-utóbb véget ér.

A mi kis sétánk sem tartott tovább tíz percnél. Ekkor megérkeztünk a roncs előtti stéghez, amelyet ugyan eléggé megviselt a tűz, de arra mindenképpen alkalmasnak látszott, hogy minket halálraítélteket át lehessen kísérni rajta az összeégett hajótesthez.

De egyelőre csak leültettek bennünket a földre.

Hát persze! Hiszen meg kell várni a többieket is, nehogy ők kimaradjanak a szórakozásból.

Nem maradtak ki, öt percen belül ott volt az egész csapat, Graines, Storkman, Sally a stáb üdvöskéje, Douglas Chan a szai tör mestere, Shaó százados, a két kínai felszolgáló lány az étteremből, és persze Fruggi is.

A kis köpcös pizsamában, torzonborzan, és határtalan levertséggel figyelte környezetét. Mikor meglátott bennünket, valamelyest visszatért belé az élet. Odatipegett mellénk, és lerogyott a földre.

- Benne vagyunk a szarban, mi?

- Nem beszél! - rivallt rá az egyik fegyveres, de Fruggi nem ijedt meg tőle.

- Bekaphatod, haver! - sipította ingerülten. - Úgyis kicsináltok, nem? Akkor meg mire játszod az agyad?

A megszegyenített bandita rá akart rontani, de Tu Ching egy kiáltással megállította.

- Ne rohangálj feleslegesen! Neki már úgyis csak percei vannak hátra, hadd beszéljen. Inkább arra válaszolj, hol van az a kis kiaszott öregember.

- Laó? - kapta fel a fejét Pradett. - Hát őt nem hoztátok el?

- Nem volt a házban - vont a vállát a kérdezett, mire Tu Ching odaugrott elé, és úgy vágta szájon, hogy hanyatt esett.

- Nem volt a házban? - üvöltötte. - Akkor kerítsétek elő, mert ő a legveszélyesebb az egész bandában! ő még arra is képes, hogy kiszabadítsa ezeket...

Hirtelen elgondolkozva abbahagyta a beszédet. Szótlanul figyelte mindenki, a banditák félelemmel vegyes tisztelettel, a foglyok pedig rettegve, hogy milyen aljasságot talál még ki.

De úgy látszik semmit...

- A foglyokat vigyétek a hajóra! - parancsolta néhány pillanatnyi töprengés után a fegyvereseknek, akik nyomban munkához is láttak.

Egyenként feltaszigáltak bennünket az elszenesedett, néhol már porladó roncsra, letuszkoltak a hajótestben lévő folyosóra, és leültettek sorban egymás mellé.

Nemsokára mindannyian ott szorongtunk, térdünket felhúztuk a mellkasunkhoz, hátunkat a falnak támasztottuk, és belebámultunk a félhomályba.

Utolsónak Fruggit hozták fel, ketten kellett, hogy a kis köpcös dühkitöréseit meg tudják fékezni.

Mikor őt is odalökték mellénk, elragadó utaskísérőink halkán néhány szót váltottak egymással, majd távoztak.

Magunkra maradtunk tehát, örök nélkül, ámde bármifajta kötélvágó szerszám híján. Mit lehet itt tenni?

- Mondja Jenny - fordultam a lány felé -, mit beszéltek ezek, mielőtt elmentek?

- Azt, hogy mivel mi a hajón vagyunk, Laó valószínűleg megpróbál feljutni ide, hogy kiszabadítson bennünket, és akkor majd elkaphatják. Csak utána mennek el a kábítóinjekciókért, meg a benzinért, amivel fel akarják gyújtani a roncsot.

- Tehát, amíg el nem csípi az öreget, van esélyünk - tért vissza az élet Fruggiba.

- Sajnos nem hiszem - ráztam meg a fejem, bár ez a félhomályos folyosón bizonyára nem túlzottan látszott. - Szerintem, amint megérkezik az a titokzatos vízijármű, amit várnak, ránk gyűjtják ezt atragacsot.

- Ez nem tragacs Grey! - ripakodott rám Graines. Aztán észbe kapott.

- Kérem, bocsásson meg. Hülyeségeket beszélek, de az idegfeszültség...

- Nem hiszem, hogy bármiért is bocsánatot kellene kérnünk egyiríástól - mosolyodtam el kesernyésen. - Különben sem vagyunk abban a helyzetben, hogy az ilyesmi sokat változtatna a sorsunkon.

- Mi nem tehetünk semmit... detalánLaó... -Fruggiban csakélt a remény. - Ha észrevétlenül ide tudna jutni, akkor esetleg kiszabadíthatna bennünket, elválna a köteleket, és... akkor talán... esetleg...

Szavait dobbanások szakították félbe.

A hangok a lépcső felől hallatszottak. Aztán valaki tompa puffanással bezuhant mellénk a folyosóra. A lejárathoz legközelebb

ülő Miké rezignáltán mondta:

- Üdvözljük Laó. Bár nem mondhatnám, hogy nagyon örülünk ennek a mostani viszontlátásnak.

Mrke-nak igaza volt. Mert ezzel a fordulattal az utolsó reményeink is szertefoszlottak arra nézve, hogy élve megússzuk ezt a kalandot. Most már legfeljebb a csodában bízhattunk, az ilyesmi viszont általában elég ritkán fordul elő.

- Magát hogy kapták el? - kérdeztem az öreget.

- Sajnos bedőltem nekik. Pedig amikor sikerült kisurrannom a telepről, azt hittem, sikerülhet a szabadítási akció.

-Tényleg, hogy tudott meglépni? - kotnyeleskedett közbe

Fruggi.

Laó közvetlenül a lépcső alján ült, így a nyitott lejáraton keresztül beáramló holdfényben tökéletesen látszottak a vonásai. Most gúnyosan elmosolyodott.

- Természetesen az ablakon keresztül. Felébredtem a hangokra, kilestem az ajtón, és amint megpillantottam a fegyvereseket, már indultam is.

- Hát magának jó füle van - mondta elismerően Fruggi.

- Teljesen elment az eszük!? - mordult fel hirtelen Johnson Wong. - Itt ülünk a halál kapujában, és maguk ilyen marhaságokon csámcsognak?

- Miért, mit tegyünk? - fortyant fel Fruggi. - Jajveszékelyünk hangosan?

- Magától nem is vártam mást. De vannak itt még néhányan... olyanok is, akik azért tudnak cselekedni.

- Van ötlete? - kérdezte Miké.

- Hát persze. Próbáljunk meg valahogy eltekergetni a kabinokig vagy a konyháig... ott kell, hogy legyen kés. Ha el tudnánk vágni a köteleket, nyert ügyünk lenne. Észrevétlenül rajtaütnénk ezeken a rohadékokon, és...

- Maga túl eleven, Wong.

Pradett kukucskáló feje jelent meg a lejáróban. A kocsmáros gúnyosan vigyorgott.

- Tudják - nézett végig rajtuk -, itt hallgatózom, amióta Laót idehoztuk. És szomorúan hallom, hogy még most sem adták fel.

Éppen ezért, mielőtt elmennénk a nyugtatóinjekciókért meg a benzínért, kicsit igazítok a kötéseiken.

Lerobogott a lépcsőn, és meglengette a magával hozott szfjköteget. Aztán munkához látott.

A szíjakat átfűzte a bokáinkat és csuklóinkat rögzítő köteleken, mégpedig úgy, hogy ezáltal egymáshoz béklyózott bennünket.

Munkájának eredményeként, percek belül egyetlen hatalmas Laokoón-csoporttá alakultunk át. Most már moccanni sem tudtunk.

- így ni - csettintett elismerően, amikor elkészült, majd hozzátette: - Mi most elmegyünk, de ne féljenek, nemsokára visszatérünk. Legfeljebb fél órát kell várniuk.

- Hálásak lennénk, ha befejezné az ugatást, és eltakarodna morogta Fruggi dühösen.

- Megyek is - vigyorgott Pradett, és egy elégedett búcsúpillantás után felsietett a lépcsőn.

- Most mi lesz? - kérdezte Fruggi jóval csendesebben.

- Most? - kérdezett vissza Johnson Wong. - Most szépen ki fognak nyírni bennünket.

- Úristen! Hát semmit sem tehetünk?

- Sajnos semmit.

Halálos csend ereszkedett a folyosóra, nyomasztóan, fojtóan,

ahogy a kriptatető ereszkedik a lezárandó sírra.
Mostanra már az eseményeket eddig értetlenül és hitetlenkedve figyelők is rájöttek: ez nem egy rossz álom, nem is film, ez itt, most, és velünk történik meg...

És nincs az a hatalom, amely segíthetne rajtunk...
Már jó tíz perce ültünk teljes szótlanúságba.

Mit is mondhattunk volna? Most álljunk neki átkozni a rossz sorsunkat, amely idevetett bennünket? Vagy szidjuk a fegyvereseket, akik ilyen aljas módon akarnak végezni velünk? Vagy megpróbáljuk kideríteni, hogy mi ez az egész, ami itt folyik?

- Igen! Ezt mindenesetre megpróbálhatjuk! Legalább azt tudjuk meg, hogy miért kell elpusztulnunk.

- Mondják, van itt valaki, aki érti: mi történik velünk? - kérdeztem félhangosan.

- Hát nem látja? - dühöngött Shaó. - Ki fognak nyírni bennünket.

- De miért? És egyáltalán kik ezek az emberek? És mi közük van a Halálmesterhez, illetve ehhez a három rohadékhoz?

Foresték nem próbáltak meg tiltakozni a minősítés ellen. Igaz, felesleges is lett volna.

- Nos, én tudok néhány dolgot - szólalt meg váratlanul Jenny de mindent én sem.

- Mindent senki sem tud - nyugtattam meg. - Nézze, innen már úgysem menekülhetünk. De, ha mindenki elmondja, amit eddig titkolt, akkor legalább...

- Csend! - sziszegett közbe Laó.

- Mi történt? - inkább leheltem, mint mondtam a szavakat

- Valaki jön!

- Jön? De hiszen a banditák elmentek benzinért, és ennyi idő alatt még nem érhettek vissza.

- Ez nem bandita! Ez lopakodik.

- De hát ki lehet?

Feszült, várakozásteljes csend ült meg a folyosót, mindenki lélegzet-visszafojtva figyelte a lejáratot.

Most végre halk surrogás hallatszott, aztán egy fej jelent meg a nyílásban.

Sally halkan felsikoltott, többen borzadva felhördültek.

Nekem nem jött ki hang a torkomon. Pedig legszívesebben ordítottam volna, teli tüdőből, artikulátlanul.

Úgy éreztem, megőrültem, amint égnek meredő hajjal, elkerekedő szemmel bámultam a lidércszerű jelenésre.

Mert az újonnan érkezett ember Chum volt, az egyszer már elégett, egyszer pedig leszűrt, ám mindezek ellenére mégis élő áloperátor.

- Sajnos nem tudtam előbb jönni - magyarázta mentegetőzve, mintha egy kétszeresen is meggyilkolt embertől az ilyesmi egyébként joggal elvárható lett volna.

- Nem bír... ez... elpusztulni - hebegte Fruggi sűrű pislogás közepette, majd valamivel később hozzátette: - Szerencsére.

Igaza volt. Chum - vagy ki tudja kicsoda? - épp a legjobbkor érkezett. Ráadásul nem üres kézzel... egy tör volt nála, amellyel pillanatok alatt elnyiszálta a kötelékeinket. Persze Foresték kivételével.

- És most? - kérdezte Fruggi, amikor lehámozta magáról a megboldogult által szétvágott szíjakat.

- Most? - mordult fel Johnson Wong, mint egy vadászni induló fenevad. - Most elmegyünk a kolostorhoz, és elkapjuk Tu Chingéket. Jól mondom, Mr. Grey?

Rám nézett, én meg vissza rá.

Nem szólt egyikünk sem, mégis tökéletesen megértettük egymást... És nemcsak abban, hogy muszáj rajtaütnünk Tu Chingéken, 1 mert különben ők fognak irtóhadjáratot indítani ellenünk... Nem is csak abban, hogy ehhez a rajtaütéshez minden harcolni tudó em-1 bérre szükség van, függetlenül attól, hogy kínai vagy amerikai. 1 Johnson Wong kérdésében, és főleg a nézésében, ennél sokkalj több volt.

Biztos boltam benne, hogy ha mindezek az események még Fo-i restek leleplezése előtt történnek, akkor ugyanilyen szituációban!

nem hívott volna bennünket segíteni... De az elmúlt óra eseményei! megváltoztatták a gondolkodását. Mert már tudta, hogy amikor! Forestékkel verekedtünk, akkor nem csak magunkéi: harcol-1 tünk... hanem valami másért is...

És most már én is megértettem őt... Már nem egy agresszív,! nagyszájú hústorony volt a szememben, hanem az iskoláját védő, a társaiért mindenre képes, a tévedéseit belátó, igazi harcművész. 1 Egy darabig szótlanul figyeltük egymást. Aztán lassan elmosó-lyodtam.

- Jól mondja Wong. Itt az ideje, hogy meglátogassuk Tu Chingéket.

1

- Akkor... akkor vezessen bennünket Grey... és... és... Maga meg mit téblábol itt? Magára semmi szükség! Meg a többiekre sem, akik nem tudnak harcolni.

Ez utóbbi pár mondat már Frugginak szólt, és gyanítottam, hogy a nyers hangnem az óriás pillanatnyi gyengeségét van hivatva ellensúlyozni. A kis köpcös viszont nem sokat törődött holmi stilisztikai, meg hangsúlyozási problémákkal. Egy megkönnyebbült sóhaj kíséretében - ami annak szólt, hogy nem kívánjuk igénybe venni Tu Chingék megrohanásánál - fürgén félreperdült a lépcső mellől, és utat engedett nekünk.

Mi pedig elindultunk.

Miké meg én haladtunk az élen, mögöttünk Johnson Wong, Laó, Douglas Chan, Jenny Ii, Chum, leghátul pedig Shaó, aki inkább csak büszkeségből jött velünk, mint tényleges harci szándékkal. A valóságban tehát heten voltunk hét ellen. Az ő erejük a fegyverekben volt, a miénk a váratlanságban, a meglepetésszerű rajtaütésben... No, meg a Kung-fu tudásban! Ahogy elnéztem kis csapatunkat, Shaó kivételével - akit amúgy sem számoltam harcképesnek - bármelyikünket nyugodtan össze mertem volna eresztetni bármelyik banditával.

Csak a fegyverek... úgy kell meglepnünk őket, hogy ne tudják használni a géppisztolyokat, mert akkor végünk van. Nesztelenül lopakodtunk a bokrok között, mint valami szellemkommandó, egészen addig, amíg a kolostor előtti tisztáshoz nem értünk.

A rom bejáratánál hatalmas tábori lámpa égett, szórt fénye bevilágította az egész környéket.

A banditák egy hatalmas fémhordó körül szorgoskodtak, amelyben - a környéken terjengő szagból ítélve - benzin volt. Ezt most kisebb fémkannákba töltögették át, nyilván azzal a céllal, hogy a hajóroncshoz hozzák, és ördögi tervüknél felhasználják.

A fegyverek pedig... Édes istenem! A fegyverek tőlük legalább tízméternyire, gúlába rakva árválkodtak a fűben.

Micsoda könnyelműség! Bár végül is érthető, hisz emberi számítás szerint nekünk most a hajón kellene lennünk, összekötözve, megtörve, kilátástalanul...

De mi - hála egy újra meg újra feltámadó hullának - a földhözragadt emberi gondolkodással ellentétben a bokrok közt lapultunk, mégpedig támadásra készen. Ugyanis időközben mindenki elfoglalta a számára kijelölt pozíciót.

Miután láttam, hogy valamennyien elhelyezkedtek, lassan felemeltem a kezem... aztán lerántottam, mint az ütegparancsnok, amikor tüzet vezényel.

Kirobbantunk a sűrűből...

Tu Chingék döbbsen fordultak felénk, bénultan, védekezésre szinte teljesen képtelenül.

Mi viszont forgószélként söpörtünk végig rajtuk, és a hasonlat jelen esetben a rombolás mértékét is jól érzékelteti.

Az egyetlen ember, aki megúsza az első rohamot, Pradett volt. Ugyanis ő a rajtaütéskor éppen a kolostor bejáratánál tartózkodott, és láttunkra beiskolt a kapun.

Szerencsére észrevettem, és nem törődve a többi, amúgy is erősen megviselt banditával, utánavettem magam.

Még jókor értem be az előcsarnokba, pont láttam, amint a kocsmáros benyargal egy oldalajtón. Odarohantam, és feltéptem a kilincset. Meredeken lefelé vezető, kétoldalt fáklyákkal megvilágított lépcsősor tárult a szemem elé. Nem sokat tétováztam, nyaktörő iramban, dübörögve száguldottam le rajta... Aztán megtorpantam. Ugyanis egy nehéz vasalt ajtóhoz értem. Ha Pradettnek volt rá ideje, hogy bezárja... Odaóvakodtam és megpróbáltam kinyitni. Sikerült. Bekukucskáltam a résen. Itt már nyoma sem volt kötörmeléknek, üszkös deszkáknak, egyszóval a kolostor külsejére jellemző romos állapotnak. A helyiség nagyon is szépen volt berendezve. A padlón és a falakon drága szőnyegek pompáztak, a bútorok porcelánberakásos ébenfából készültek, és az egyéb berendezési tárgyak is mind arról árulkodtak, hogy nem holmi útszéli csavargók búvóhelyére jutottam. De, hol van Pradett? Lassan benyomultam a helyiségbe, közben ide-oda járt a szemem, mint a Flipper-játékautomatában a fémgolyó. Aztán megpillantottam Jadriassát. A szemközti falnál feküdt egy tigrisfejes szőnyegen összekötözve, ájultan. Odamentem hozzá, hogy kioldozzam a kötelékeit, de sajnos rá kellett jönnöm, hogy nincs nálam semmi vágószerszám. Nem baj, itt biztos van valahol... Megfordultam, hogy körülnézzek. Aztán ösztönszerűen az arcom elé kaptam a kezem, így a csaknem teljesen hangtalanul érkező dobónyíl acélhegye a fejem helyett csupán a tenyerembe fúródott. Felkiáltottam fájdalomban, a könny egy pillanat alatt elborította a szememet. Az eddig ravaszul meglapuló Pradett pedig újra dobott. Ezúttal a combomat találta el, méghozzá hajszálpontosan egy ideggócot. Rongybabaként omlottam a földre, és tehetetlenül vártam a folytatást. De a kocsmárosnak úgy látszik nem volt sürgős a dolog. A még nála lévő három dobónyilat szép akkurátusan az övébe tűzte, aztán elégedetten elvigyorodott. - Hát megint találkoztunk, kedves Grey... de ezúttal tényleg nincs esélye. - És magának? - kérdeztem, és igyekeztem nem törődni a hullámokban rám törő fájdalommal. - A cimboráit lefegyvereztük, a szigetről úgysem tud elmenekülni... Akkor meg miben bízik? - Hogy miben bízok? Nos, jó elmondom. Ennek a helyiségnek van egy másik kijárata is, ott a tigrises szőnyeg mögött. Most szépen megvárom, amíg a maga tyúkeszű cimborái idetódulnak, akkor bezárom ezt az ajtót, és Jadriissával kisurranok a másikon. A kolostorból kijutva könnyedén elérem az elrejtett csónakot, amivel aztán a hamarosan megérkező hajónkra megyek. De előbb még szépen kicsinálom magát. - Velem tényleg végezhet - bólintottam -, de mit akar Jadriassától? ő sohasem fogja szeretni magát. - Nem igaz! - üvöltött fel Pradett hisztérikusan, és gyűlölettel villantotta rám a szemeit. - Jadriissa engem fog szeretni... mert ő az enyém... senki másé! Érti? Évekig udvaroltam neki, mindig igyekeztem a kedvében járni, és mégsem kaptam tőle semmi biztatást... és erre jött... jöttél te... te rohadék! - Pradett, legyen észnél! - kiáltottam rá. - Fogja már fel, hogy Jadriissa szabad ember, és maga akkor sem kellene neki, ha ketten lennének egy lakatlan szigeten. - Nem igaz! Hazudsz te szemét! Pradett egészen önkívületbe került, most már nem akart várni a megölésemmel. A melléte lévő kardállványról lekapta az egyik fegyvert és elindult felém. Megpróbáltam valahogy talpra vergődni, de nem sikerült. A combomat ért találat - bár nem okozott súlyos sérülést -, szinte teljesen megbénított. A fél oldalam elzsibbadt, a végtagjaim nem engedelmeskedtek az akaratomnak.

És Pradett jött, egyre csak jött. Kezében lassan felemelkedett a kard, a borotvaéles pengén megcsillant a fény...

Kész! Végem van! Nincs menekvés!

Már csak ötlépésnyire volt, amikor kintről beszéd hallatszott.

A kocsmáros azonnal reagált, villámgyorsan megperdült a tengelye körül és az ajtóhoz igyekezett, hogy bezárja.

A fájdalomtól kissé kába agyam a másodperc tört része alatt kitisztult. Most, hogy újra feléledt a remény, komputer gyorsasággal pörögtek benne a gondolatok. Tudtam: ha Pradettnek sikerül bezárnia az ajtót, akkor Mike-éknak hosszú időre lesz szükségük ahhoz, hogy be tudják törni.

Ezalatt a kocsmáros könnyedén végez velem, és elszökik a rejtekúton keresztül. Ráadásul Pradett ötméternyire van az ajtótól, Mike-ék pedig, mivel csak most hallottuk meg a hangjukat, még egészen a lépcső tetején lehetnek.

Húsz lépcsőfok... huszonöt? Pradett előbb fog odaérni az ajtóhoz, mint ők és be fogja zárni...

Azt mondják az életösztön csodákra képes. És ez így is van. Énbennem fél másodperc alatt annyi ötlet, annyi terv született, amellyel Pradettet megakadályozhatnám az ajtó elérésében, hogy órákig tudnám mesélni.

De itt tenni kell valamit! Mozdulni nem tudok, ez nyilvánvaló. És Pradett már az ajtónál van.

- Miké! Ugrórúgás! - ordítottam végső elkeseredésemben megtalálva a megoldást.

Aztán csak néztem mi történik, beavatkozásra képtelenül, szinte kívülállóként.

Pradett az ajtóhoz ér... bal kezével megfogja a kilincset... lenyomja... behajtja az ajtószárnyat... visszaengedi a kilincset... jobb kezével a vastag, erős reteszhez nyúl... és tolja... tolná...

Bumm!!!

Az ajtó hatalmas robajjal, szinte berobbant, amint a másfél emelet magasságból érkező, közel nyolcvankilós test nekicsapódott.

Fémdarabok, faforgács repült szanaszét, a kivágódó ajtószárny pedig leütötte a lábáról, és elsöpörte a kocsmárost dobonyilastól, kardostól.

De ezzel még nem volt vége...

Mikefelbőszült oroszlán módjára nyomult be a helyiségbe.

Egy pillantással felmérte a helyzetet, majd amikor látta, hogy nem szorulok azonnali segítségre, az éppen feltápáskodó Pradetthez ugrott.

Megállás nélkül záporoztak az ütései akocsmárosra, aki néhány pillanat múlva ájultan bukott a földre. Miké egy darabig még villogó szemmel nézte, készen arra, hogy az első gyanús jelre folytassa a kezelést, de Pradettnek úgy látszik ennyi is elég volt.

Élettelenül hevert.

Miké ekkor odajött hozzám, megnézte a sebeimet, aztán látva, hogy egyik sem súlyos, elvigyorodott.

- Mi van, beálltai céltáblának?

- Ja. Cirkuszba készültünk, de ez a hülye nem tud célozni. Meg is érdemelte, hogy rozogára verd.

- Megtettem, ami tőlem telik. Most előbb elvágom Jadrisa köteleit, aztán elmegyek, és hozok neked egy restaurátor készletet.

- Egy micsodát?

- Restaurátor készletet. Tudod, amivel az ilyen értékcsökkent palikat, mint te, újra elfogadhatóvá varázsolják.

Gyorsan felkapta a földről Pradett kardj át, és Jadrisához lépett.

- Te Miké! - fordultam felé.

-Na...?

- Azért... azért kösz...

- Mit? - nézett rám rosszállóan.

- Hát... mindent...

- Ne röhögtesd! - mordult fel ingerülten. - Én is voltam már számtalanszor hasonló helyzetben, és akkor meg te segítettél nekem. Nem? Tisztára úgy beszélsz, mint egy gyerek. Én nem is értem, hogy egy ilyen helyes lány, mint Jadrisa, mit eszik rajtad.

Nem törődve a fájdalommal, ábrándos arcot vágtam, és fennkölt hangon mondtam:

- Bizonyára azt, hogy én tudom, mi az illem. Neked is ajánlanám, hogy olvass el valami ilyen témájú könyvet. Rád fér.

- Miért? Mit csináltam?

- Sajnos nem ismered az alapvető udvariassági szabályokat.

Ép kezemmel a beszakadt ajtóra mutattam.

- Máskor, mielőtt belépsz valahová, igazán kopoghatnál.

A Shangri-La Szálló éttermében viszonylag kevesen voltak, pláne magányos nők.

Fruggi meg is jegyezte:

- Semmi jó csaj, pedig bedobnám magam. Most formában vagyok, és tuti, hogy bárkinek megfűzném az agyát öt perc alatt.

Egymásra somolyogtunk Mike-kal, majd ő szólalt meg:

- Én csak azt nem értem, hogy egy filmsztárt miért nem rajonganak körbe? Hogy őszinte legyek, mi azt hittük, még nekünk is hoz egy-két csinibabát.

A kis köpcös néhány másodpercig zavartan pislogott, aztán kívágta magát.

- Áh, a pipik ráérnek később is... Most előbb azt mondják el, mi is volt ez az egész izé... ez a Halálmester, meg Tu Ching, meg mit tudom én... mert tegnap egy kicsit bepiáltam, ma meg egész nap ezzel a nyomorult Shaóval voltam, úgyhogy még mindig nem állt össze bennem a dolog. Igaz, Shaó gügyögött ezt-azt, de hát ki figyelt rá, amikor olyan bomba jó titkárnője van. Képzeld, kerek popsi, szép hosszú combok, ilyen kis körte mellek, meg minden... szóval frankó volt. De sajnos a vőlegénye várta délután, én meg jól pofára estem, mert a kis csaj még oda is köszönt nekem, és megkérdezte: várok-e valakire? Én meg csak hápogtam, mint a rajtakapott narkóárus az utcai razziánál... Na, de mindegy, térjünk a lényegre.

Szóval, mi volt ez az egész?

Fruggi szemei ide-oda jojóztak, Miké és köztem, majd miután társam egy fejmozdulattal jelezte, hogy én leszek a mesemondó, a kis köpcös minden figyelme rám összpontosult.

Kortyoltam egyet az italomból, és néhány másodpercig a poháron tükröződő képet tanulmányoztam elmélyülten. Aztán Fruggira néztem, és beszélni kezdtem:

- Elöljáróban szeretném megjegyezni, hogy önnek bizonyára furcsa lesz a történet néhány részlete...

- Hát az könnyen lehet. Sőt, hogy őszinte legyek, nekem az egész furcsa...

- Nem így értettem. Ahhoz, hogy átlássuk ezt az egész, szövevényes bűnügyet, és megértsük az indítékokat, valamelyest ismernünk kell a távol-keletiek gondolkodását, mentalitását. Ön azonban úgy hiszem, nem sokat foglalkozott ilyesmivel...

- Hát nem különösebben.

- ..Éppen ezért, ha valamit nem ért, csak nyugodtan kérdezzen közbe. Oké?

-Oké.

- Nos, akkor kezdem. Mindenekelőtt azt kell tudni, hogy itt Hongkongban a fegyverviselést rendkívül szigorúan büntetik, akár halálos ítélet is kiszabható a vétkesre. Éppen ezért a pusztakezes harc szerepe itt nagyon felértékelődött. Szinte mindenki űzi a budó valamelyik ágát, persze több-kevesebb sikerrel, állandóan új és új mesterek, stílusok bukkannak fel, esetleg tűnnek el.

Az utóbbi években sok másik mellett megjelent a nyilvánosság előtt a Tomboló Sárkány iskola. Ez az iskola ugyan korábban is létezett, de a régi mesterek szigorúan zárt közösségben oktatták ezt a harcművészeti stílust. Fő erősségük - a pusztakezes küzdelem mellett - a különféle tradicionális kézfegyverek használata volt. Az iskola mindegyik mestere egy-egy fegyverre specializálta magát, és ennek alkalmazását szinte tökélyre fejlesztette.

Ettől azonban még nem történt volna különös, a dolog ott kezd érdekessé válni, hogy a Tomboló Sárkány iskola titokban jó néhányszor segített a rendőrségnek a hongkongi szindikátusok némelyikének felszámolásában, olyankor, amikor valamilyen okból

kifolyólag a lőfegyverek alkalmazása lehetetlen volt. Nem egy bandavezér akadt horogra a hatóságok és a harcművészek közös ugyanakkor a nyilvánosság előtt gondosan titkolt - munkájának eredményeként.

Egy ilyen akció során sikerült foglyul ejteni az egyik leghírhedtebb bűnözőt, Van Lait. A rendőrség egymaga nem lett volna képes elcsipni a gengfőnököt, mert állandóan géppisztolyos örök vették körül, és csak fegyvertelen emberek juthattak be hozzá. A Tomboló Sárkány iskola mestereinek viszont - lévén fegyvertelenek - sikerült a vezér közelébe férkőzniük. Akkor aztán olyan hirtelen és váratlanul támadtak rá a géppisztolyosokra, hogy mire azok észbe kaptak volna, már nem volt mivel tüzelniük.

Nos, Van Lai börtönbe került, de ellentétben más elfogott gengfőnökökkel szemben, ő bosszút forralt. Mégpedig nem is akármilyet. Mert, amíg egy nyugati gengszterfőnök simán lelövette volna

őket, Van Lai célja elsősorban a mesterek megalázása volt.

Emlékezzon csak vissza Mr. Fruggi, hogy Simon Tsai milyen hévvel és büszkeséggel bizonygatta: 6 a térség egyik legjobb hosszú nyelvű harcibalta-szakértője. És ez így is volt, tehát Sünön bizonyos lehetett benne, hogy az ő neve fennmarad az utókor számára, mint kiváló harcosé. És ez az, ami egy ázsiai harcművész számára nagyon fontos. Hogy mindenki elismerje a tudását, és halála után emlékezzenek rá. De ugyan ki emlékszik egy olyan mesterre, akit valaki öt perc alatt agyonver?

Márpedig, ha az igazság nem derül ki, akkor a dolog úgy nézett volna ki, hogy a Tomboló Sárkány iskola, kóklerek gyülekezete, hiszen valami titokzatos mester könnyedén kivégezte az egész csapatot. Ráadásul mindegyiket a saját fegyverével, Dick Yuent pusztá kézzel, Simon Tsait hosszú nyelvű baltával stb.

Nos, Van Lai tisztában volt vele, hogy közel s távol nem talál olyan mestert, aki ezt a lehetetlen feladatot elvállalja, ezért cselhez folyamodott. Felbérelt három amerikai bérgyilkost, és nagy pénzt helyezett kilátásba a részükre, ha a feladatot sikerrel megoldják. Aztán elmondta a feltételeit. Úgy kell megölni a mestereket, hogy a nyomok alapján mindenki azt gondolja, egyetlen ember végzett velük, mégpedig a szemtől szemben, igazságos küzdelemben. És mindegyiket saját fegyverével kell kivégezni.

A bérgyilkosok elég veszélyesnek, mit elég, életveszélyesnek találták a feladatot. Hiszen itt nem arról volt szó, hogy száz méterről távcsöves puskával kényelmesen levadásznak valakit, itt a bőrüket kockáztatták. A beígért nem csekély összeg azonban megmozgatta a fantáziájukat. Beszereztek egy szigonypuskát, némileg átalakították, és máris kész volt a csodafegyver. Átformálták a kilövendő szigonyokat is. A hegyes véget lefűrészelték, és a helyébe egy üreges, ökölnyi fémgömböt hegesztettek, amelyet bőrrel vontak be.

Ha az így átalakított lövedék valakit eltalált, akkor annak minden izomfelfeszítés és erő dacára is súlyos sérülése keletkezett, pl.: eltört három-négy bordája vagy hasonló. Az így erősen csökkent harcképességű emberrel már könnyű volt végezni.

A nyomok láttán viszont az ember arra gondolt, hogy a sérülést egy iszonyatos erejű ütés okozta, tehát olyan valakitől származik, aki nagyon tud. Ugyan ki gyanakodott volna ezek után a meglehetősen közepes tudású amerikaiakra? Mert azért ők is tudtak kung-fuzni valamennyire!

Nos, nem sokkal a bérgyilkosok akcióba lépése előtt a Silver Fist filmgyár, amely Kung-fu filmek készítésével foglalkozott, rábukkant a Tomboló Sárkány iskolára. Az ottani mesterek tudása meggyőzte Grainest arról, hogy érdemes egy filmet készíteni erről a stílusról. Rövid tárgyalás után megkötötték a szerződést. A mestereknek - akik időközben felhagytak a rendőrséggel való együttműködéssel - kapóra jött a dolog, ugyanis az iskola legfőbb vezetője, aki már meglehetősen öreg volt, át akarta adni a helyét annak, aki a fiatalok közül a legméltóbb erre.

És, hogy mi volt a mérce? Hát természetesen a tudás. A film pedig azért jött

kapóra, mert itt aztán - legalábbis Johnson Wongék úgy gondolták - mindegyikük megmutathatja mit tud. Ráadásul az utóbbi hónapokban eléggé megromlott közöttük a viszony, úgyhogy kétszeresen is presztízskérdés volt a dolog.

Nem sokkal később tehát elkezdődött a forgatás, amelyen többek között egy amerikai mester is közreműködött, valamint három amerikai statiszta, Bért Forest, Carl Seimer és Paul Donner. Ez utóbbiak a bérgyilkosok voltak, akik isteni szerencseként fogadták, hogy a filmhez amerikai statisztákat is kerestek, mert így könnyűszerrel Johnson Wongék közelébe juthattak, ráadásul valamenynyiüket megtalálhatták egy helyen. Amint megtudták, hogy őket választották ki a jelentkezők közül, azonnal levelet írtak a mestereknek - a látszat kedvéért az amerikainak is -, melyben a Halálmester nevében közölték a Kung-fu elárulóiivaT, hogy halálra vannak ítélve.

Ezzel az volt a céljuk, hogy eltereljék a nyomozást. Ami azt illeti, ez tökéletesen sikerült is nekik, hiszen ezután - különösen Dick Yuen halálát követően - mindenki egy nagytudású, fanatikus mestert keresett, rájuk pedig senki sem gyanakodott.

- És nem gondoltak arra - kérdezett közbe Fruggi -, hogy a levél hatására esetleg abbahagyják a forgatást, és akkor az egész trükk dugába dől?

Elmosolyodtam.

- A kérdés jogos, hiszen ön nem foglalkozik Kung-fuval. De, aki a harcművészetnek szentelte az életét, ráadásul ázsiai - ami ezen a téren egy külön kaszt - annak a fejében ez a lehetőség meg sem fordul. Sőt! Alig várja, hogy szembetalálkozzon azzal, aki azt állítja magáról, hogy jobb, mint ő. És Foresték pontosan erre számítottak. Így azután elkezdődött a forgatás, és szépen haladt, mígnem egyik nap a titokzatos Halálmester szabályosan agyonverte Dick Yuent, a pusztakezes bajnokot.

Hát igen, a szigonypuska jó szolgálatot tett, Yuennek eltört négy bordája, így a rárontó Forestéknek könnyű dolguk volt. Csak arra kellett vigyázniuk, hogy úgy végezzenek a náluk egyébként ezerszer jobb ellenféllel, hogy az ütések és rúgásaik szemből találjanak, azt az illúziót keltve Yuennel egyetlen ember küzdött. Mégpedig becsületesen szemtől szemben.

Kis szünetet tartottam, mert egy pillanat alatt felizzott bennem a düh. Újra magam előtt láttam a megölt mestereket, akik hosszú évek, esetleg évtizedek alatt vitték művészi tökélyre a küzdést, csak azért, hogy aztán aljas bűnözők meggyalázzák őket, a tudásukat, az iskolájukat. Eltartott egy ideig, amíg megnyugodtam, és hál istennek, most Fruggi sem szólt közbe, nem türelmetlenkedett. Valószínűleg ő is látta rajtam a felindultságot.

Mikor végre úgy éreztem, hogy már nem fog remegni a hangom, megköszörültem a torkomat, és folytattam.

- Nos... nos, nem sokkal Yuen halála után, forgatás közben az amerikai mester leesett az egyik díszletállványról, mégpedig olyan szerencsétlenül, hogy eltört a lába.

Graines - szokása szerint - nem tört le, hanem azonnal keresni kezdte azt az embert, akivel helyettesíthetné. Aztán rátalált magára, maga pedig, miután megkapta a fenyegető levelet, írt nekünk.

Mi idejöttünk, a stáb pedig másnap elindult a szigetre, befejezni a forgatást.

Ekkor már két új operatőr dolgozott a csapatban, név szerint Ghum és Cheng. Ennek története a következő a hongkongi rendőrség tudomására jutott, hogy az egyik körözött bandavezér Tu Ching valószínűleg a szigeten lapul. Tu Chinget már régóta szerették volna kézre keríteni, de ő - amikor szorult körülötte a hurok -, mindig el tudott tűnni az üldözők elől. Nyilvánvalóvá vált tehát, hogy valahol egy nagyon jól kiépített búvóhelye van. Nos, a rendőrök tisztában voltak vele, hogy nem ronthatnak ajtóstul a házba, mert akkor a bandita - már, ha egyáltalán a szigeten van - elmenekül. Ezért tehát titkos ügynökökre volt szükség, és valamilyen fedőtevékenységre, amelynek révén ezek az ügynökök

feltűnés nélkül odautazhatnak körülnézni, mégpedig alkalomadtán hosszabb időre. Turistaként ezt nem tehették volna meg, mert az oda látogató csoportok háromnaponként váltották egymást, és meglehetősen feltűnő lett volna, ha valakinek annyira megtetszik a sziget, hogy tovább marad. Tu Chingék gyanúját mindenképpen felkeltette volna a dolog, ezért olyan elfoglaltság kellett, ami több napig tart.

És ekkor jutott a rendőrség tudomására, hogy a Silver Fist egy hétre a szigetre költözik forgatni. Itt volt tehát a kínálkozó alkalom, csak ki kellett használni, be kellett építeni az embereiket a stábba. A módszer nagyon rafinált volt. Először hatalmas összegeket ígérve elcsábították egy nem létező filmgyárhoz Graines két operatőrét, majd a megüresedett helyekre bepréselték két műszaki zsenijüket Hua San-feng századost, és Van Yuk-tei hadnagyot, akik már azelőtt is foglalkoztak filmezéssel, igaz, nem filmgyárban, hanem a különböző bűnözők megfigyelése kapcsán. Még arra is vigyáztak, hogy egy filmgyár referenciát adjon a két emberről. Az új operatőrök után kérdezősködő Grainest tehát a Tranger filmgyárban megnyugtatták: Chum és Cheng két nagyon megbízható és jól dolgozó szakember. Grainessel tehát nem is volt probléma, nem úgy, mint Laóval és Jenny Li-vel. Laóval azért, mert mindenkit ismert a Trangernél, és ezért tudta, hogy Chum és Cheng sohasem dolgozott ott, Jenny pedig Chumban felismerte Hua San-feng századost, aki egy régebbi rendőrséggel közös - akciójuk során a lány személyes összekötője volt. Őt a mesterek közül csak Jenny ismerte, mert csak ő tartotta vele a kapcsolatot.

Nos, a lány azonnal rájött, hogy Hua San-feng valamilyen újabb titkos akcióban vesz részt, de hiába faggatta ki, a férfi nem mondott neki semmit. Még annak ellenére sem, hogy Jenny nagyon tetszett neki.

Ennyit a rendőrökről, legalábbis a beépítettekről. Mert ugyebár volt egy teljesen hivatalosan működő is, Shaó százados, aki a fenyegető levelek, és Dick Yuen halála ügyében nyomozott, ő is átjött velünk a szigetre, hogy ott folytassa a kihallgatásokat, és nem is gondolt rá, hogy bizony ott fog ragadni velünk együtt.

Ennek a története a következő. Tu Chingéknek, minden óvintézkedés dacára a tudomásukra jutott, hogy a szigetre érkező stábban beépített emberek vannak. Tudták, hogy most már szorul a

hurok, és hamarosan távozniuk kell a szigetről. Tu Ching nyomban intézkedett, hogy máshol rendezzenek be neki egy szupertitkos és biztonságos búvóhelyet. Csakhogy az ilyesmi nem megy egyik óráról a másikra, ezért néhány napot még várniuk kellett. Viszont, ha a titkosügynökök addig felfedik a rejtékhelyet, és értesítik a rendőrséget, akkor Tu Chingék veszélyes helyzetbe kerülhetek volna.

Ezért a banditavezér úgy döntött, hogy mivel a szigetre csak hetente egyszer érkezik menetrend szerinti hajójárat, a filmesek jachtját tönkre kell tenni, a rádiótelefont pedig meg kell rongálni. Így az ügynökök nem tudják értesíteni a központjukat, ott pedig nyilván nem gyanakodnak majd, hiszen jól tudják, az ilyen felderítómunkához idő kell, akár több nap is.

Tu Ching tehát elhatározta, hogy elvágja a szigetet a külvilágtól.

Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy egy-két jól képzett titkosügynök még külső segítség nélkül is veszélyes lehet rájuk nézve.

Ezért utasította a kocsmáros Pradettet, aki az ő emberük volt, hogy próbálja meg kiszimatolni, vajon kik lehetnek a beépített emberek, és ha ez megvan, próbáljon meg végezni velük. Pradett vállalta a feladatot, mi mást is tehetett volna.

Nos, így álltak a dolgok, amikor a forgatócsoport velünk kibővítve megérkezett a szigetre.

Vacsoráig nem történt semmi különös, utána viszont a különböző csoportok szinte egyszerre léptek akcióba.

Kezdjük Forestékkel. Ők előszedték a titokban magukkal hozott szigonypuskát, aztán megkeresték Simon Tsait, és végeztek vele.

A mesterek torzszalkodása és ebből következően az, hogy különkülön edzettek,

rendkívül megkönnyítette a gyilkosok dolgát. Mert biztosan egész más lett volna a helyzet, ha az öt mester együtt gyakorol. Akkor Foresték kénytelenek lettek volna mindegyikre a saját házában rátörni, az pedig igencsak kockázatos dolog lett volna.

Még valamit el kell mondjak itt, ami nagyon lényeges. Foresték mikor megbízta őket a bérgyilkossággal – kaptak Van Laitól egy újságkivágást. Ezen a hat mester volt látható, amint egymás mellett állnak. A gengfőnök kikötötte, hogy a gyilkosságokat abban a sorrendben kell végrehajtani, ahogy a mesterek a képen elhelyezkednek. Ezért történhetett meg az, hogy Johnson Wong hiába provokálta a Halálmentert, az nem végzett vele. Én viszont ebből – legalábbis akkori ismereteim szerint – arra a következtetésre jutottam, hogy Wong úgy látszik, még a Halálmenter számára is túl veszedelmes ellenfél... Vagy maga Wong a Halálmenter. És akkor persze nyugodtan veri a mellét, és hangoztatja: őt nem meri megtámadni a gyilkos.

Az igazság azonban az, hogy az óriás valóban szembe akart szállni az ismeretlennel, mert nem hitte el, hogy az jobb nála. És persze a bosszú is fűtötte. Nemcsak megölt társai miatt – hisz tudjuk, eléggé feszült volt a viszony közöttük –, hanem elsősorban a Tomboló Sárkány iskola megalázása miatt. Mert az, hogy egy harcművészeti irányzat mestereit egy ismeretlen könnyűszerrel agyonverik, nos ez bizony az adott stílus megalázása. És az ilyen szégyent a tradicionális iskolák felfogása szerint csak vérrel lehet lemosni. Johnson Wong tehát ezért provokálta a Halálmentert.

A délkelet-ázsiai mesterek másik, szintén jellemző figurája Laó.

Igen, Laó, aki közel ötven éve gyakorolja a Kung-fut.

Már az első találkozásunknál, a hajón kiszúrtam – és nemcsak én, Miké is –, hogy puha, könnyű, ruganyos a mozgása. Ez pedig hatvan éves kor felett, Ázsiában azt jelenti, hogy az illető valamilyen harcművészeti stílus képviselője. Laó azonban azok közé a mesterek közé tartozik, akik hosszú-hosszú évek után rájöttek: a Kung-fu lényege nem a tudás mutogatása, hanem egy életforma kialakítása. Laó is ennek megfelelően élt... Ugyanakkor kíváncsi volt az új mesterekre, stílusokra, ezért elment a Silver Fisthez dolgozni, ahol ezekkel állandóan kapcsolatban volt. Így élt hosszú időn keresztül, csendes lenézéssel figyelve, hogy a legtöbb ázsiai már teljesen amerikanizálódott, ráadásul egyik sem tud annyira, mint ő.

Aztán egyszer csak felbukkant a Halálmenter. Laó látta a halott Dick Yuent, és a rafinált gyilkosság őt is megtévesztette. Azt hitte, végre itt az alkalom, hogy egy igazi, hozzá méltó ellenféllel küzdhessen.

– De mi a francnak? – kérdezett közbe Fruggi értetlenül. – Hát ott van ő, vágja a témát, leéli az életét, és erre hatvanévesen akar megküzdeni valakivel? Minek? És, ha a másik is van olyan jó, mint ő, akkor mi van? Ketten vannak, és kész. Nem?

– Ahhoz, hogy ezt igazán megértsük – mosolyodtam el –, nekünk is ázsiaiainak kéne lennünk. De eltértem a lényegtől. Tehát Laó, bár más stábben dolgozott, nekiállt úgy intézni a dolgokat, hogy Graineshez kerüljön. Amikor pedig ez sikerült neki, úgy érezte végre itt az alkalom, hogy megmutathassa a tudását. Természetesen ő is mindennap edzett, így akkor este is, amikor megérkeztünk a szigetre.

De mivel nem akarta, hogy a Tomboló Sárkány iskola mesterei meglássák, csak jóval ő utánuk ment ki gyakorolni. Így viszont ő volt az, aki felfigyelt a jacht kigyulladására, és értesített bennünket.

Azt már ő sem láthatta, hogy a tüzet – az előzetes tervnek megfelelően – Tu Chingék emberei idézték elő. És miután a stáb elrohant tüzet oltani, Pradett kényelmesen megrongálhatta a telefont, elvágva az utolsó szálát is, amely a szigetet összekötötte a külvilággal.

Másnap délelőtt – minden tragikus előzmény dacára – megkezdődött a forgatás. És ekkor egy apró közjáték történt, amely a későbbiekben nagyon zavaróan hatott rám. Mégpedig az, hogy Johnson Wong egy jelenetben pillanatok alatt leütötte Forestéket. Ráadásul élesben ment a verekedés, mert előtte összekülönböztek. És, hogy miért volt zavaró a dolog? Nos, a magyarázat egyszerű.

Mivel Wong néhány másodperc alatt harcképtelenné tette a három amerikai, ők ezáltal teljesen kiestek a gyanúsítottak köréből. Hiszen, szemmel

láthatóan esélyük sem volt az óriással szemben. Ugyan ki gondolt volna - legalábbis ekkor még - arra, hogy holmi átalakított szigonypuskát használ a Halálmester és nem a tudását. Pedig éjszaka újra használta, illetve használták. De haladjunk csak sorjában. Este éppen a házikómba igyekeztem, amikor észrevettem, hogy valaki kilopakodik az üdülőtelepről. Utánaosontam, és hamarosan megláttam egy másik settenkedőt is. Aztán egy harmadikat. Meglehetősen tanácstalanul figyeltem a népvándorlást, és nem értettem a dolgot. Nem is gondoltam, hogy a három ismeretlen egymástól teljesen különböző okból vállalkozik az éjszakai kirándulásra. Az első ember Pradett volt, aki Tu Chingékhez igyekezett a kolostorba, hogy beszámoljon a gengsztereknek a telepen történekekről, és újabb utasításokat kérjen. A másik settenkedő, Cheng, azaz Van Yuk-tei hadnagy célpontja szintén a Kolostor volt, igaz, ő azért ment oda, hogy felderítse a banditák rejtékhelyét. Harmadikként Forest siklott be előttem a sűrűbe. És, hogy ő mit akart? Nos, 6 az előző este elrejtett szigonypuskáért igyekezett. Simon Tsai megölése után ugyanis a gyilkosok úgy döntöttek, hogy a fegyvert elrejtik, mégpedig az üdülőtelepen kívül. Erre a célra a látszólag elhagyatott, romos kolostor megfelelő helynek tűnt. Igaz, Foresték nem mentek be az épületbe, csupán az egyik ledőlt fal kőhalmaza alá dugták a fegyvert. Nos, tehát az előbb említett három embert láttam osonni az éjszakában, és - lévén nyughatatlan természet - utánuk indultam. A kolostorhoz érve aztán belebotlottam Chengbe, aki egy bokor mögül figyelte a terepet. A hadnagy valószínűleg azt hitte a sötétben, hogy Tu Ching egyik embere vagyok, és rám támadt. Verekedni kezdtünk és sikerült leütnie. Ezután nyilván közelebből is megnézett, majd amikor látta, hogy nem az vagyok, akinek gondolt, otthagytott és új figyelőállást keresett magának. Ezalatt Forest elvitte a szigonypuskát, találkozott a cimboráival, akik még énutánam lopakodtak ki a telepről - ezeket látta Miké -, aztán megkeresték Brian Chowt, és végeztek vele. Én közben magamhoz tértem. Elindultam visszafelé, és megtaláltam Brian holttestét. Már épp menni akartam, hogy szóljak Shaónak és Mike-nak, amikor meghallottam, hogy közeledik valaki. Elbújtam... aztán bambán pislogva figyeltem az eseményeket. Mert érkezett Pradett, meglátta a hullát, megnézte közelebből is, aztán vállat vont, és továbbállt. Persze, hiszen neki semmi köze nem volt a Tomboló Sárkány iskola mestereihez, őt nem érdekelte, hogy ki és miért akarja megölni őket. Cheng, azaz Van Yuk-tei már gondolkodóba esett, mitévő legyen. Végül úgy döntött, hogy nem szól senkinek, a hullát úgyis megtalálja majd valaki, viszont ha ő elmondja, hogy éjjel kint settenkedett az erdőben, akkor az akciójuk titkossága kerül veszélybe. Ezért aztán ő is otthagytta a hullát, így rám hárult a feladat, hogy Shaónak szóljak. Én pedig berobogtam a telepre, szóltam Shaónak meg Mike-nak, és kimentünk a helyszínre. Eközben viszont Pradett és Cheng összehatalálkoztak... igaz, nem véletlenül. Pradett ugyanis valahogy kiszúrta a hadnagyot a kolostornál, és rájött, hogy az a rendőrség embere. A telep előtt tehát bevárta és rátámadt... Ádáz élet-halál küzdelem kezdődött. Chengnél azonban nem volt fegyver, így megpróbált elmenekülni. A kocsmáros viszont már nem engedhette el élve, hiszen a hadnagy szemtől szembe látta őt. Ezért aztán a menekülő után vetette magát, és végül - már a telep házai között - sikerült utolérnie és leszúrnia. Aztán villámgyorsan eltűnt a tetthelyről. Cheng viszont halála előtt még egyszer magához tért. Iszonyatos erőfeszítéssel feltápáskodott, és megpróbált eljutni valamelyik házhoz, hogy riassza a bentlétőket. Vesztére épp hozzám vándorolt be, én viszont nem voltam ott. Cheng benyitott, aztán bezuhant az előszobába és úgy maradt fekvé. Időközben jó itteni szokás szerint elkezdett esni az eső, amúgy keletiesen. A felhőszakadás pedig minden nyomot elmosott, így

amikor megláttam Cheng hulláját a kacsaúsztatóvá vált előtérben, joggal hihettem azt, hogy a gyilkosság az én lakásomban történt, majd a tettes, miután leszúrta az áldozatot, kirohant a házból, nyitva hagyva az ajtót.

Most már semmit sem értettem. Másnap viszont olyan dolgok történtek, amelyek szinte teljesen egyértelműen Laó bűnösségét bizonyították. Kezdődött mindjárt délelőtt a forgatáson, amikor is Laó megmentette az ön életét.

- Pedig az jó húzás volt - vonta fel a szemöldökét a kis köpcös. Tuti, hogy kilapultam volna, mint kelt tészta az úthenger alatt.

- Igen, igen - bólogattam -, de Laó azzal az életmentéssel bizonyosságát adta, hogy gyorsabb bármelyikünkénél, és az ökle kőkemény. Ezek után azt hiszem érthető, hogy nálam ő került a gyanúsítottak listáján az első helyre.

Hát még akkor, amikor kihallgattam a Chummal, azaz Hua San-feng századossal folytatott beszélgetését. Igaz, először Laó gyanúsította Chumot, de a másik azzal vágott vissza, hogy látta az öreget gyakorolni, és tudja egyedül ő képes rá, hogy megölje a mestereket.

És ekkor éreztem, hogy valami nem stimmel. Mert, ha Laó a titokzatos Halálmester, akkor ő nem menti meg az ön életét. Ha viszont megmenti, akkor nem akarja később megölni. Meg aztán...

ön nem tudja elárulni a Kung-fut, hiszen soha életében nem is csinálta. Akkor meg miért fenyegette meg a Halálmester? Ekkor már

éreztem, hogy valami fondorlatos csellel állunk szemben. Csak még azt nem tudtam, mi lehet az.

Ráadásul az éjszakai események újabb bonyodalmakat okoztak.

De előbb még maradjunk a délelőtnél. Társa halála után Hua San-feng már nem titkolózott Jenny előtt, mindent elmondott neki.

Jenny pedig vállalta, hogy segít felderíteni Tu Chingék rejtekhelyét.

A századosnak el is kelt a segítség, annál is inkább, mert a Laóval folytatott vitáját nem csak én hallgattam ki, hanem Pradett is. így a kocsmáros már tudta, hogy Chum szintén beépített ember, és elhatározta, hogy vele is végez. Meg velem is. Igaz, engem Jadrissa miatt tett halállistára. A lányt már évek óta szerette volna megkapni, de az ellenállt neki. Én viszont... hogy is mondjam...

- Világos - vigyorgott Fruggi. - Most mit magyarázkodik, értem én.

- Na, szóval este, amikor eljöttem Jadriissától, elhatároztam, hogy körülnézek a kolostornál. Pradett azonban kiszúrt, és sötétben rám támadott egy karddal. Ugyanabba a helyzetbe kerültem,

mint annak idején Cheng, azzal a különbséggel, hogy én nem ismertem fel Pradettet. És természetesen azzal, hogy én szerencsére

gyorsabban futottam Chengnél, így a kocsmáros nem ért utol.

Viisszarobogtam a telepre, és épp akkor toppantam be a házak közé, amikor Johnson Wong már javában verte Chumot.

Az előzmény a következő. Johnson ekkorra már rájött arra amire én csak másnap -, hogy valamilyen meghatározott sorrendben akarnak végezni velük. Volt egy albuma, amelyben összegyűjtött minden, a Tomboló Sárkány iskolával kapcsolatos anyagot, így

nem volt nehéz felfedeznie azt az újságcikket, amelynek mellékelt fényképén ott álltak hatan egymás mellett. Dick Yuen, Simon Tsai, Brian Chow, Jenny Li... és Wong már tudta, hogy ki a következő célpont.

Este meglapult egy - a lány házához közeli - bokorban, és várta ki fog arra settenkedni. Chum pedig éppen arra settenkedett, hiszen meg akarta beszélni Jennyvel a további teendőket.

Wong nagy bőszen rávetette magát, és kis híján megölte. Ha nem

érkeznék időben, talán meg is teszi. Mert meg volt róla győződve, hogy a Halálmestert fogta el. A többiek nem nagyon értették, hogy

az óriás mire alapozza a gyanúját, de Laó bejelentése után, miszerint Chuip sohasem dolgozott a Trangernél tehát valamilyen trükkel került a Silver Fisthez, ők is az áloperátor ellen fordultak.

Hua San-feng könnyűszerrel igazolhatta volna magát, de tudta,

hogy ez a lépése kudarcra kárhozná az egész eddigi tevékenységét. Éppen ezért

látszólag vállalta, hogy Shaónak négyszemközt vallomást tesz.

Mikor azután kettesben maradtak, elmondta az igazat, és kollégája segítségét kérte. Shaó viszont kerek perec megtagadta az együttműködést, mondván, őt senki sem értesítette erről az egésze-ről, és különben is, neki megvan a maga baja.

Végül átmeneti megoldást találtak. A felkorbácsolt indulatok lecsillapítása érdekében a százados bezárta a Halálmestert, ám a börtönbungaló, valamint a bilincsek tartalék kulcsait titokban odaadta Chumnak. így, bár nem segítette, de nem is akadályozta a másik tevékenységét.

A többiek is megnyugodtak, arra pedig már senki sem figyelt, hogy az éj leple alatt Chum kilopakodik a börtönből. Pradett sem.

A kocsmáros úgy gondolta, itt a jó alkalom, hogy megszabaduljon a titkosügynöktől. Azt ugyan nem tudta, hogy Chum miért vállalta el a Halálmester szerepét, de nem is érdekelte különösebben a dolog. Az ő feladata az volt, hogy a beépített embert semmisítse meg. Ezért aztán előbb feldarabolta a locsolótömlőt, majd felgyújtotta a börtönt. Chum épp akkor tért vissza az éjszakai kirándulásáról, amikor a lángok fellobbantak. Azonnal rájött, valaki kiszímatolta, hogy ő is rendőr. De lépéselőnyben volt a másikkal szemben, hiszen az azt hitte, hogy ő bent volt a bungalóban, amikor az kigyulladt.

Chum egy pillanat alatt döntött. Besurrant Jenny Lihez, és rábeszélte a lányt, hogy bizonygassa: hallotta a sikoltozását, nyöszörgését a tűzből. Valamint arra is megkérte, hogy Shaónak mondja el a valóságot.

így a százados a lángok kialvása után nagy határozottan lezáratta az összedőlt romot, mondván, hogy ha sikerül összeköttetést teremteni a központtal, akkor szakembereket fog kihívni a helyszínre a tüzeset kivizsgálására. Ezzel persze csupán az volt a célja, hogy megtévessze azt, aki Chumot el akarta tenni láb alól, és a titkosrendőr a továbbiakban nyugodtan dolgozhasson.

Másnap délelőtt Mike-kal elég tanácstalanok voltunk, hiszen lassan már alig maradt élő ember, akiket viszont még nem öltek meg, azok szinte mind gyanúsak voltak.

A szerencse azonban ekkor végre a segítségünkre sietett. Kezdődött azzal, hogy véletlenül megtaláltam a Foresték által elvesztett újságcikket. Ezen rajta volt a Tomboló Sárkány iskola mind a

hat mestere. Sorban álltak egymás mellett. Dick Yuen, Simon Tsai, Brian Chow, Jenny Li, Douglas Chan, Johnson Wong. Azonnal rájöttem, hogy a gyilkos – ekkor még nem tudtam, hogy többen vannak – ennek a képnek az alapján, sorrendben végez a mesterekkel... a következő kiszemelt áldozat pedig Jenny Li.

Ezért este lesben álltam a lány házánál, készen arra, hogy ha a Halálmester támadni akar, közbelépjek.

Arról nem tudhattam, hogy Chum, azaz Hua San-feng kérésére Jenny a kolostorhoz indult, de mivel Shaó megtiltotta, hogy bárki is elhagyja a telepet, cselhez folyamodott. Maga helyett egy felöltöztetett bábut tett ki a háza emeleti teraszára. A sötétben a baba teljesen élethűen hatott. Ezzel a trükkel a lány és Hua San-feng nem

csupán azt akarták eltitkolni, hogy Jenny elmegy a kolostorhoz, a másik cél az volt, hogy a Halálmestert hibára kényszerítsék. Ők ugyan nem tudták, hogy a gyilkos következő célpontja éppen Jenny lesz, de abból indultak ki, hogy könnyű prédának tűnhet egy magányosan pihenő lány. így azután a bábut kiültették a hintaszékbe, Hua San-feng pedig egy vékony zsineg egyik végét a székre kötötte, másik végét a kezébe fogta, és elhelyezkedett az emeleti rész belső terében. Időnként meghúzogatta a madzagot, azt a hatást keltve a külső szemlélőben, hogy Jenny hintáztatja magát.

A mutatvány tökéletesen sikerült, engem is megtévesztett.

– Nem csodálom – vigyorgott Fruggi. – Ilyen furmányos trükk... bábu, meg madzag, meg mit tudom én...

- Igen. Tehát ott tartottam, hogy a százados meglapult a házban néha meghintáztatta a bábut, és közben várt... Várta, hogy jöjjön a gyilkos, és ő végre megtudhassa: ki az.

A gyilkos pedig jött is, csak nem úgy, ahogy Hua San-feng gondolta. Foresték teljesen meglepetésszerűen hajtották végre a támadást. Donner egy fán helyezkedett el, szigonypuskával a kezében, Forest pedig felkúszott a lány házának esőcsatornáján és lesben állt. Aztán, amint Donner belelőtt a hintaszékben ülőbe, Forest odaugrott hozzá, lefejezte, majd felkapta a lövedéket a földről, és villámgyorsan távozott. Én viszont a sötétség miatt a repülő tárgyat nem láthattam, csak annyit észleltem, hogy a Halálmester beugrik a teraszra, lefejezi Jennyt, majd elmenekül. Utánvetettem magam, és...

- Nem félt attól, hogy magát is kinyírja? - hüledezett Fruggi.

- Lehet, hogy nem fogja elhinni, de ez akkor eszembe se jutott.

Csak azt láttam, hogy a gyilkos a szemem láttára végez valakivel, és el akartam kapni. A bokorhoz érve viszont megtorpantam egy pillanatra, mert hirtelen belém villant a gondolat: lehet, hogy az ágak túloldalán ott áll a Halálmester csapásra emelt karddal a kezében.

Óvatosan körbesandítottam... és ekkor láttam meg a szigonypuska lenyomatát. Donner ugyanis, amikor leugrott a fáról, elejtette a fegyvert. Jobban megnéztem a nyomot, de nem tudtam rájönni: mi lehet az a tárgy, aminek az alakja kirajzolódik a homokban. Néhány másodperc múlva aztán otthagytam a lenyomatot, és benyomultam a sűrűbe. Persze nem sikerült megtalálnom a gyilkost. Ám, egyszer csak belebotlottam Chum hullájába. Egyből égnek állt a hajam... hiszen úgy tudtam az áloperatőr egyszer már meghalt, benn égett a börtönbungalóban.

A valóságban az történt, hogy Hua San-feng, amikor látta berohanni a tettezt az erdőbe, pánikba esett, mert tudta, hogy Jennynek : nagyjából ez idő tájt kell visszaérkeznie. És mivel félt attól, hogy a lány és a gyilkos egymásba botlanak a sűrűben, nem törődve a sérüléseivel, tört ragadott, és elindult, hogy szükség esetén segíthesen Jennynek.

Szerencsére erre nem került sor, a visszatérő lány nem találkozott össze Forestékkel. Viszont a századost annyira kifárasztotta a ! hirtelen mozgás, hogy pihenésre volt szüksége. Ezért úgy döntöttek, hogy pár percet várnak, amíg Hua San-feng kissé összeszedi magát, addig pedig beszámolnak egymásnak a velük történetekről. Éppen ezt tették, amikor meghallották, hogy valaki közeledik. Mivel tisztában voltak vele, hogy a százados jelenlegi állapotában nem képes olyan gyorsan mozogni, hogy elrejtőzhessék az érkező elől, ezért cselhez folyamodtak. Hua San-feng lerogyott a földre, a torét két összekulcsolt kezével a gyomrához szorította, mintha leszúrták volna, Jenny pedig a mellette lévő bokorba bújt.

Én meg azt láttam, hogy az egyszer már elégett Chum, ezúttal leszúrva hever a fűben.

- Megállt volna a ketyegőm, mint annak a rendje - szólt közbe Fruggi.

- Hát én is közel álltam hozzá - mosolyodtam el -, mindenesetre annyira fel voltam zaklatva, hogy nem is vizsgáltam meg közelebbről a holttestet, hanem elrohantam Shaóhoz. Ő persze tudta, hogy Chum nem halt meg, de adta az értetlent. Végül nagy kegyesen eljött velem a helyszínre, majd megállapította, hogy hallucinálok.

- Csak azt nem tudom - szólt közbe Fruggi ismét -, hogy mi lett volna, ha maga odamegy Chumhoz vagy most már azt sem tudom kihez, és megvizsgálja.

- Nos, Jennyéknek erre is megvolt a tervük... de szerencsére ez utóbbi változat megvalósítására nem került sor. Mert akkor lehet, hogy tényleg megállt volna a ketyegőm. Ugyanis abban egyeztek meg, hogy ha túlságosan tüzetesen vizsgálódok, akkor a másodszor is meghalt Chum egy ordítás kíséretében hirtelen felül, Jenny meg hátulról csap fejbe.

- Brrr - Fruggi megrázkódott. - Ezeknek micsoda hülye ötleteik voltak.

- Nem hülye, sőt nagyon is okos - védtem Jennyéket. - Mert ugyan ki hitte volna el nekem, hogy láttam az egyszer már elégett Chumot leszűrva, majd újra feltámadva. Még azt se, hogy megtaláltam az áloperatőr hulláját, de a tetem később eltűnt. És Shaó persze azon is csodálkozott, hogy közöltem vele, Jennyt lefejezték... Én viszont majdnem rosszul lettem, amikor a szemem láttára megölt lány vidáman odaszólt nekem a teraszról. Hát még amikor azt állította, hogy ő egész este ott ült a helyén, de semmi különöset nem tapasztalt.

Lassan kezdtem azt hinni, hogy tényleg meghülyültem. Aztán gondolkodóba estem. Miért tagadja Jenny, hogy történt valami a teraszon, és miért állítja, hogy ő egy pillanatra sem mozdult el onnan? Hogyan támadhatott fel Chum? És, ha feltámadt, akkor miért mondta Jenny annak idején azt, hogy hallotta a jajveszékelését a tűzből?

Ekkor már tudtam, hogy a lány és Chum valahogy összejátszik. És Shaó is tud a dologról, hiszen ő is azt hazudta: hallotta Chum jajgatásait. Arról nem is beszélve, hogy az általa felrakott bilincseket csak akkor tudta kinyitni a megboldogult, ha a kulcsokat megkapta a századostól.

Kezdttem gyanítani a lényegét: Chum titkos küldetésben jár. De azt még mindig nem tudtam, ki a Halálmester. Aztán másnap végre megoldódott a rejtély. Délelőtt emlékezetből lerajzoltam egy papírra az éjszaka talált nyomot. Graines odajött hozzám, ránézett a rajzra, és azt kérdezte: bűvárkodni indulok?

És akkor beugrott a dolog. Rájöttem, hogy a rejtélyes tárgy egy szigonypuska. Némi töprengés után pedig már tudtam, a mestereket aljas módon, csellel ölték meg. A gyilkos pedig nem lehet egy ember, hiszen Jennyre is előbb rálöttek, és csak azután ugrott oda hozzá a másik tettes.

Mindezekből egyenesen következett az, hogy Johnson Wong és társai kiestek a gyanúsítottak köréből. Mert ők szemtől szemben küzdöttek volna. Laó szintén nem lehetett az elkövető, hisz ő a pusztaság tudása alapján is legyőzhette volna az áldozatokat, ráadásul neki társa sem volt. Ezek után már csak két lehetőség maradt, vagy Graines és Storkman, vagy... a dologban csak az zavart, hogy Forestéknél semmi épkezláb indokot nem találtam. Honnan is sejthettem volna, hogy bérgyilkosokkal állok szembe.

Abban viszont biztos voltam, hogy a legközelebbi próbálkozás célpontja ismét Jenny lesz. Ezért elhatároztam, hogy este beszélek a lánnyal és elmondom neki, amit tudok.

Annál is inkább, mert időközben a rejtélyes lefejezési trükkre is rájöttem. Ugyanis a Silver Fist által forgatott film legutolsó jelenetében, a forgatókönyv szerint, le kellett volna zuhannia a sárkányszobornak, és agyon kellett volna nyomnia Forestet... A jelenetet azonban át kellett dolgozni, mert a sárkány már előzőleg lezuhant, majdnem ki is vasalta magát...

- Ja. Nem volt piskóta.

- ... csak hogy annál a jelenetnél, a terv szerint sem teheték volna a becsapódó teher alá Forestet. Egy bábu lett volna az, amit a szobor kilapít. Erre már csak akkor döbbsentem rá, amikor a legutolsó, felvételt készítették elő. És azonnal belém villant, hogy az a halott a teraszon nem Jenny volt, hanem egy bábu. A lány pedig nem fedezni akarta a gyilkost, éppen ellenkezőleg. El akarta kapni, le akarta leplezni.

Hát ennyit az utolsó délelőtről... és most nézzük, mit csináltak közben Foresték.

Gondolom, nem árulok el titkot, ha azt mondom, teljesen ledöbbsentek, amikor látták, hogy a lány él. Egyszerűen elképzelni sem tudták, mi történhetett. De hamar túlléptek a dolgon, hiszen Van Lai óriási összeget ígért nekik, és a pénz, mint tudjuk csodákra képes. Éppen ezért a gyilkosok estére újabb tervet fabrikáltak. Most a lány érzelmeire építettek. Levelet írtak neki, amelyben a kolostorhoz hívták, azt állítván: a levél írója tudja, ki a Halálmester, és ezt

akarja közölni vele. Persze tisztában voltak azzal, hogy a lány sejteni fogja: az üzenet küldője és a tettes egy és ugyanaz a személy... De azt is tudták, hogy Jenny roppant elszánt és bosszúvágygal telt, tehát el fog menni a találkára. Ugyanakkor bíztak a lány büszkeségében, és ebből következően abban, hogy nem fog segítséget kérni senkitől, egymaga akar leszámolni a gyilkossal.

Jól számítottak, Jenny valóban elment... volna. De, amikor Donner bekopogott hozzá, és a borítékot az ajtaja előtt hagyta, a lány és Hua San-feng már útban voltak a kolostorhoz.

Jennynek ugyanis előző este sikerült megtalálnia a romok közt Tu Chingék búvóhelyét, és kihallgatnia a gengszterek beszélgetését. Éppen azt tárgyalták, hogy másnap éjjel érkezik a hajó, amely elszállítja őket a szigetről.

Hua San-feng tudta, ez az utolsó alkalom, hogy elfogja a banditavezért, ezért amint besötétedett, Jennyvel együtt elindult a kolostorhoz. Természetesen nem az ajtón keresztül távoztak, hiszen

kissé feltűnő lett volna, ha Jenny kilép a házból, oldalán a rég meghalt Chummal, és sétára indul. Ezért aztán az erdő felőli ablakon lopakodtak ki.

Távozásuk után nem sokkal osont be a lányhoz Johnson Wong mégpedig azért, mert beszélni szeretett volna vele. Wong nem buta ember, tudta, hogy Chum tűzhalála azt jelenti, nem az operatőr a Halálmester. Ebből következően azt is tudta, hogy Jenny veszélyben van. Hogy senki se láthassa meg, amikor bemegy a lányhoz, az erdő felől surrant oda a házikóhoz, és be akart kopogni az ablakon... de az nyitva volt. Persze, hiszen a távozók nyitva hagyták maguk mögött.

Wong, miután meggyőződött róla, hogy Jenny nincs a lakásban, bemászott, és várta, hogy a másik megérkezzen. Néhány perccel később valaki megzörgette az ajtót. Wong kilesett az ajtórésen, majd bevette a küszöbön hagyott levelet, és elolvasta. Persze azonnal tudta, miről van szó. Ezért úgy döntött, hogy odaoson a találkahelyre, és amint a Halálmester Jennyt meglátva előjön a rejtekéről, ő majd lecsap rá. Az erdő felőli ablakon át kisurrant a házból, kivárta a levélben írt időpontot és elindult.

Én egy-két perccel Wong távozása után mentem be Jennyhez.

Megtaláltam a levelet, elolvastam, aztán átrohantam Mike-hoz, megbeszéltük a teendőket, és elindultunk a kolostorhoz. Ekkor már én játszottam Jenny szerepét, de az előzményekből okulva betettem a ruhámba azt a széktámlát, amelyet a lány lakásából hoztam el. Ezért nem tudták Donnerék összetörni az én bordáimat is.

- Még így is elég meredek volt a helyzet - vetette közbe Miké. Ha Johnson Wong nem érkezik időben, akkor Forest feltűzött volna a kardjára, mint valami gyűjtő a ritka rovar.

- Igaz - bólogattam. - Annál is inkább, mert a széktámla a lövés következtében ripityára tört, és a szúrástól már nem tudott volna védeni. De, Johnson Wong felbukkanásából újabb probléma adódott. Az óriás ugyanis üldözőbe vette a menekülő Forestet, és mindketten berohantak a kolostorba, ahol belebotlottak a rejtekhelyüket éppen elhagyni készülő Tu Chingékbe. A banditák pedig foglyul ejtették őket is, bennünket is.

Ez váratlan fordulat volt, s nemcsak a mi számunkra, hanem a környéken lapuló Jenny és Hua San-feng számára is.

Ez utóbbiak egy darabig megrökönyödve figyelték az eseményeket, majd amikor a gengszterek meg akartak ölni bennünket, úgy döntöttek, hogy nem várhatnak tovább, és akcióba léptek.

Két oldalról közelítették meg a tisztást, majd Jenny túsul ejtette Tu Chinget, és várta, hogy a százados is megjelenjen. De Hua Sanfeng nem bújt elő a fedezékéből, mégpedig azért nem, mert észrevette a Jadrisát cipelő Pradettet. A kocsmáros éppen keresztezte a százados útját, így annak várnia kellett, amíg a lányrabló elhalad előtte. Gsak ezután tudott volna Jennyhez sietni, de az időközben fogságba esett.

A százados ekkor-jobb híján-kihallgatta a gengszterek beszélgetését, és ebből megtudta, hogy azoknak mi a további tervük.

Most már csak meg kellett várnia, amíg Tu Chingék magunkra hagynak bennünket a hajón. Ekkor odajött, és minden erőlködés nélkül kiszabadított bennünket... Ami pedig ezután történt arról azt hiszem felesleges beszélnem, hisz arról ön is tud mindent

- Aha - bólogatott Fruggi elmélázva, majd felsóhajtott: - Az a gyanúm, hogy ezek után elhúzom a csíkot innen. Nem csípem én az ilyen Halálmester dolgokat, kard, bot, meg mit tudom én mik... Legközelebb csak akkor filmezek, ha Hollywoodba hívnak.

Hirtelen felderült az ábrázata.

- Mondjuk egy Batman főszerep nekem való lenne, nem gondolják? Elvigyorodtunk.

- Ez nem is lehet vitás.

ISBN 963 7955 23 2
Pannon Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Urbán Tamás igazgató
Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 2818.66-4-2
Készült Debrecenben, az 1990. évben
, Felelős vezető: Szabó Viktor vezérigazgató
Megjelent 10,1 A5 ív terjedelemben
flwltffiUnhMW

- Mr. Grey! Egy pillanatra...
- Muszáj?-fordultam hátra kelletlenül.
- Sajnos ön kulcsfigura az ügyben... és..
szem, jobb lenne, ha most hallgatnám ki.
Szomorúan felsóhajtottam.
- Gondolja?
Shaó furcsán elmosolyodott.
- Igen, Mr. Grey.
- Nem várhatnánk reggelig?
- Tőlem igen...
- De....?
- De nem biztos, hogy ön megéri a reggelt.

khm... azt hír

A VÉRES KALAND MIAMIBAN és AZ ŐRÜLT

KÍSÉRTET című kötetekből már jól ismert kung-fu-mester magánnyomozók ezúttal Hongkongba, a harcművészetek fővárosába utaznak, nem is akármilyen ügyben. Egy titokzatos, magát Halálmesternek nevező ismeretlen levélben megfenyegeti Délkelet-Ázsia néhány ismert harcművészt, mondván: amiért elárulták a kung-fut, és a nyilvánosság előtt mutogatják a tudásukat, ki fogja végezni őket.

A harcművészekén kívül még egy ember, egy ügyefogyott amerikai turista kap fenyegető levelet, aki azon nyomban jajveszékelve hívja hőseinket, hogy segítsenek rajta, védjék meg.

A magánnyomozók megérkeznek a helyszínre... és ekkor elszabadul a pokol! A Halálmester megkezdi a leszámolást!

Hőseinket azonban nem tántorítják el sem a kegyetlen gyilkosságok, sem a gyakran hihetetlennek tűnő események. Felveszik a harcot a vérszomjas és könyörtelen ellenféllel.

7 Ft